ALYSON NOËL

lună albastră

seria Nemuritorii
volumul 2

#1 New York Times Bestseller!

Dornică să afle tot ce se poate despre noile ei talente
ca Nemuritoare, Ever îl roagă pe iubitul ei, Damen, să o învețe.
Dar, pe măsură ce puterile ei sporesc,
cele ale lui Damen slăbesc.
Dă semne de boală, are pierderi de memorie
și devine tot mai distant. În încercarea de a-l salva,
Ever călătorește în altă dimensiune, cea magică a ținutului verii,
unde află secretele trecutului chinuit al lui Damen,
un trecut pe care el i l-a ascuns mereu.
Dar, în timpul eforturilor ei de a-l salva pe Damen,
Ever descoperă un text vechi în care este descris
mecanismul de funcționare al timpului.
Acum Ever trebuie să aleagă între a da timpul înapoi
și a-și salva familia sau a rămâne în prezent
și a-l salva pe Damen care este tot mai bolnav.

editura rao

ISBN 978-606-8255-81-1

www.rao.ro
www.raobooks.com

Mă uit chiorâș la ecran, privind cum cuvintele se estompează și sunt înlocuite de o imagine a lunii — o splendidă lună plină, care strălucește în cea mai frumoasă culoare albastră, o nuanță care aproape se confundă cu a cerului...
Iar apoi... iar apoi mă văd pe mine... acolo, chiar pe același ecran. Îmbrăcată în blugi și un pulover negru, părul atârnându-mi desfăcut, uitându-mă pe fereastră chiar la aceeași lună... privind în treacăt la ceas ca și cum aștept ceva... ceva ce se va întâmpla curând. Și, în ciuda stării neclare, ca prin vis, pe care o am văzând un eu care nu este realmente eu, pot simți ce simte ea și auzi ce gândește. Se duce undeva, într-un loc în care cândva credea că nu are acces. Așteaptă nerăbdătoare momentul când cerul capătă aceeași nuanță ca și luna, un minunat albastru-închis, fără urmă de soare — știe că vestește unica ei ocazie pentru a-și găsi drumul înapoi către această cameră și a se întoarce într-un loc pe care odată l-a crezut pierdut.

ALYSON NOËL locuiește
în Orange County, California
și a scris până acum mai multe
romane pentru adolescenți.
Seria „Nemuritorii" a devenit
instantaneu un bestseller
și s-a vândut în peste 35 de țări.

alyson noël

lună albastră

Traducere din limba engleză
ANA-MARIA DIMA

editura rao

Descrierea CIP a bibliotecii Naţionale a României
NOËL, ALYSON
Lună albastră / Alyson Noël; trad.: Ana-Maria Dima. – Bucureşti
Editura RAO, 2011
ISBN 978-606-8255-81-1

I. Dima, Ana-Maria (trad.)

791.43

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

ALYSON NOËL
Blue Moon

2011

ISBN 978-606-8255-81-1

Pentru Jessica Brody,
care este atât de grozav de talentată,
în atâtea feluri, încât nici nu e corect!

Mulțumiri

Multe, nenumărate, profunde mulțumiri următoarelor persoane: editorului meu excelent, Rose Hilliard, care, prin entuziasm, intuiție și predilecție împărtășită pentru semne de exclamare, mă face să fiu bucuroasă că este în echipa mea, alături de Matthew Shear, Katy Hershberger și toți ceilalți din trupa de la St Martin. Lui Bill Contardi, care este tot ceea ce mi-aș putea dori de la un agent literar și chiar mai mult. Lui Patrick O'Malley Mahoney și Jolynn „Cicălitoarea" Benn, cei mai buni prieteni pe viață, care sunt mereu gata de petrecere odată ce manuscrisul este finalizat. Mamei mele, care pășește mândră, deja de patru ani neîntrerupți, prin secțiunea pentru adolescenți din librăria aflată în apropiere de casă. Soțului meu extraordinar, Sandy, care este așa de priceput la atât de multe lucruri, încât mă întreb uneori dacă nu cumva este un nemuritor sub acoperire. Și, nu în ultimul rând, multe, *multe* mulțumiri fabuloșilor mei cititori – sunteți pur și simplu MINUNAȚI și nu aș putea reuși fără voi!

Fiecare om își are propriul destin;
singura cerință este să-l urmeze,
să-l accepte, indiferent încotro îl duce.

Henry Miller

unu

– Închide ochii și imaginează-ți-o. Poți să o vezi?

Am aprobat din cap, cu ochii închiși.

– Este chiar acolo în fața ta. *Vizualizează-i* textura, forma și culoarea – te-ai prins?

Zâmbesc, păstrând imaginea în minte.

– Bun. Acum, întinde mâna și atinge-o. *Simte-i* conturul cu vârfurile degetelor, *cuprinde-i* greutatea în palme, apoi combină-ți toate simțurile – văz, pipăit, miros, gust – poți să-i simți gustul?

Îmi mușc buza și înăbuș un chicot.

– Perfect. Acum, combină asta cu sentimentul. *Crede* că există chiar în fața ta. Simte-o, privește-o, atinge-o, gust-o, accept-o, *dă-i concretețe!* spuse el.

Așa fac. Fac toate lucrurile acelea. Și, când îl aud că geme, deschid ochii să văd eu însămi.

– Ever, dă el din cap. Trebuia să te gândești la o *portocală.* Asta nu e nici pe-aproape.

– Nu, nu are nici urmă de aromă de fructe.

Râd, zâmbindu-i fiecăruia dintre Damenii mei – reproducerii pe care am concretizat-o în fața mea și variantei în carne și oase de lângă mine. Ambii la fel de înalți, bruneți și atât de șocant de frumoși, încât cu greu par reali.

– Ce-o să mă fac eu cu tine? întreabă adevăratul Damen, încercând să-și compună o privire dezaprobatoare, dar eșuând lamentabil.

Ochii îl trădează mereu, arătând doar iubire.

– Hmmm... Mi-am mutat privirea de la unul la celălalt – unul real, altul invocat. Presupun că ai putea pur și simplu să mă săruți. Sau, dacă ești prea ocupat, o să-l rog pe el să-ți țină locul, nu cred că s-ar supăra.

M-am îndreptat spre Damen cel invocat, râzând când el îmi zâmbea sau îmi făcea cu ochiul, deși conturul i se estompează deja, iar el va dispărea în curând.

Dar Damen cel real nu râde. Doar clatină din cap și spune:

– Ever, te rog. Trebuie să fii serioasă. Ai atât de multe de învățat!

– Care e graba?

Îmi înfoi perna și bat ușor cu mâna locul de lângă mine, sperând că va pleca de lângă biroul meu și mi se va alătura.

– Eu credeam că timpul e *tot* ce avem? îl întreb eu și zâmbesc.

Și, când m-a privit, întregul corp mi s-a înfierbântat, iar respirația mi s-a oprit în gât și n-am cum să nu mă întreb dacă mă voi obișnui vreodată cu frumusețea lui uimitoare – pielea măslinie și catifelată, părul șaten și strălucitor, chipul perfect și trupul zvelt și bine făcut – întunecatul yin perfect pentru palidul meu yang blond.

– Cred că mă vei considera o elevă foarte nerăbdătoare, îi spun, ochii mei întâlnindu-i pe ai lui - două fântâni întunecate, cu profunzimi de nepătruns.

– Ești insațiabilă, șoptește el, dând din cap și venind lângă mine, la fel de atras de mine pe cât sunt și eu de el.

– Încerc doar să recuperez timpul pierdut, murmur eu, mereu atât de dornică de momente ca acesta, clipe când suntem numai noi și nu trebuie să-l împart cu nimeni. Chiar și știind că avem toată eternitatea înaintea noastră nu devin mai puțin lacomă.

Se apleacă să mă sărute, renunțând la lecția noastră. Orice gând referitor la manifestare, privire la distanță, telepatie – toate treburile parapsihologice sunt înlocuite de ceva mult mai urgent, în timp ce mă proptește de un maldăr de perne și îmi acoperă trupul cu al lui, noi doi împletindu-ne ca doi cârcei de viță răsuciți în căutarea soarelui.

Degetele lui se unduiesc pe sub bluza mea, alunecând de-a lungul abdomenului meu până la marginea sutienului, în timp ce eu închid ochii și șoptesc:

– Te iubesc.

Cuvinte pe care odată le păstram pentru mine. Însă, după ce le-am rostit prima dată, abia dacă am mai spus orice altceva.

Îi aud geamătul delicat și înăbușit în timp ce-mi desface sutienul, într-un mod atât simplu, atât de perfect, nimic jenant sau stângaci. Fiecare mișcare pe care o face este atât de grațioasă, atât de perfectă, atât de...

Poate prea perfectă.

– Ce s-a întâmplat? mă întreabă el, când îl resping.

Respirația lui se transformă într-un gâfâit scurt și superficial în timp ce ochii săi îi căutau pe ai mei, pielea din jurul lor fiind tensionată și contractată într-un fel cu care m-am obișnuit.

– Nimic.

Mă întorc cu spatele și îmi aranjez bluza, bucuroasă că am învățat lecția despre cum să-mi ascund gândurile, de vreme ce este singurul lucru care îmi permite să mint.

El oftează și se îndepărtează, lipsindu-mă de înfiorarea produsă de atingerea lui și arșița privirii sale, în timp ce se plimbă de colo-colo prin fața mea. Când, în cele din urmă, se oprește și mă privește, îmi strâng buzele, știind ce urmează.

Am mai fost în situația aceasta.

– Ever, nu încerc să te grăbesc sau ceva de genul acesta. Serios, nu, spune el cu fața încruntată de îngrijorare. Dar, la un moment dat, va trebui să treci peste asta și să accepți cine sunt. Pot să materializez orice îți dorești, să transmit gânduri și imagini telepatice oricând suntem departe unul de celălalt, să te duc într-o clipă în Summerland. Dar unicul lucru pe care niciodată n-o să-l pot face este să schimb trecutul. El *există* pur și simplu.

Privesc fix podeaua, simțindu-mă mică, rușinată și dorind afecțiune. Detestând faptul că sunt atât de incapabilă să-mi ascund gelozia și nesiguranța, că sunt atât de transparente și evidente. Pentru că, indiferent ce tip de scut parapsihologic creez, n-are rost.

A avut la dispoziție șase sute de ani pentru a studia comportamentul uman (pentru a studia comportamentul *meu)* versus cei șaisprezece ai mei.

– Doar... doar mai dă-mi puțin timp să mă obișnuiesc cu toate astea, zic eu în vreme ce trag de o cusătură uzată de pe fața de pernă. Au trecut doar câteva săptămâni.

Ridic din umeri, amintindu-mi cum i-am omorât fosta soție, cum i-am zis că-l iubesc și cum mi-am pecetluit destinul nemuritor cu mai puțin de trei săptămâni în urmă.

Mă privește cu buzele lipite, cu ochi neîncrezători. Și, cu toate că ne aflăm la numai câțiva centimetri distanță, spațiul care ne desparte este atât de apăsător și încărcat – încât îl simt ca pe-un ocean.

– Mă refer la *această* viață, adaug eu, cuvintele ieșindu-mi mai repede, vocea devenindu-mi mai rapidă, ridicându-se, sperând să umplu golul și să destind atmosfera. Și, de vreme ce nu pot să mi-o amintesc pe nici una dintre celelalte, asta e tot ce am. Doar am nevoie de puțin mai mult *timp*, în regulă?

Zâmbesc cu nervozitate, simțindu-mi buzele stângace și moi în timp ce închid gura, răsuflând ușurată când se așază lângă mine, își duce degetele la fruntea mea și caută locul unde avusesem cicatricea.

– Ei bine, acesta e un lucru pe care îl avem din belșug.

Oftează, plimbându-și degetele de-a lungul conturului feței mele, în vreme ce se apleacă să mă sărute, buzele sale făcând o serie de popasuri de la frunte, la nas, la gură.

Și, tocmai când cred că urmează să mă sărute din nou, îmi strânge mâna și se depărtează. Se îndreaptă direct spre ușă și lasă în urmă o frumoasă lalea roșie în locul său.

doi

Deși Damen poate simți momentul precis când Sabine, mătușa mea, virează pe strada noastră și se apropie de aleea din fața garajului, nu acesta este motivul pentru care a plecat.

A plecat din cauza mea.

Din simplul motiv că mă urmărește de sute de ani, căutându-mă în toate încarnările mele, doar ca să putem fi împreună.

Doar că nu am ajuns niciodată să fim *împreună.*

Ceea ce înseamnă că *acel lucru* nu s-a întâmplat niciodată.

După câte se pare, de fiecare dată când eram pe punctul de a face următorul pas, să ne consumăm iubirea, Drina, fosta lui soție, a reușit să apară și să mă ucidă.

Dar acum, că am omorât-o, am eliminat-o cu o bine plasată, deși, ce-i drept, slabă lovitură asupra oarecum compromisei sale chakra a inimii, nu există absolut nimic și nimeni care să ne stea în cale.

În afară de mine.

Deoarece, chiar dacă îl iubesc pe Damen cu toată ființa mea și, cu siguranță, vreau să fac pasul următor, nu pot să nu mă gândesc la ultimii șase sute de ani.

Și cum a ales să-i trăiască. (Bizar, după spusele lui.)

Și cu *cine* a ales să-i trăiască. (În afară de Drina, fosta sa soție, a făcut aluzie la multe altele.)

Și, ei bine, cu toate că îmi displace să recunosc, faptul că știu toate acele lucruri mă face să mă simt nițel nesigură.

Bine, poate *foarte* nesigură. Adică, nu este ca și cum lista mea jalnic de sărăcăcioasă a tipilor pe care i-am sărutat s-ar putea compara vreodată cu numărul de cuceriri corespunzător celor șase sute de ani ai săi.

Și cu toate că știu că este ridicol, deși știu că Damen m-a iubit vreme de secole întregi, adevărul este că inima și rațiunea nu sunt mereu în relații amicale.

Iar în cazul meu, abia dacă își mai vorbesc.

Și totuși, de fiecare dată când Damen vine la mine pentru lecția mea, eu reușesc mereu să o transform într-o prelungită sesiune de sărutat, de fiecare dată începând prin a gândi: „Asta e! De data aceasta chiar se va întâmpla!"

Asta doar pentru a-l îndepărta tachinându-l în cel mai urât mod.

În realitate, lucrurile stau exact așa cum a spus el. Nu-și poate schimba trecutul, *acesta există pur și simplu.* Odată ce un lucru este făcut, nu mai poate fi desfăcut. Nu există buton de dat înapoi. Nu există cale de întoarcere.

Singurul lucru pe care o persoană poate să-l facă vreodată este să continue să meargă înainte.

Și exact asta trebuie să fac.

Să fac acel mare salt înainte fără ezitare, fără să privesc în urmă.

Pur și simplu, să uit de trecut și să mă îndrept spre viitor.

Doar că mi-aș dori să fie într-adevăr atât de ușor.

– Ever? Sabine urcă scările în timp ce mă agit ca nebuna prin camera mea, încercând să o aranjez înainte de a ateriza în fața biroului, pentru a mă strădui să par ocupată. Încă ești trează? întreabă ea, băgându-și capul înăuntru.

Chiar dacă are costumul șifonat, părul fără vlagă și ochii puțin înroșiți și obosiți, aura sa rezistă și radiază o frumoasă nuanță de verde.

– Tocmai terminam niște teme, zic eu dând laptopul la o parte ca și când îl folosisem.

– Ai mâncat?

Se proptește de tocul ușii, având ochii îngustați și suspicioși, în timp ce aura ei se întinde spre mine – detectorul de minciuni portabil, pe care îl cară fără să știe oriunde se duce.

– Desigur, îi spun.

Dau din cap și îi zâmbesc, făcând tot posibilul să par sinceră, dar adevărul este că surâsul mi se pare fals pe chipul meu. Urăsc când trebuie să mint. Mai ales să o mint pe ea. După tot ce a făcut pentru mine, luându-mă la ea după accidentul în care mi-a murit toată familia. La drept vorbind, nu e ca și cum era obligată să facă asta. Doar pentru că e singura mea rudă în viață nu însemna că nu putea să refuze. Și, sincer vorbind, probabil că, în jumătate din timp, își dorește să fi refuzat. Viața ei era cu mult mai puțin complicată înainte să apar eu.

– Adică, altceva în afară de băutura aia roșie.

Dă din cap, indicând sticla de pe biroul meu, lichidul roșu, opalescent, cu gust amărui și ciudat, care nu îmi mai displace atât de mult ca înainte. Ceea ce este un lucru bun de vreme ce, după spusele lui Damen, îl voi bea pentru tot restul eternității. Deși nu este ca și cum *n-aș putea* să mănânc hrană adevărată, ci doar că nu mai vreau. Sucul meu pentru nemuritori oferă toți nutrienții de care aș putea avea nevoie. Și, indiferent cât de mult sau de puțin beau, mă simt mereu sătulă.

Totuși, știu ce gândește. Iar asta nu numai pentru că pot să-i citesc toate gândurile, ci pentru că eu obișnuiam să gândesc aceleași lucruri despre Damen. Mă enervam destul de rău privindu-l cum împingea mâncarea de colo-colo și cum doar se *prefăcea* că mănâncă. Asta până când i-am aflat secretul.

– Eu, hm, am mâncat ceva pe fugă mai devreme, zic în cele din urmă, încercând să nu-mi strâng buzele, să-mi feresc privirea sau să bat în retragere – toate lucrurile care mă dau de gol de obicei. Cu Miles și Haven, am adăugat, sperând că asta va explica lipsa de vase murdare, deși știu că nu este bine să oferi prea multe detalii, acestea fiind ca o lumină roșie, intermitentă, care semnalează MINCINOS LA ORIZONT!

Ca să nu mai spun că Sabine este avocat, unul dintre cei mai buni litiganți ai firmei sale, ceea ce o face incredibil de pricepută la identificarea unui prefăcut. Cu toate că, în mare măsură, își păstrează acel talent pentru viața sa profesională. În viața personală, preferă să creadă.

Dar nu astăzi. Azi, nu crede nici un cuvânt. În schimb, mă privește și spune:

– Îmi fac griji pentru tine.

Mă răsucesc astfel încât să fiu cu fața la ea, sperând să par a fi deschisă, pregătită să-i înlătur grijile, dar altminteri sunt destul de terifiată.

– Totul e în regulă, îi zic, dând din cap și zâmbind ca să o conving. Sincer, am note bune, mă înțeleg cu prietenii, eu și Damen suntem...

Mă opresc, realizând că de fapt nu am mai vorbit cu ea până acum despre relația mea, n-am definit-o clar și, în mare măsură, am păstrat-o pentru mine. Și adevărul este că, acum că am început, nu sunt sigură cum să termin.

Vreau să spun, să mă refer la noi ca iubit și iubită sună atât de lumesc și neadecvat odată ce sunt luate în calcul trecutul, prezentul și viitorul nostru, deoarece este evident că toată istoria noastră comună ne face să fim mult mai mult de-atât. Dar totuși, nu e ca și cum o să ne declar public drept parteneri eterni și nici suflete-pereche – factorul *câh* al acestui lucru este mult prea mare. Iar adevărul este că, în realitate, aș prefera să nu definesc deloc relația noastră. Pentru moment, sunt oricum confuză. De altfel, ce i-aș putea zice mai precis? Că ne-am iubit timp de secole întregi, dar încă nu am trecut de prima fază?

– Păi, eu și Damen... o ducem chiar bine, am spus în cele din urmă, înecându-mă când am realizat că am zis „bine“ în loc de „grozav“, fiind poate singurul lucru adevăr pe care l-am rostit toată ziua.

– Deci *a fost* aici.

Își pune pe podea servieta din piele maro și mă privește, iar amândouă suntem pe deplin conștiente de ușurința cu care am căzut în capcana sa de litigant profesionist.

Încuviințez din cap, dându-mi mental un șut pentru că am insistat să stăm aici, în loc să mergem la el, așa cum a vrut inițial.

– M-am gândit eu că i-am văzut mașina vâjâind pe lângă mine.

Își mută privirea spre patul meu mototolit, cu pernele vraişte și cuvertura dezordonată şi, când se întoarce din nou să mă privească, nu mă pot abține şi bat în retragere, mai ales deoarece simt ce urmează să zică.

– Ever, oftează ea. Îmi pare rău că nu sunt în preajma ta destul timp și că nu putem să fim mai mult împreună. Şi, cu toate că încă mai încercăm să ne obişnuim una cu cealaltă, vreau să știi că îți sunt alături. Dacă ai vreodată nevoie să vorbești cu cineva... o să te ascult.

Îmi strâng buzele și dau din cap, știind că nu a terminat, dar sperând că, dacă păstrez tăcerea și par ascultătoare, totul se va termina curând.

– Pentru că, deși tu probabil crezi că sunt prea bătrână ca să înțeleg prin ce treci, îmi amintesc cum eram la vârsta ta. Cât de copleșitor poate fi, dată fiind presiunea constantă de a te ridica la nivelul modelelor și actrițelor, și altor imagini imposibile pe care le vezi la televizor.

Am înghițit cu greu și i-am evitat privirea, având grijă să nu am o reacție exagerată, să nu mă apăr prea aprig, pentru că este mult mai bine ca ea să creadă asta decât să suspecteze adevărul.

De când am fost exmatriculată, Sabine a fost cu ochii pe mine mai mult decât oricând și a devenit de-un miliard de ori mai rău după ce și-a făcut recent plinul cu o grămadă de cărți autoeducative, totul de la *Cum să crești un adolescent sănătos în vremuri bolnave ca acestea*, până la *Adolescentul tău și mass-media (Și ce poți să faci în legătură cu asta!)*. Subliniază cu markerul cele mai îngrijorătoare comportamente adolescentine și apoi mă studiază, căutând simptome.

– Dar vreau să știi că ești o fată frumoasă, cu mult mai frumoasă decât am fost eu la vârsta ta, și să te înfometezi pentru a fi asemenea acelor vedete slăbănoage... care își petrec jumătate din viață internându-se și externându-se de la diverse clinici de reabilitare... nu numai că este un scop complet nesocotit și de neatins, dar vei și

sfârși prin a te îmbolnăvi. Mă privește fix, dorind cu disperare să mă facă să înțeleg, sperând că vorbele sale vor avea efect. Vreau să știi că ești perfectă chiar așa cum ești și că mă doare să te văd trecând prin așa ceva. Iar dacă asta are vreo legătură cu Damen, atunci, tot ce am de spus este...

Nu sunt anorexică.

Se uită la mine.

– Nu sunt bulimică, nu urmez vreo dietă capricioasă și nebună, nu mă înfometez, nu mă lupt să ajung la măsura cea mai mică și nu încerc să arăt ca una dintre gemenele Olsen. Pe bune, Sabine, *arăt* de parcă m-aș topi?

Mă ridic, lăsând-o să mă privească în toată splendoarea mea îmbrăcată în blugi strâmți, pentru că, dacă e să mă simt cumva, atunci este exact invers. Se pare că iau volum într-un ritm destul de alert.

Mă privește de sus până jos. Și vreau să spun că mă privește de sus până jos *cu adevărat*. Începând din creștetul capului și până jos, la degetele picioarelor, ochii ei oprindu-se asupra gleznelor mele albe, expuse, pe care nu am avut ce altceva să fac decât să le las la vedere atunci când am descoperit că blugii mei preferați sunt prea scurți, așa că i-am îndoit pentru a rezolva problema.

– Am crezut... Ridică din umeri, nefiind sigură ce să zică acum, că dovada prezentată în fața sa indică atât de clar un verdict de *nevinovat*. Din cauză că nu te mai văd niciodată mâncând... și mereu bei chestia aia roșie...

– Deci ai presupus pur și simplu că m-am transformat dintr-o adolescentă care bea peste măsură într-o bolnavă de anorexie care fuge de mâncare? Râd ca să știe că nu sunt supărată – poate nițel necăjită, deși mai mult pe mine decât pe ea. Ar fi trebuit să mă prefac mai bine. Ar fi trebuit măcar *să mă fac* că mănânc. Nu ai de ce să-ți faci griji, zâmbesc eu. Pe bune. Și, ca să dăm cărțile pe față, nu am nici o intenție să consum și/sau să vând droguri, să apelez la modificări corporale, gen tăieturi, *branding*, cicatrizare, *piercing* sau orice altceva ce intră săptămâna asta în lista *Top zece comportamente maladaptative ale adolescentului tău, la care să fii atent*. Și să se

consemneze în scris că băutura aia roșie nu are nimic de-a face cu încercarea de a fi slăbănoagă ca o celebritate sau a-i face pe plac lui Damen. Pur şi simplu, se-ntâmplă să-mi placă, asta-i tot. De altfel, se întâmplă să știu sigur că Damen mă iubeşte și mă acceptă exact așa cum... Mă opresc, știind că am deschis un cu totul alt subiect pe care nu doresc să-l aprofundez. Şi, înainte să aibă șansa să dea glas cuvintelor pe care le formulează în minte, ridic mâna şi spun: Şi nu, nu asta am vrut să zic. Eu şi Damen suntem... „Cuplaţi, ne întâlnim, iubit şi iubită, amici care fac sex, uniți pentru eternitate." Ei bine, suntem împreună. Știi tu, avem o relație, ca un cuplu. Dar *nu* ne culcăm împreună.

„Încă."

Mă privește, cu faţa atât de îngheţată şi de stânjenită pe cât mă simt eu în sinea mea. Nimeni dintre noi nu vrea să exploreze acest subiect, dar, spre deosebire de mine, simte că este de datoria ei.

– Ever, nu am insinuat că... începu ea.

Apoi, se uită la mine și eu mă uit la ea, iar ea ridică din umeri, hotărându-se să o lase baltă de vreme ce amândouă știm cu siguranță că asta făcea.

Mă simt atât de ușurată că s-a terminat și am scăpat destul de ieftin, încât sunt total luată pe nepregătite când spune:

– Ei bine, de vreme ce chiar pari să ții la acest tânăr, cred că ar trebui să-l cunosc. Așa că hai să stabilim o zi când putem să mergem cu toții la cină. Ce părere ai de weekendul ăsta?

„Weekendul ăsta?"

Înghit cu greu și mă uit la ea, știind exact ce urmărește – speră să prindă doi iepuri cu o singură masă. A găsit ocazia perfectă să mă privească dând gata o farfurie plină cu mâncare, în timp ce ea îl interoghează pe Damen.

– Sună grozav și cum vrei tu, doar că vineri e spectacolul lui Miles. Mă lupt să-mi mențin vocea calmă și sigură. Și apoi ar trebui să fie petrecerea de după... și aia probabil va ține până destul de târziu... așa că...

Dă din cap, uitându-se fix în ochii mei, cu privirea atât de stranie și semnificativă, încât mă face să transpir.

Așa că, probabil, nu va fi posibil, termin eu, știind că va trebui să o fac cândva, dar sperând că va fi mai târziu, în loc de mai curând.

Adică, o iubesc pe Sabine și-l iubesc pe Damen, dar nu sunt sigură că i-aș iubi împreună, în special odată ce va începe interogatoriul.

Se uită la mine pentru un moment, apoi aprobă din cap și se întoarce. Și, chiar atunci când pot în final să răsuflu, privește peste umăr și zice:

– Ei bine, este clar că vineri nu se poate, dar rămâne sâmbăta. Ce-ar fi să-i spui lui Damen să fie aici la opt?

trei

Deși am dormit prea mult, tot reușesc să ies pe ușă și să ajung la timp la Miles. Probabil pentru că nu mai durează atât de mult să mă pregătesc de vreme ce Riley nu mai este prin preajmă ca să-mi distragă atenția. Și chiar dacă mă enerva felul în care se cocoța pe dulapul meu de haine, purtând unul dintre costumele sale nebunești de Halloween în timp ce mă interoga cu privire la iubiți și făcea glume pe seama hainelor mele, de când am convins-o să meargă mai departe, să treacă podul spre locul unde părinții și câinele nostru Buttercup o așteptau, nu am mai putut să o văd.

Ceea ce înseamnă că avea dreptate. Pot să văd numai sufletele care au rămas în urmă, nu pe cele care au trecut pe celălalt tărâm.

Și, ca întotdeauna când mă gândesc la Riley, gâtul mi se strânge și ochii încep să mă usture, și mă întreb dacă mă voi obișnui vreodată cu faptul că a plecat. Adică, plecată pentru totdeauna și ireversibil. Dar cred că, până acum, ar fi trebuit să știu destul de multe despre pierdere, încât să-mi dau seama că nu încetezi niciodată să duci lipsa cuiva – doar înveți să trăiești pe marginea prăpastiei pe care o reprezintă absența lor, iar aceasta se tot lărgește.

Îmi șterg ochii și intru pe aleea lui Miles, amintindu-mi promisiunea făcută de Riley, aceea că îmi va trimite un semn, ceva care să-mi arate că este OK. Chiar dacă m-am agățat cu putere de jurământul ei, rămânând atentă și căutând cu vigilență vreun indiciu al prezenței sale – până acum nu am dat de nimic.

Miles deschide ușa și, pe când încep să zic: „Bună“, ridică mâna și zice:

– Nu spune nimic. Doar uită-te la fața mea și zi-mi ce vezi. Care este primul lucru pe care îl observi? Și să *nu* minți.

– Frumoșii tăi ochi căprui, rostesc eu, auzindu-i gândurile și dorind, nu pentru prima dată, să le pot arăt prietenilor mei cum să și le protejeze și să-și păstreze doar pentru ei toate lucrurile personale. Dar asta ar însemna să divulg faptul că pot să citesc gânduri, să văd aure, să simt parapsihologic secrete, iar să fac așa ceva este exclus.

Miles dezaprobă din cap și intră în mașină, coborând parasolarul prevăzut cu oglindă și inspectându-și bărbia.

– Ești atât de mincinoasă! Uite, e chiar acolo! Ca un semnal roșu, strălucitor, pe care n-ai cum să-l ratezi, așa că nici să nu încerci să te prefaci că nu-l vezi.

Îi arunc o privire în timp ce ies cu spatele de pe alee, văzând coșul care a avut tupeul să înmugurească pe fața lui, dar oja sa roz aprins este cea care îmi atrage atenția.

– Drăguțe unghii, râd eu.

– Sunt pentru piesă. Zâmbește afectat, încă privindu-și lung coșul. Nici nu-mi vine să cred! E ca și cum se alege praful de mine tocmai când toate mergeau perfect. Repetițiile au fost grozave, îmi știu toate replicile și la fel pe ale celorlalți... Am crezut că sunt total și complet pregătit și acum *asta!* își împunge el fața.

– Sunt doar emoții, spun eu, privindu-l în vreme ce semaforul se face verde.

– Exact, aprobă el din cap. O dovadă că sunt un amator. Deoarece profesioniștii, *adevărații* profesioniști nu au emoții. Ei doar intră în starea lor creativă și... *creează.* Poate nu sunt făcut pentru asta? Mă privește, iar chipul îi este tensionat de îngrijorare. Poate că este doar o întâmplare că am primit rolul principal.

Mă uit la el, amintindu-mi cum Drina pretindea că a intrat în mintea regizorului și l-a făcut să-l aleagă pe Miles. Dar, chiar dacă este adevărat, asta nu înseamnă că el nu poate face față, nu înseamnă că el nu a fost cel mai bun.

– Asta-i ridicol, clatin eu din cap. O groază de actori au emoții, au trac sau ce-o fi. Serios. Nici nu ți-ar veni să crezi unele dintre poveștile pe care Riley obișnuia... Mă opresc, cu ochii larg deschiși, cu gura căscată, știind că nu pot să termin acea frază. Nu pot să divulg poveștile culese de la sora mea mai mică decedată, căreia îi plăcea să spioneze elita de la Hollywood. Oricum, nu porți cam o tonă de machiaj ca o clătită de gros?

Îmi aruncă o privire.

– Așa. Și? Ce vrei să spui? Piesa e vineri și, în caz că nu știai, vineri este *mâine. Sub nici o formă,* asta n-o să dispară până mâine.

– Poate, ridic eu din umeri. Dar ce voiam să zic, n-ai putea să folosești machiajul ca să-l acoperi?

Miles își dă ochii peste cap și se încruntă.

– Ah, deci pot în schimb să etalez un semnalizator uriaș, de culoarea pielii? Te-ai uitat la chestia asta? N-ai cum să-l maschezi. Are propriul ADN! Face și umbre!

Intru în parcarea școlii, ocupându-mi locul obișnuit, cel aflat chiar lângă BMW-ul strălucitor al lui Damen. Și, când mă uit din nou la Miles, pentru nu știu ce motiv simt nevoia să-l ating. Ca și cum arătătorul meu este atras inexplicabil de coșul aflat pe bărbia lui.

– Ce faci? întreabă el, dându-se înapoi.

– Doar... doar stai nemișcat, șoptesc eu, neavând idee ce fac sau măcar de ce o fac.

Tot ce știu este că degetul meu are o destinație clară.

– Păi, să nu... *îl atingi!* strigă el, fix în momentul în care îl ating. Grozav, e pur și simplu grozav. Probabil, acum își va dubla dimensiunea.

Dă din cap și coboară din mașină, iar eu nu pot să nu mă simt dezamăgită văzând coșul tot acolo. Cred că speram să fi căpătat vreun fel de capacitate amplificată de vindecare. Am tot pândit ceva extraordinar de când mi-a spus Damen, imediat după ce am hotărât să-mi accept destinul și să încep să beau sucul nemuririi, crezând că s-ar putea să trec prin unele schimbări – orice, de la abilități parapsihologice superamplificate (pe care nu le așteptam cu sufletul la gură) până la abilități fizice superamplificate (care ar

putea cu siguranță să aibă avantajele lor la ora de educație fizică) sau ceva total diferit (pecum capacitatea de a-i vindeca pe ceilalți, lucru interesant, ce ar fi grozav). Dar, până acum, nu m-am ales decât cu picioare mai lungi cu vreo doi centimetri și jumătate, ceea ce nu înseamnă mare lucru, în afară de necesitatea de a cumpăra o nouă pereche de blugi. Și probabil că asta s-ar fi întâmplat oricum, în cele din urmă.

Mi-am luat rucsacul și m-am dat jos din mașină, buzele mele întâlnindu-le pe ale lui Damen imediat ce s-a apropiat de mine.

– OK, serios acum. Cât poate să mai dureze asta?

Ne-am depărtat unul de altul și ne-am uitat la Miles.

– Da, vorbesc cu voi. Dă din deget. Toate săruturile și îmbrățișările și să nu uităm permanentul șoptit de nimicuri dulci, dădu el dezaprobator din cap și își strânse ochii. Serios. Speram să vă treacă până acum. Adică, să nu mă înțelegeți greșit, suntem cu toții foarte fericiți că Damen s-a întors la școală, că v-ați regăsit și, cel mai probabil, veți trăi fericiți până la adânci bătrâneți. Dar, serios acum, nu credeți că poate e cazul să încercați să o lăsați nițel mai moale? Pentru că *unii* dintre noi nu suntem chiar atât de fericiți pe cât sunteți voi. *Unii* dintre noi suntem nițel lipsiți de iubire.

Tu ești lipsit de iubire? râd eu, deloc ofensată de vorbele sale, știind că este mai mult legat de anxietatea lui cu privire la piesă și are prea puțin de-a face cu mine și Damen. Ce s-a întâmplat cu Holt?

– Holt? se oprește el. Nici să nu vorbești despre Holt! Nici să nu aduci asta în discuție, Ever!

Dă din cap și se întoarce pe călcâie, îndreptându-se spre Haven care așteaptă lângă poartă.

– Care-i problema lui? întreabă Damen, luându-mi mâna și cuprinzându-mi degetele cu ale sale, privindu-mă cu ochi care încă mă mai iubesc, în ciuda zilei de ieri.

– Mâine are loc premiera. Ridic din umeri. E foarte speriat, are un coș pe față și normal că s-a hotărât să ne facă pe noi răspunzători de toate astea, spun eu în timp ce îl privesc pe Miles cum o ia pe Haven de braț, conducând-o spre clasă.

– Nu vorbim cu ei, zice el, privind peste umăr și încruntându-se la noi. Suntem în grevă până când încetează să-și mai afișeze atât de ostentativ iubirea sau până când dispare coșul ăsta, oricare dintre ele se întâmplă mai întâi.

Dă din cap, glumind doar pe jumătate. Haven râde și țopăie lângă el, în vreme ce eu și Damen intrăm la ora de engleză. Trecem chiar pe lângă Stacia Miller care îi zâmbește dulce și apoi încearcă să-mi pună piedică.

Dar imediat cum își scapă mica geantă în calea mea, sperând să mă facă să cad, o *văd* ridicându-se și o *simt* lovind-o fix în genunchi. Deși simt și eu durerea, tot mă bucur că am făcut-o.

– *Aaaaau,* urlă ea, frecându-și genunchiul și uitându-se la mine, cu toate că nu are nici o dovadă tangibilă că aș fi făcut eu ceva.

Dar eu doar o ignor și mă așez la locul meu. Am început să fiu tot mai pricepută în a o ignora. De când a făcut să fiu suspendată pentru că am băut în campus, mi-am dat toată silința să nu stau în calea ei. Dar uneori... uneori, pur și simplu, nu pot să mă abțin.

– N-ar fi trebuit să faci asta, șoptește Damen, încercând să-și compună o privire aspră în vreme ce se apleacă spre mine.

– Te rog. Tu ești cel care vrea să exersez materializarea. Am ridicat din umeri. Se pare că lecțiile alea încep, în sfârșit, să dea roade.

Se uită la mine, dezaprobând din cap, apoi spune:

– Vezi, e chiar mai rău decât am crezut, deoarece, ca să știi și tu, ceea ce tu tocmai ai făcut este psihokinezie, *nu* materializare. Vezi cât de multe sunt de învățat?

– *Psiho-ce?* îl privesc cu chiorâș, necunoscând termenul, deși actul în sine a fost cu siguranță distractiv.

El îmi ia mâna și, cu un zâmbet în colțul buzelor, îmi zice:

– Mă gândeam...

Mă uit la ceas, văd că deja au trecut cinci minute de la ora nouă și, din câte îl cunosc pe domnul Robins, știu că el tocmai pleacă din cancelarie.

– Vineri seară. Ce-ai zice să mergem într-un loc... deosebit? zâmbește el.

– Ca Summerland?

Mă uit la Damen, ochii lărgindu-mi-se în vreme ce pulsul mi se accelerează. Ardeam de nerăbdare să mă întorc în acel loc magic, mistic. Dimensiunea dintre dimensiuni, unde pot să materializez oceane și elefanți și să mișc lucruri mult mai remarcabile decât genți Prada pe post de proiectile – doar că am nevoie de Damen pentru a ajunge acolo.

Însă el râde și clatină din cap.

– Nu, nu Summerland. Deși ne vom întoarce acolo, îți promit. Dar mă gândeam mai mult la ceva ca, nu știu, posibil Montage sau Ritz, poate?

Își ridică o sprânceană.

– Dar vineri este piesa lui Miles și am promis că vom fi acolo! zic eu, realizând, abia după ce am spus-o, că în mod convenabil am uitat cu totul despre debutul lui Miles în *Fixativ*, atunci când am crezut că mergem în Summerland. Dar acum, că Damen vrea să ne cazăm în unul dintre cele mai elegante hoteluri din zonă, memoria mea și-a revenit cumva.

– OK, atunci ce-ai zice să mergem după petrecere? propune el. Dar, când mă privește, văzând că ezit, că îmi strâng buzele și caut un mod politicos de a refuza, adăugă: Sau nu, era doar o idee.

Îl privesc, știind că trebuie să accept, că *vreau* să accept. Aud vocea din capul meu țipând: „Spune da! Spune da! Ți-ai promis că vei accepta, fără nici un regret, și acum ai șansa... așa că hotărăște-te și fă-o! DOAR! SPUNE! DA!"

Dar chiar dacă sunt convinsă că este vremea să o fac, chiar dacă îl iubesc pe Damen din tot sufletul și sunt hotărâtă să ignor trecutul său și să fac următorul pas, ceea ce iese din gura mea e cu totul altceva.

– O să vedem, zic eu, ferindu-mi privirea și concentrându-mă asupra ușii, tocmai când intră domnul Robins.

patru

Când, în cele din urmă, clopoţelul sună după ora a patra, mă ridic din banca mea şi mă apropii de domnul Munoz.

– Eşti sigură că ai terminat? mă întreabă el, ridicându-şi privirea de la un maldăr de lucrări. Dacă mai ai nevoie de un minut, este în regulă.

Arunc o privire peste testul meu, apoi clatin din cap. Mă întreb ce ar face dacă ar afla vreodată că am terminat la aproximativ patruzeci şi cinci de secunde după ce mi l-a înmânat, iar apoi am petrecut următoarele cincizeci de minute doar prefăcându-mă că mă chinui.

– E în regulă, îi spun, ştiind că e adevărat. Unul dintre beneficiile secundare ale faptului că sunt medium este că nu mai e necesar să învăţ, în schimb, cam *ştiu* toate răspunsurile. Şi, cu toate că uneori este tentant să mă dau mare şi să trec cu brio toate testele într-un lung şi stabil şir de note perfecte, de obicei, încerc să mă abţin şi să greşesc câteva de vreme ce este important să nu exagerez.

Sau, cel puţin, asta zice Damen. Mereu îmi aminteşte cât de necesar este să nu atragem atenţia, măcar să lăsăm *impresia* de normalitate – chiar dacă nu suntem nici pe-aproape. Deşi, prima dată când a spus-o, nu am putut să nu îi amintesc că materializase exagerat de multe lalele atunci când ne-am cunoscut. Dar mi-a replicat că, în efortul său de a mă curta, a trebuit să facă un rabat de la regulă şi că a durat mai mult decât era necesar fiindcă nu m-am

deranjat să mă documentez cu privire la adevărata lor semnificație, cea de *iubire nemuritoare,* decât când a fost aproape prea târziu.

Îi dau lucrarea domnului Munoz, bătând în retragere când vârfurile degetelor noastre s-au întâlnit. Și, cu toate că abia s-au atins, tot a fost destul pentru a-mi *arăta* cu mult mai mult decât era necesar să știu, dezvăluindu-mi o imagine destul de clară asupra întregii sale dimineți până în acest moment. Totul, de la apartamentul său incredibil de dezordonat, cu masa din bucătărie plină de ambalaje de fast-food și numeroase variante ale manuscrisului la care a lucrat în ultimii șapte ani, până la cum cânta *Born to Run*[1] din toți rărunchii, în timp ce încerca să găsească o cămașă curată înainte de a se îndrepta spre Starbucks, unde s-a lovit de o blondă minionă, care și-a vărsat ceaiul rece cu lapte, de 500 de mililitri pe toată partea din față a cămășii lui – având ca efect o rece, udă și enervantă pată care părea să fi fost ștearsă de un singur și frumos zâmbet din partea ei. Un zâmbet glorios, pe care parcă nu poate să-l uite – un glorios zâmbet care... *aparține mătușii mele!*

– Vrei să aștepți până îl corectez?

Dau din cap, aproape hiperventilând în vreme ce mă concentrez asupra pixului său roșu. Am reluat scena pe care tocmai am văzut-o în mintea mea, ajungând de fiecare dată la aceeași concluzie terifiantă: *profesorului meu de istorie i s-au aprins călcâiele după Sabine!*

Nu pot să las asta să se întâmple. Nu pot să-i permit să se mai întoarcă *vreodată* acolo. Vreau să spun, doar pentru că sunt deștepți, drăguți și singuri nu înseamnă că trebuie să-și dea întâlnire.

Stau acolo împietrită, incapabilă să respir, mă forțez să țin la distanță gândurile din mintea lui, concentrându-mă asupra vârfului pixului său. Privesc cum lasă un șir de mici puncte roșii, care se transformă în bifări la numerele șaptesprezece și douăzeci și cinci – exact cum plănuisem.

– Numai două greșite. Foarte bine! zâmbește el, atingând ușor cu degetele pata de pe cămașă, întrebându-se dacă o va mai vedea vreodată pe *ea*. Ai vrea să vezi răspunsurile corecte?

---

[1] *Născut pentru a fugi* – melodie de pe albumul cu același nume al lui Bruce Springsteen (n.tr.)

„Hm, nu chiar“, gândesc eu, nerăbdătoare să ies de-acolo cât pot de repede și nu doar pentru a putea să ajung la masa de la bufet și să-l văd pe Damen, ci temându-mă că fantezia lui se hotărăște să reia lucrurile de unde le-am forțat eu să rămână.

Dar, știind că ar fi normal să par măcar un pic interesată, inspir adânc, zâmbesc și dau din cap ca și cum nu mi-aș dori nimic mai mult. Și, când îmi întinde grila de răspunsuri, doar mă prefac că o parcurg, spunând:

– Ah, ia uite, am greșit data. Și... Sigur că da! Cum de nu am știut asta? Of!

Dar el doar dă din cap, în mare parte deoarece gândurile sale au revenit deja la blondă – cu alte cuvinte: *Singura femeie din întregul univers cu care este absolut interzis să se întâlnească!* Se întreabă dacă ea va fi mâine acolo... la aceeași oră și în același loc.

Și cu toate că, în general, ideea de profesori cu dorințe sexuale mă scârbește în mare măsură, faptul că acest anume profesor dorește pe cineva care practic *îmi este ca un părinte* – este efectiv de neacceptat.

Doar că apoi îmi amintesc că, acum câteva luni, am avut o viziune despre Sabine întâlnindu-se cu un tip drăguț de la ea din clădire. Și, de vreme ce Munoz lucrează *aici*, iar Sabine lucrează *acolo*, presupun că nu există cu adevărat pericolul ca aceste două lumi ale mele să se ciocnească. Însă, în caz că mă înșel, izbutesc să spun:

Hm, a fost un noroc.

Se uită la mine, cu sprâncenele unite, încercând să înțeleagă ce am vrut să zic.

Chiar dacă știu că am mers prea departe, deși știu că urmează să spun ceva ce este extrem de departe de normalitate, nu prea simt că aș avea de ales. Nu pot să-l las pe profesorul meu de istorie să-și dea întâlnire cu mătușa mea. Nu pot să tolerez asta. Pur și simplu, nu pot.

Așa că arăt spre pata de pe cămașa lui și adaug:

– O cunoașteți pe *ea*, pe domnișoara ceai-500-de-mililitri-rece-cu-lapte? Dau din cap, văzând privirea alarmată de pe chipul său. Nu cred că va reveni. Nu se duce prea des acolo.

Apoi, înainte să mai rostesc ceva care nu numai că-i va spulbera speranțele, dar va și atesta până la ce nivel ajunge ciudățenia mea, îmi arunc rucsacul peste umăr și alerg spre ușă, descotorosindu-mă de ultimele rămășițe ale energiei domnului Munoz, în timp ce ajung la masa de la bufet unde mă așteaptă Damen – nerăbdătoare să fiu iarăși cu el, după trei ore foarte lungi în care am fost departe unul de celălalt.

Însă, când ajung acolo, nu prea am parte de primirea la care mă așteptam. Un tip nou stă lângă el, chiar pe locul meu obișnuit și îi captează într-atât atenția, încât Damen abia dacă mă observă.

Mă sprijin de marginea mesei, privindu-i cum izbucnesc în râs de ceva ce a zis tipul cel nou. Și, nevrând să-i întrerup sau să par nepoliticoasă, mă așez pe scaunul aflat vizavi de Damen, în loc să stau pe cel obișnuit, aflat lângă el.

– Dumnezeule, ești *atât* de amuzant! spune Haven, aplecându-se și atingând fugitiv mâna tipului celui nou. Zâmbește în așa fel încât devine evident că noul ei prieten, Josh, cel pe care ea l-a proclamat sufletul său pereche, a fost temporar uitat. Păcat că ai ratat, Ever, e *atât* de amuzant, încât Miles a uitat să fie obsedat de coșul său!

– Mulțumesc că mi-ai amintit.

Miles se încruntă, degetul său căutând coșul de pe bărbia sa... doar că nu mai este acolo.

Ochii i se lărgesc, căutând în privirea fiecăruia dintre noi confirmarea că al său coș de dimensiunile unui mamut, blestemul existenței din această dimineață, a dispărut cu adevărat. Și nu pot să nu mă întreb dacă dispariția sa subită mi se datorează după ce l-am atins de dimineață, în parcare. Ceea ce ar însemna că am cu adevărat puteri magice de vindecare.

Dar, imediat după ce am gândit asta, tipul cel nou spune:

– Ți-am zis eu c-o să meargă. Chestia aia-i genială. Păstrează restul în caz că revine.

Și îmi mijesc ochii, întrebându-mă când a avut timp să intervină asupra problemelor de ten ale lui Miles, de vreme ce aceasta este prima dată când îl văd.

– I-am dat niște alifie, zice el, întorcându-se spre mine. Eu și Miles suntem în aceeași clasă. Apropo, eu sunt Roman.

Mă uit la el, cuprinzând cu privirea aura sa de un galben luminos, care se învârte în jurul lui, cu marginile extinse, chemându-mă, precum o îmbrățișare de grup prietenoasă. Dar, când surprind adâncii săi ochi de un albastru marin, pielea bronzată, părul blond ciufulit și hainele de stradă cu doza potrivită de șic modern, în ciuda frumuseții lui, prima mea reacție este să fug. Chiar și când îmi adresează un zâmbet dintr-acelea slabe, lejere, care îți fac inima să se oprească, sunt atât de enervată, încât nu pot să îi surâd la rându-mi.

– Și tu trebuie să fii Ever, spune el, retrăgându-și mâna, cea pe care, până când nu și-a retras-o, nici n-am observat că era întinsă și aștepta să fie strânsă.

Îi arunc o privire lui Haven care e clar oripilată de lipsa mea de maniere, apoi mă uit la Miles care este prea ocupat să se privească în oglindă pentru a-mi observa gafa. Dar, când Damen își bagă mâna sub masă și mă strânge de genunchi, îmi dreg vocea, mă uit la Roman și zic:

– Hm, da, eu sunt Ever.

Cu toate că îmi aruncă din nou zâmbetul acela, tot nu funcționează. Doar îmi face stomacul să devină iritat și dezgustat.

– Se pare că avem multe în comun, spune el, deși nu pot să-mi imaginez ce ar putea fi. Am stat la două rânduri în spatele tău, la istorie. Și felul în care te chinuiai, nu am putut să nu mă gândesc: „Uite o fată care urăște istoria aproape la fel de mult ca mine".

– Nu urăsc istoria, zic eu, doar că a ieșit prea repede, prea defensiv, vocea mea având o notă stridentă și dură, care îi face pe toți să se holbeze.

Așa că mă uit la Damen, căutând o confirmare, convinsă că nu pot fi singura care simte efluviul dubios de energie pe care îl emană Roman și care se îndreaptă în valuri spre mine. Însă el doar ridică din umeri, sorbindu-și băutura roșie ca și cum totul ar fi fost perfect normal și nu a observat absolut nimic. Așa că revin la Roman și pătrund în mintea lui, trăgând cu urechea la un șir constant de

gânduri inocente, care, deși sunt cu siguranță ușor nesăbuite, sunt în esență benigne. Ceea ce cam înseamnă că problema este la mine.

– Pe bune? Roman își ridică sprâncenele și se apleacă spre mine. Toată acea răscolire în trecut, explorând toate acele locuri și date de demult, examinând viețile oamenilor care au trăit cu secole înainte și nu au absolut nici o relevanță acum – astea nu te deranjează? Sau nu te plictisesc de moarte?

„Doar când acele persoane, locuri și date îl implică pe prietenul meu și ai săi șase sute de ani de chefuri!"

Dar o gândesc numai. Nu o rostesc. În schimb, doar ridic din umeri și zic:

– M-am descurcat. De fapt, a fost ușor. L-am trecut cu brio.

El dă din cap, privindu-mă de sus până jos, fără să rateze un centimetru.

– E bine de știut. Zâmbește. Munoz mă lasă să recuperez în weekend, poate ai putea să mă meditezi?

Mă uit la Haven, văzând cum ochii ei se înnegresc, iar aura sa devine de un gelos verde ca de vomă, apoi la Miles care, uitând de problema coșului său, acum îi scrie mesaje lui Holt, după care mă uit la Damen care habar n-are de noi, privirea sa fiind departe, fixată pe ceva ce eu nu pot să văd. Și, cu toate că știu că sunt ridicolă, că toată lumea pare să îl placă și ar trebui să fac ce pot pentru a contribui la atmosfera generală, doar ridic din umeri când spun:

– Ah, sunt sigură că nu e necesar. Nu ai nevoie de mine.

N-am putut ignora usturimea pielii și șuieratul din stomacul meu când ochii săi i-au întâlnit pe ai mei – arătând un set de dinți albi, fără cusur atunci când zice:

– Frumos din partea ta că-mi oferi prezumția de nevinovăție, Ever. Deși nu sunt sigur dacă ar trebui.

cinci

– Ce-i cu tine și puștiul nou? întreabă Haven, rămânând în urmă în vreme ce toți ceilalți au pornit spre clasă.

– Nimic.

Îi dau mâna la o parte și îmi văd de drum, energia ei curgând prin mine în timp ce-i privesc pe Roman, Miles și Damen râzând și purtându-se de parcă sunt vechi prieteni.

– Te rog, își dă ea ochii peste cap, e absolut evident că nu-l placi.

– Asta-i ridicol, spun eu cu privirea fixată asupra lui Damen, frumosul și gloriosul meu prieten/suflet-pereche/partener etern/complice (chiar trebuie să găsesc cuvântul potrivit) care abia dacă mi-a mai vorbit de azi-dimineață, de la ora de engleză.

Și sper că nu este din cauza motivului pe care îl gândesc eu – din cauza comportamentului meu de ieri și a refuzului de a accepta propunerea lui pentru acest weekend.

– Vorbesc serios. Mă privește. E ca și cum... ca și cum urăști oamenii noi sau ceva de genul acesta.

Lucru care s-a întâmplat să iasă mult mai blând decât adevăratele cuvinte din mintea ei.

Îmi strâng buzele și mă uit fix înainte, rezistând impulsului de a-mi da ochii peste cap.

Dar ea doar mă analizează, având mâna pe-un șold, cu ochii puternic machiați privind chiorâș pe sub șuvița roșie ca focul din bretonul ei.

– Pentru că, dacă îmi amintesc corect, și știm amândouă că așa e, îl urai pe Damen prima dată când a venit la școala asta.

– Nu *îl uram* pe Damen, spun eu, dându-mi ochii peste cap în ciuda recentului jurământ că nu o voi face și gândind: „Să te corectez, doar am lăsat impresia că îl uram pe Damen. Adevărul este că l-am iubit în tot acel timp. De fapt, cu excepția acelei scurte perioade când într-adevăr l-am urât. Dar și așa, chiar și atunci, l-am iubit. Doar că nu am vrut s-o recunosc..."

– Hm, scuză-mă, dar trebuie să te contrazic, zice ea, părul negru, ciufulit artistic căzându-i pe față. Îți mai amintești că nici nu l-ai invitat la petrecerea ta de Halloween?

Oftez, complet plictisită de toate acestea. Tot ce vreau să fac este să merg la oră, ca să mă pot preface că sunt atentă în vreme ce îi trimit telepatic mesaje lui Damen.

– Da, și dacă îți vei aminti, aia-i totodată și noaptea în care ne-am cuplat, spun în cele din urmă, deși, în secunda în care vorbele mi-au scăpat, le-am regretat.

Haven este cea care ne-a găsit sărutându-ne lângă piscină și asta i-a cam frânt inima. Dar ea le ignoră, mult mai hotărâtă să-și susțină pledoaria decât să rememoreze acel anumit trecut.

– Sau poate ești geloasă pentru că Damen are un prieten nou. Știi tu, altcineva în afară de tine.

– Asta-i ridicol, zic eu, doar că a ieșit prea repede pentru a fi convingător. Damen are destui prieteni, adaug, deși amândouă știm că nu este adevărat.

Ea se uită la mine cu gura făcută pungă, complet nemișcată.

Dar acum, că m-am băgat atât de adânc, nu am altceva de făcut decât să continui, așa că spun:

– Te are pe tine, pe Miles și...

„Și pe mine", gândesc eu, dar nu vreau să o rostesc pentru că este o listă trist de scurtă, adică exact ce vrea ea să demonstreze. Și adevărul e că Damen nu stă cu Haven și Miles dacă nu sunt și eu acolo. Își petrece cu mine orice moment liber. Și, când nu suntem împreună, îmi trimite un șir neîntrerupt de gânduri și imagini pentru a compensa distanța. E ca și cum suntem mereu conectați. Și

trebuie să recunosc că îmi place așa. Deoarece numai cu Damen pot să fiu eu însămi – eu care aud gânduri, simt energii și văd spirite. Doar cu Damen pot să-mi las garda jos și să fiu eu cu adevărat.

Dar, când mă uit la Haven, nu pot să nu mă întreb dacă este posibil să aibă dreptate. Poate că sunt geloasă. Poate că Roman chiar este doar un tip normal și de treabă, care s-a mutat la o școală nouă și vrea să-și facă niște prieteni noi – contrar amenințării înfiorătoare care presupun eu că este. Probabil chiar am devenit atât de paranoică, geloasă și posesivă, încât presupun automat că, doar pentru că Damen nu a fost la fel de concentrat asupra mea cum este de obicei, sunt pe punctul de a fi înlocuită. Și, dacă așa stau lucrurile, atunci e mult prea patetic pentru a recunoaște. Așa că doar dau din cap, mă prefac că râd și spun:

– Din nou, ridicol. Toate astea sunt grozav de ridicole.

Apoi, încerc să pară că vorbesc într-adevăr serios.

– Da? Bun, atunci cum e cu Drina? Cum explici *asta?* Rânjește și zice: Ai detestat-o din momentul în care ai văzut-o și nici să nu încerci să negi asta. Apoi, când ai aflat că îl cunoștea pe Damen, ai urât-o chiar mai mult.

La aceste vorbe, bat în retragere. Și nu doar pentru că exprimă adevărul, ci din cauză că auzirea numelui fostei soții a lui Damen mă face mereu să bat în retragere. Nu mă pot abține, pur și simplu așa se întâmplă. Dar n-am idee cum să i-o explic lui Haven. Tot ce știe ea este că Drina s-a prefăcut a fi prietena ei, a lăsat-o baltă la o petrecere și apoi a dispărut pentru totdeauna. Nu-și amintește că Drina a încercat să o omoare cu alifia otrăvitoare pe care a folosit-o pentru acel tatuaj ciudat pe care și l-a scos recent de pe încheietura mâinii, nu-și amintește...

„Dumnezeule! Alifia! Roman i-a dat lui Miles o alifie pentru coșul său! Am *știut* că e ceva ciudat la el. Am *știut* că nu inventez!"

– Haven, ce oră are Miles acum? o întreb, ochii mei cercetând campusul, neputând să îl găsesc și zorindu-mă prea tare pentru a folosi detectarea la distanță, pe care încă nu o stăpânesc.

– Cred că engleză, de ce? îmi aruncă ea o privire ciudată.

– Nimic, eu doar... trebuie să fug.

– Bine. Cum vrei. Dar, ca să știi și tu, tot cred că urăști oamenii noi! strigă ea.

Dar cuvintele rămân în urma mea. Deja am plecat.

Fug dintr-o parte a campusului în cealaltă, concentrându-mă asupra energiei lui Miles și încercând să simt în ce clasă se află. Și, când cotesc și văd o ușă la dreapta mea, chiar fără să mă mai gândesc, dau buzna înăuntru.

– Pot să te ajut cu ceva? întreabă profesorul, întorcându-se de la tablă, ținând în mână o bucată de cretă albă, ruptă.

Stau în fața clasei, bătând în retragere când câteva dintre favoritele Staciei mă iau peste picior, în vreme ce mă chinui să-mi recapăt suflul.

– Miles, am gâfâit, arătând spre el. Trebuie să vorbesc cu Miles. Va dura doar o clipă, promit eu în timp ce profesorul își încrucișează brațele și-mi aruncă o privire neîncrezătoare. Este important, adaug, uitându-mă la Miles care își închide ochii și clatină din cap.

– Presupun că ai un permis pentru a fi pe coridor în perioada orelor? întreabă profesorul lui, un maniac al regulilor.

Și cu toate că știu că, foarte probabil, asta îl va irita și va fi în defavoarea mea, nu am vreme de toate regulile astea pe care birocrația liceului le-a conceput pentru a fi cu toții în siguranță – dar care, de fapt, în momentul acesta, mă împiedică să rezolv o problemă care este clar de viață și de moarte!

Sau cel puțin ar putea fi.

Nu sunt sigură. Deși aș vrea să am ocazia să aflu.

Și sunt atât de frustrată, încât doar neg din cap și zic:

– Ascultați, știm amândoi că nu am un permis pentru coridor, dar, dacă pur și simplu îmi faceți favoarea de a mă lăsa să vorbesc afară, cu Miles, pentru o clipă, promit să îl trimit imediat înapoi.

El mă privește, mintea sa analizând toate alternativele, toate modalitățile în care s-ar putea derula scena – să mă dea afară, să mă însoțească la clasă, să mă însoțească la biroul directorului Buckley – înainte de a se uita la Miles și a ofta spunând:

– Bine. Dar rapid.

Cum ajungem pe hol și ușa se închide în spatele nostru, îl privesc pe Miles și spun:

– Dă-mi alifia.

– Cum? gâfâie el.

– Alifia. Cea pe care ți-a dat-o Roman. Dă-mi-o! Trebuie să o văd, îi zic, întinzându-mi mâna și dând din degete.

– Ești nebună? șoptește el, uitându-se în jur, deși nu sunt decât carpete din perete în perete, pereți gri și noi doi.

– Habar n-ai cât de serioasă e chestia asta, zic eu, privindu-l, nedorind să îl sperii, cu toate că o voi face dacă va fi necesar. Acum, hai, nu avem toată ziua la dispoziție.

– E în rucsacul meu, ridică el din umeri.

– Atunci, du-te și adu-o.

– Ever, serios. Ce...?

Doar îmi încrucișez brațele și dau din cap.

– Haide. Te aștept.

Miles clatină din cap și dispare înăuntru. Iese după un moment cu o expresie acră și având în palmă un mic tub alb.

– Poftim. Acum, ești mulțumită? se răstește el.

Iau tubul și îl examinez, rotindu-l rapid între arătător și degetul mare. Este o marcă pe care o recunosc, dintr-un magazin pe care îl frecventez. Și nu înțeleg cum e posibil așa ceva.

– Știi, în caz că ai uitat, piesa mea are loc mâine și, în clipa asta, chiar nu am nevoie de dramă și stres în plus, așa că, dacă nu te superi...

Își întinde mâna, așteptând să-i dau înapoi alifia, ca să se poată întoarce la oră.

Numai că eu încă nu vreau să i-o dau înapoi. Caut vreun fel de gaură de ac sau urmă de înțepătură, ceva care să indice că s-a umblat la tub, că nu este ceea ce pare.

– Adică, azi, la masă, când am văzut că tu și Damen ați lăsat-o mai moale cu pupăturile, eram gata să bat palma cu tine, dar acum parcă le-ai înlocuit cu ceva mult mai rău. Vreau să spun, serios, Ever. Ori deșurubezi capacul și o folosești, ori dă-mi-o odată înapoi.

Dar nu i-o dau înapoi. În schimb, îmi strâng degetele în jurul tubului și încerc să-i citesc energia. Dar nu e decât o cremă de coșuri tâmpită. Genul care chiar funcționează.

– Am terminat cu asta? se încruntă el la mine.

Ridic din umeri și îi dau tubul înapoi. Să zic că sunt jenată ar fi puțin spus. Dar, când Miles îl bagă în buzunar și se îndreaptă spre ușă, nu pot să nu zic:

– Deci ai observat?

Cuvintele par fierbinți și lipicioase în gâtul meu.

– Ce să observ? se oprește el, clar deranjat.

– Acea, hm, acea absență a *pupăturilor?*

Miles se întoarce, cu un exagerat dat al ochilor peste cap, înainte de a-și aținti privirea asupra mea.

– Da, am observat. Doar am crezut că voi mi-ați luat amenințarea în serios.

Mă uit la el.

– De dimineață... când am spus că eu și Haven suntem în grevă până când voi terminați cu toate... Dă din cap. Nu contează. Te rog, pot să mă duc la oră?

– Scuze. Încuviințez din cap. Scuze pentru toată...

Dar înainte să apuc să termin, el deja a plecat, ușa fiind închisă ferm între noi.

șase

Când ajung la cursul de artă modernă, sunt ușurată să văd că Damen este deja acolo. De vreme ce domnul Robins ne-a ținut atât de ocupați la ora de engleză și abia am vorbit la prânz, aștept cu nerăbdare să am puțin timp singură cu el. Sau cel puțin atât de singuri pe cât putem fi într-o clasă cu alți treizeci de elevi.

Dar, după ce îmi pun halatul și îmi iau cele necesare din dulap, inima mi se sfâșie când văd că Roman mi-a ocupat iarăși locul.

– A, hei, Ever.

Dă din cap, punându-și pânza sa albă, nouă-nouță pe șevaletul *meu* în timp ce eu stau acolo, legănându-mi lucrurile în brațe și uitându-mă la Damen care este atât de cufundat în pictura sa, încât nu mă observă deloc.

Sunt pe punctul de a-i spune lui Roman să o întindă, când îmi amintesc cuvintele lui Haven, faptul că urăsc oamenii noi. Fiindu-mi teamă că ar putea să aibă dreptate, mă străduiesc să-mi compun un zâmbet și îmi pun pânza pe șevaletul aflat de cealaltă parte a lui Damen, promițându-mi ca mâine să ajung aici mult mai repede, pentru a-mi putea recupera locul.

– Așadar, spuneți-mi. Ce facem aici, prieteni? întreabă Roman, punându-și o pensulă între dinții din față și privind de la mine la Damen.

Și acesta este un alt lucru. De obicei, accentul britanic mi se pare destul de atrăgător, dar la el pur și simplu scârțâie. Probabil,

din cauză că este total fals. Vreau să zic, e atât de evident felul în care apelează la el doar atunci când vrea să pară grozav.

Însă, imediat ce o gândesc, mă simt din nou vinovată. Toată lumea știe că a încerca prea mult să fii grozav nu este decât un indiciu al lipsei de încredere în sine. Și cine nu s-ar simți puțin nesigur în prima sa zi la această școală?

– Studiem *curentele*, spun eu, hotărâtă să mă port frumos în ciuda freamătului sâcâitor din stomac. Luna trecută, am putut să ne alegem fiecare unul, dar luna asta facem toți realismul fotografic, fiindcă nu l-a luat nimeni data trecută.

Roman se uită la mine, începând cu bretonul prea lung și coborând până jos, la șlapii mei Haviana aurii – o parcurgere lentă a corpului meu, fără grabă, care îmi face stomacul să devină nervos și să se strângă – și nu într-un mod plăcut.

– Bun. Prin urmare, o faci să pară reală, ca o fotografie, zice el, privindu-mă în ochi.

Îi întâlnesc căutătura lungă, o privire pe care insistă să o mențină câteva secunde prea mult. Însă refuz să mă jenez sau să mă uit prima în altă parte. Sunt hotărâtă să rămân în joc oricât va fi necesar. Și, cu toate că, la prima vedere, poate să pară total benign, ceva lasă impresia de întunecat, amenințător, ca un fel de provocare.

Sau poate că nu.

Pentru că, imediat ce gândesc asta, spune:

– Școlile astea americane sunt uimitoare! Acasă, în Londra veche și udă leoarcă... face el cu ochiul, teoria venea mereu înaintea practicii.

Și sunt imediat rușinată pentru toate gândurile mele care îl criticau. Deoarece, după câte se pare, nu numai că este din Londra, ceea ce înseamnă că accentul lui e real, dar Damen, ale cărui puteri parapsihice sunt *mult* mai rafinate decât ale mele, nu pare nicidecum alarmat.

Mai curând, pare să îl placă. Ceea ce este și mai rău pentru mine, dovedind oarecum că Haven avea dreptate.

Într-adevăr, sunt geloasă.

Și posesivă.

Și paranoică.

Și se pare și că urăsc oamenii noi.

Inspir adânc și încerc din nou, vorbind în ciuda nodului din gât și din stomac, decisă să par prietenoasă chiar dacă asta înseamnă că, la început, trebuie să mă prefac.

– Poți să pictezi orice îți dorești, spun eu, folosindu-mi vocea veselă și prietenoasă, care, în viața mea cea veche, de dinainte ca familia mea să moară în accident, iar Damen să mă salveze, făcându-mă nemuritoare, era aproape singura voce pe care o foloseam. Trebuie doar să o faci să pară reală, ca o fotografie. De fapt, trebuie să folosim o fotografie pentru a arăta de unde ne-am inspirat și, desigur, pentru notă. Știi tu, ca să putem dovedi că am realizat ceea ce ne-am propus.

Mă uit la Damen, întrebându-mă dacă a auzit ceva din toate astea și enervată că a ales să picteze, în loc să comunice cu mine.

– Și ce pictează el? întreabă Roman, indicând spre pânza lui Damen, o ilustrare perfectă a câmpurilor înflorite din Summerland. Fiecare fir de iarbă, fiecare strop de apă, fiecare petală de floare, atât de clare, cu o textură atât de reală, atât de tangibile – e ca și cum ai fi acolo. Pare a fi paradisul, încuviințează el din cap.

– Este, șoptesc eu atât de înfiorată de pictură, încât am răspuns prea repede, fără a avea timp să mă gândesc la ceea ce tocmai am rostit.

Summerland nu este doar un loc sacru – este locul nostru secret. Unul dintre numeroasele secrete pe care am promis să le păstrez.

Roman mă privește, cu sprâncenele ridicate.

– Prin urmare, este un loc adevărat?

Însă, înainte să apuc să răspund, Damen clatină din cap și zice:

– Ar vrea ea. Dar l-am inventat eu, există numai în mintea mea. Apoi, îmi aruncă o privire, atașându-i telepatic un mesaj: „Atenție!"

– Atunci, cum îți îndeplinești sarcina cu brio? Dacă nu ai o fotografie care să îi dovedească existența? întreabă Roman, dar Damen doar ridică din umeri și se apucă din nou de pictat.

Însă, pentru că Roman încă aruncă o privire când la unul, când la altul, uitându-se chiorâș și întrebător, știu că nu pot să las lucrurile astfel. Așa că mă uit la el și spun:

– Damen nu prea este un fan al respectării regulilor. Preferă să-și facă propriile reguli.

Îmi amintesc de câte ori m-a convins să chiulesc, să pariez la curse și chiar mai rău.

Când Roman dă din cap și se întoarce la pânza sa, iar Damen îmi trimite telepatic un buchet de lalele roșii, știu că a funcționat – secretul nostru este în siguranță și totul e în regulă. Așa că îmi înmoi pensula în puțină vopsea și revin la treabă. Sunt nerăbdătoare să sune clopoțelul, ca să ne putem duce la mine acasă și să poată începe adevărata lecție.

După oră, ne strângem lucrurile și pornim spre parcare. În ciuda încercării mele de a mă purta frumos cu tipul cel nou, nu pot să nu zâmbesc atunci când văd că a parcat pe partea opusă.

– Ne vedem mâine, strig eu, liniștită că pun o distanță între noi, deoarece, chiar dacă s-au îndrăgostit cu toții nebunește de el într-o clipă, pur și simplu nu simt același lucru, indiferent cât de mult aș încerca.

Descui mașina și arunc geanta pe podea, așezându-mă pe scaun în timp ce îi zic lui Damen:

– Miles are repetiții, iar eu mă duc direct acasă. Vrei să vii?

Mă întorc, mirată să îl văd stând în fața mea, legănându-se foarte puțin într-o parte și în alta, chipul său părând încordat.

– Te simți bine?

Îmi duc palma la obrazul lui, pentru a verifica dacă este cald sau lipicios, dacă există vreun semn de disconfort, cu toate că, în realitate, nu mă aștept să găsesc ceva. Iar când Damen își scutură capul și se uită la mine, pentru o fracțiune de secundă, toată culoarea se scurge pur și simplu. Dar totul se termină într-o clipită.

– Scuze, eu doar... îmi simt capul puțin ciudat, spune el, ciupindu-și nasul și închizându-și ochii.

– Dar credeam că tu nu te îmbolnăvești niciodată, că *noi* nu ne îmbolnăvim? zic eu în timp ce mă întind după geanta mea, neputând să ascund că sunt alarmată.

Mă gândesc că un strop de suc al nemuririi s-ar putea să îl facă să se simtă mai bine de vreme ce el are nevoie de mult mai mult decât am eu. Și, cu toate că nu știm sigur de ce – Damen presupune că acele șase secole în care l-a dat pe gât au dus la un fel de dependență –, are nevoie să consume din ce în ce mai mult cu fiecare an care trece. Ceea ce probabil înseamnă că, în cele din urmă, voi avea și eu nevoie de mai mult. Deși pare foarte departe, sper doar că, până atunci, îmi va arăta cum să îl prepar, astfel încât să nu-l mai bat mereu la cap ca să îmi completeze proviziile tot timpul. Dar, înainte să apuc să îl iau, își scoate propria sticlă și bea energic o cantitate mare, trăgându-mă spre el și lipindu-și buzele de obrazul meu în timp ce spune:

– Sunt OK. Serios! Ne întrecem până acasă?

șapte

Damen conduce repede. Nebunește de repede. Vreau să spun, deși amândoi avem câte un radar parapsihologic performant, care este util pentru a localiza polițiștii, a evita traficul, pietonii, animalele vagaboande și orice altceva ce ar putea să ne stea în cale, asta nu înseamnă că ar trebui să abuzăm de el.

Dar Damen are o altă părere. Motiv pentru care mă așteaptă deja pe veranda mea din față, înainte ca eu să intru și să parchez.

– Credeam că n-o să mai ajungi niciodată.

Râde, urmându-mă în camera mea unde se aruncă pe pat, mă trage după el și se apleacă pentru un sărut prelungit – un sărut care, dacă ar fi după mine, nu s-ar termina niciodată. Aș petrece bucuroasă tot restul eternității ghemuită în brațele sale. Simplul fapt că știu că avem un număr infinit de zile de petrecut unul lângă celălalt îmi oferă mai multă fericire decât pot suporta.

Cu toate că nu am avut mereu sentimentul acesta. Am fost destul de supărată când am aflat adevărul. Atât de supărată, încât, un timp, am stat departe de el, până când am reușit să-mi clarific totul. Vreau să zic, nu este ca și cum, în fiecare zi, auzi pe cineva spunând: „A, apropo, sunt nemuritor și te-am făcut și pe tine așa".

Și chiar dacă la început am fost destul de reticentă să-l cred, după ce mi-a explicat, amintindu-mi cum am murit în accident, cum l-am privit fix în ochi atunci când m-a readus la viață și cum am recunoscut acei ochi atunci când l-am întâlnit pentru prima dată la școală, la drept vorbind, nu mai puteam nega adevărul.

Însă nu însemna că eram pregătită să accept. Era și așa destul de greu să fac față atacului abilităților parapsihologice cauzate de NDE[1] (experiență aproape de moarte – ei insistă să o numească *aproape* deși am *murit* într-adevăr) și să încep să aud gândurile altor oameni, să obțin prin atingere povestea vieții lor, să vorbesc cu morții și multe altele. Ca să nu mai spun că nemurirea, indiferent cât de grozav ar suna, înseamnă totodată că nu voi ajunge niciodată să trec dincolo. Nu voi mai ajunge *pe celălalt tărâm*, ca să-mi revăd familia. Și, dacă te gândești, am dat la schimb ceva destul de însemnat.

Mă retrag, buzele mele părăsindu-le cu părere de rău pe ale lui în timp ce îl privesc în ochi – aceiași ochi în care mă uit de patru sute de ani. Indiferent cât de mult încerc, nu pot să vizualizez trecutul nostru. Doar Damen, care a rămas neschimbat în ultimii șase sute de ani – fără să moară sau să se reîncarneze – deține cheia.

– La ce te gândești? întreabă el, degetele sale mângâind curbura obrazului meu, lăsând în calea lor o dâră de căldură.

Inspir adânc, știind cât de hotărât este să rămână în prezent, dar sunt decisă să aflu mai multe despre istoria mea – istoria *noastră.*

– Mă gândeam la momentul în care ne-am cunoscut, spun eu, urmărind cum își ridică o sprânceană și clatină din cap.

– Da? Și ce anume îți amintești de atunci?

– Nimic, ridic eu din umeri. Absolut nimic. Motiv pentru care sper că o să mă pui la curent. Nu trebuie să-mi zici totul... vreau să spun, știu că îți displace să privești înapoi. Sunt doar curioasă cum a început totul... cum ne-am întâlnit pentru prima dată.

Se îndepărtează și se întinde pe spate, stând neclintit, fără să-și miște buzele, și mă tem că acesta este singurul răspuns pe care îl voi primi.

– Te rog? murmur eu, mișcându-mă lent spre el și încolăcindu-mi corpul în jurul trupului său. Nu este corect ca tu să ai toate detaliile în vreme ce eu rămân în beznă. Dă-mi ceva de care să mă agăț. Unde am trăit? Cum arătam? Cum ne-am cunoscut? A fost dragoste la prima vedere?

---

[1] Near death experience (în lb. engleză, în original)

Se mişcă foarte puţin, apoi se întoarce pe-o parte, îngropându-şi mâna în părul meu şi zicând:

– Era Franţa, 1608.

Înghit, respirând rapid în timp ce aştept să aud mai mult.

– Paris, de fapt.

„Paris!" Îmi imaginez imediat rochii complicate, sărutări furate pe Pont Neuf, bârfă cu Marie Antoinette...

– M-am dus la o cină, acasă la un prieten... Face o pauză, privirea sa trecând de a mea, la distanţă de secole. Şi lucrai ca servitoare.

„Servitoare?"

– Una dintre servitoarele lor. Erau foarte bogaţi. Aveau multe.

Am rămas întinsă acolo, şocată. Asta *nu* este ceea ce aşteptam.

– Nu erai precum celelalte, spune el, coborându-şi vocea până ce devine aproape o şoaptă. Erai frumoasă. Extraordinar de frumoasă. Arătai cam cum arăţi acum. Zâmbeşte, apucând o şuviţă din părul meu şi plimbând-o printre două degete. Şi, la fel ca acum, erai orfană din cauză că îţi pierduseşi familia într-un incendiu. Astfel, rămasă fără bani, neavând pe nimeni care să te întreţină, ai fost angajată de prietenii mei.

Înghit cu greu, nefiind sigură ce simt în legătură cu acest lucru. Vreau să spun, ce rost are reîncarnarea dacă eşti forţat să retrăieşti acelaşi gen de momente dureroase?

– Şi, da, ca să ştii şi tu, *a fost* iubire la prima vedere. M-am îndrăgostit de tine complet şi ireversibil. Chiar din clipa în care te-am văzut, am ştiut că viaţa mea nu va mai fi niciodată la fel.

Se uită la mine, cu degetele mângâindu-mi tâmplele, privirea sa ademenindu-mă înăuntru, prezentând momentul în toată intensitatea sa, dezvăluind scena de parcă sunt chiar acolo.

Părul meu blond este ascuns sub o bonetă, ochii mei albaştri sunt timizi şi temători să-i privească pe ai lui, iar cu hainele atât de lipsite de strălucire şi degetele atât de aspre, frumuseţea mea este irosită, uşor de trecut cu vederea.

Dar Damen o vede. Imediat cum intru în cameră, ochii lui îi găsesc pe ai mei. Trece dincolo de exteriorul meu neîngrijit, ajungând la sufletul care refuză să se ascundă. Iar el este atât de întunecat, de frapant, de rafinat, de atrăgător – încât mă uit în altă parte. Ştiind că numai nasturii de pe haina sa valorează

mai mult decât o să câştig eu într-un an. Ştiind, fără să mă uit de două ori, că nu este de nasul meu...

– Cu toate acestea, a trebuit să mă mişc cu precauţie pentru că...

– Pentru că erai deja însurat cu Drina! şoptesc eu, privind scena în mintea mea şi auzindu-l pe unul dintre musafiri întrebând de ea, ochii noştri întâlnindu-se fugitiv, în timp ce Damen spune:

– *Drina este în Ungaria. Ne-am despărţit.*

Ştia că va fi subiect de bârfit, dar dorinţa ca eu să o aud era mai mare decât preocuparea faţă de ce vor crede ei...

– Noi deja nu mai locuiam împreună, prin urmare, asta nu era o problemă. Trebuia să am grijă din cauză că, în vremurile acelea, relaţiile în afara propriei clase sociale nu erau privite cu ochi buni. Pentru că erai atât de inocentă, de vulnerabilă în atât de multe feluri, nu voiam să îţi fac vreun necaz, mai ales dacă nu simţeai acelaşi lucru.

– Dar simţeam acelaşi lucru! zic eu şi privesc cum trecem de noaptea aceea şi cum se întâmpla să dau peste el de fiecare dată când mergeam în oraş.

– Mă tem că am ajuns să te urmăresc. Se uită la mine cu chipul mâhnit. Până când, în cele din urmă, ne-am întâlnit atât de des, încât ai început să ai încredere în mine. Şi atunci...

Şi pe urmă ne-am întâlnit în secret – săruturi furate chiar în faţa intrării servitorilor, o îmbrăţişare pasională într-o alee întunecată sau în trăsura sa...

– Doar că acum ştiu că nu era nici pe-aproape atât de *secret* pe cât credeam eu. Oftează. Drina nu a fost niciodată în Ungaria, a fost acolo tot timpul. Privind, plănuind, hotărâtă să mă recâştige – indiferent de consecinţe. Inspiră adânc, regretul celor patru secole fiind vizibil pe faţa lui. Am vrut să am grijă de tine, Ever! Am vrut să-ţi ofer orice şi tot ce-ţi doreai. Am vrut să te tratez ca pe prinţesa care te-ai născut să fii. Şi, când te-am convins în final să pleci cu mine, m-am simţit mai viu şi mai fericit decât oricând. Trebuia să ne întâlnim la miezul nopţii...

– Dar nu am mai ajuns, zic eu, *văzându-l* cum păşea îngrijorat, frământat, convins că m-am răzgândit...

– Abia a doua zi am aflat că ai murit într-un accident, că ai fost călcată de o trăsură când veneai să te întâlnești cu mine. Când se uită la mine, îmi arată suferința sa – insuportabila, epuizanta durere care i-a zdrobit inima. În acel moment, nici nu mi-a trecut prin minte că Drina era răspunzătoare, înainte să ți-o mărturisească ție, nu am avut nici o idee. Părea să fie un accident, un oribil, nefericit accident. Cred că am fost prea amorțit de supărare ca să bănuiesc altceva.

– Câți ani aveam? întreb eu, reușind cu greu să respir, știind că eram tânără, dar dorind detaliile.

Mă apropie de el, degetele sale urmărind conturul feței mele și spune:

– Aveai șaisprezece ani, iar numele tău era Evaline.

Buzele lui îmi gâdilă urechea.

– Evaline, șoptesc, simțind o conexiune instantanee cu tragica mea identitate anterioară care, ajunsă orfană de mică, iubită de Damen și moartă la șaisprezece ani, nu este prea diferită de cea care sunt acum.

– Abia după mulți ani, când te-am revăzut în New England, reîncarnată ca fiica unui puritan, am început din nou să cred în fericire.

„Fiica unui puritan?" Mă uit lung în ochii lui, privind cum îmi arată o fată palidă și cu părul negru, purtând o rochie albastră, sobră.

– Toate viețile mele au fost așa de plictisitoare? clatin eu din cap. Și ce fel de accident oribil m-a luat atunci?

– Înec. Oftează, iar în momentul în care o rostește sunt din nou copleșită de durerea lui. Am fost atât de distrus, încât am luat o corabie înapoi spre Londra, unde am locuit când și când, vreme de mai mulți ani. Tocmai când eram pe punctul de a pleca în Tunisia, ai reapărut ca o frumoasă, bogată și, aș putea spune, destul de răsfățată fiică a unui londonez.

– Arată-mi! Mă ghemuiesc lângă el, nerăbdătoare să văd o viață mai fascinantă – degetele sale urmează linia sprâncenei mele în timp ce, în mintea mea, apare o brunetă frumoasă, într-o superbă rochie verde, cu o complicată coafură cu părul stâns sus și cu puține bijuterii.

O fată bogată, răsfăţată, o uneltitoare care flirta... viaţa sa fiind o serie de petreceri şi excursii la cumpărături... având ochii pe altcineva... până când l-a cunoscut pe Damen.

– Şi de data aceea? întreb, dezamăgită să o văd plecând, dar dorind să ştiu cum a murit.

– O căzătură groaznică. Îşi închide ochii. Deja devenisem convins că eram pedepsit... că primisem viaţa veşnică, dar lipsită de iubire.

Îmi cuprinde faţa în mâinile sale, degetele lui degajând o asemenea tandreţe, veneraţie, o furnicătură atât de caldă şi delicioasă, încât închid ochii şi mă cuibăresc mai aproape. Mă concentrez asupra felului în care se simte pielea lui, în vreme ce trupurile noastre se lipesc, totul în jurul nostru dispare până când rămânem doar noi – fără trecut, fără viitor, doar acest moment.

Vreau să spun, sunt cu el, iar el este cu mine şi astfel e menit să fie pentru eternitate. Deşi acele vieţi anterioare ar putea fi interesante, în realitate, singurul lor rost a fost să ne aducă la aceasta. Acum, că Drina nu mai este, nimic nu ne mai poate sta în cale, nimic nu ne mai poate opri să mergem înainte – în afară de mine. Şi, chiar dacă vreau să ştiu tot ce s-a întâmplat înainte, deocamdată mai poate aştepta. Este timpul să trec peste nesiguranţele şi geloziile mele meschine, să nu mai caut scuze şi să iau în sfârşit hotărârea de a face marele pas după toţi aceşti ani.

Însă, tocmai când sunt pe punctul de a-i zice asta, se depărtează atât de brusc, încât îmi ia un moment ca să ajung lângă el.

– Ce se întâmplă? strig eu când îl văd cu degetele apăsate pe tâmple, în vreme ce se lupta să respire.

Iar când se întoarce spre mine, nu mă recunoaşte.

Privirea sa trece direct prin mine. Însă dispare de îndată. Este înlocuită cu acea căldură iubitoare cu care m-am obişnuit, în timp ce îşi freacă ochii, dă din cap şi se uită la mine spunând:

– Ultima dată când m-am simţit aşa a fost... se opreşte şi se uită în gol. Ei, bine, poate niciodată. Dar, când vede îngrijorarea de pe chipul meu, adaugă: Însă mi-e bine, pe bune. Şi, fiindcă refuz să-i

dau drumul, zâmbește și zice: Hei, ce părere ai de o excursie la Summerland?

Serios? spun eu, cu ochii sclipind.

Prima dată când am vizitat acel loc minunat, acea magică dimensiune dintre dimensiuni – eram moartă. Eram atât de absorbită de frumusețea sa, încât ezitam să plec. A doua oară am fost cu Damen. Și, după ce mi-a arătat tot farmecul său, am râvnit să mă întorc. Dar, de vreme ce în Summerland pot intra numai de cei avansați spiritual (sau cei care sunt deja morți), nu pot să merg acolo singură.

– De ce nu? ridică el din umeri.

– Ei bine, cum rămâne cu lecțiile mele? zic eu, încercând să par interesată de studiu și de învățarea a noi trucuri, deși adevărul este că aș prefera să merg la Summerland, unde totul e lipsit de efort și imediat. Ca să nu mai zic că nu te simți prea bine.

Îl strâng din nou de braț, observând că freamătul și căldura pe care le simțeam de obicei nu au revenit complet.

– Și în Summerland sunt lecții de învățat. Zâmbește. Dacă îmi dai sucul, o să mă simt suficient de bine cât să creez poarta.

Însă, nici chiar după ce îi dau sucul și soarbe energic, de mai multe ori, nu o poate să face să apară.

– Aș putea să te ajut? îl întreb eu, uitându-mă fix la transpirația de pe sprânceana lui.

– Nu... eu numai... aproape reușisem. Mai lasă-mă doar o secundă, mormăie el, încleștându-și fălcile, hotărât să reușească.

Fac asta. De fapt, las secundele să se transforme în minute, dar tot nu se întâmplă nimic.

– Nu înțeleg. Privește chiorâș. Asta nu mi s-a mai întâmplat de când... de când am învățat prima dată cum să o fac.

– Poate e din cauză că nu te simți bine.

Privesc cum mai bea o dată, încă o dată și încă o dată. Iar când își închide ochii și încearcă din nou, obține exact același rezultat ca înainte.

– Pot să încerc și eu?

– Las-o baltă. Nu știi cum, zice el, iar în voce deslușesc o notă pe care încerc să nu o iau personal, știind că este mai curând legată de faptul că e enervat pe sine însuși.

– *Știu* că nu știu cum, dar mă gândeam că ai putea să mă înveți și apoi eu...

Dar, înainte să apuc să termin, el se ridică de pe pat și începe să se plimbe prin fața mea.

– Este un întreg *proces*, Ever. Mi-a luat ani de zile să învăț să ajung acolo. Nu poți să sari pur și simplu la sfârșitul cărții fără să citești conținutul.

Clatină din cap și se sprijină de biroul meu, corpul său fiind tensionat, iar privirea lui ocolind-o pe a mea.

– Când ai *citit* ultima dată o carte fără să știi deja începutul, mijlocul și sfârșitul? zâmbesc eu.

Se uită la mine, chipul său fiind o serie de muchii și unghiuri dure, dar doar pentru un moment, înainte să ofteze și să se apropie de mine, luându-mi mâna și spunând:

– Vrei să încerci?

Încuviințez din cap.

Se uită la mine, fiind clar că are dubii că va funcționa, dar dorind mai mult decât orice să-mi facă pe plac.

– Atunci, OK, așază-te comod, dar nu-ți încrucișa așa picioarele. Taie chi-ul.

– Chi-ul?

– Un cuvânt pompos pentru energie. Zâmbește. Doar dacă vrei să stai în poziția lotus – atunci e foarte bine.

Îmi arunc șlapii și-mi lipesc tălpile de podeaua acoperită cu o carpetă, devenind atât de relaxată cât îmi permit emoțiile.

– De obicei, necesită un lung șir de meditații, dar, ca să economisim timp și întrucât ești deja destul de avansată, pur și simplu vom trece la subiect, OK?

Încuviințez din cap, nerăbdătoare să începem.

– Vreau să închizi ochii și să-ți imaginezi un strălucitor văl de lumină galbenă, delicată, care plutește în fața ta, spune el, cuprinzându-mi degetele cu ale sale.

Așa fac, imaginându-mi o replică exactă a celui care m-a dus acolo înainte, cel pe care l-a pus Damen în calea mea pentru a mă salva de Drina. Este atât de frumos, de strălucitor, de luminos, încât inima mi se umple de fericire în vreme ce ridic mâna spre el, nerăbdătoare să mă cufund în acea ploaie strălucitoare de lumină scânteietoare, dorind intens să mă întorc în acel loc mistic. Imediat ce degetele mele realizează contactul, fiind pe punctul de a se scufunda, se retrage din fața ochilor mei și sunt înapoi în camera mea.

– Nu pot să cred! Eram *atât de* aproape! Mă întorc spre Damen. Era chiar în fața mea! Ai văzut?

– Ai fost uimitor de aproape, spune el.

Chiar dacă privirea lui e blândă, zâmbetul este forțat.

– Ce-ar fi să încerc iarăși? Ce-ar fi ca, de data asta, să o facem împreună? zic eu, pierzându-mi speranța în clipa în care el clatină din cap și se întoarce.

– Ever, *chiar* o făceam împreună, mormăie el, ștergându-și sprânceana și ferindu-și privirea. Mă tem că nu mă dovedesc a fi un profesor prea bun.

– Asta-i ridicol! Ești un profesor minunat, doar ai o zi proastă, asta e tot. Dar, când mă uit la el, este clar că nu e convins. Așa că schimb tactica și transfer vina înapoi la mine, spunând: Este vina mea. Sunt o elevă proastă. Sunt leneșă, amețită și petrec cea mai mare parte a timpului încercând să te distrag de la lecțiile mele, ca să ne putem săruta. Îi strâng mâna. Dar acum mă concentrez. Și sunt pe punctul de a deveni foarte serioasă. Așa că, mai dă-mi doar o șansă, vei vedea.

Se uită la mine, îndoindu-se că va funcționa, dar, nevrând să mă dezamăgească, îmi ia mâna și încercăm amândoi din nou, închizând ochii, vizualizând acea extraordinară poartă de lumină. Și, imediat ce începe să capete formă, Sabine pășește pe ușa de la intrare, urcă pe scări prinzându-ne pe nepusă masă și fugim în părți opuse ale camerei.

– Damen, mă gândeam eu că mașina de pe alee este a ta. Își dă jacheta jos și, din câțiva pași, parcurge distanța de la ușă la

biroul meu. Energia puternică de la biroul ei este încă agățată de ea, în vreme ce dă mâna cu el și se concentrează asupra sticlei de pe genunchiul lui. Deci *tu ești* cel care a făcut-o dependentă pe Ever.

Își mută privirea de la unul la altul, cu ochii îngustați, buzele încrețite, de parcă ar avea toate dovezile necesare.

Mă uit pe furiș la Damen, panica mi se urcă în gât și mă întreb ce explicații va da. Dar el doar o ia în glumă când spune:

– Vinovat! Cei mai mulți oameni nu-i prind gustul, dar, dintr-un motiv sau altul, lui Ever pare să îi placă.

Apoi, zâmbește într-un mod care intenționa să fie convingător, dacă nu chiar fermecător și, după părerea mea, le reușește pe ambele.

Dar Sabine continuă să-l privească lung, deloc mișcată.

– În zilele astea, numai de atât mai pare să fie interesată. Cumpăr pungi și pungi cu alimente, dar refuză să mănânce.

– Nu-i adevărat! zic eu, enervată că o ia de la capăt, în special în fața lui Damen. Dar, când văd pata de ceai cu lapte de pe bluza ei, enervarea mea se transformă în revoltă. Cum ai pățit-o?

Arăt spre pată de parcă ar fi o literă stacojie, un semn al dizgrației, știind că trebuie să fac orice este necesar pentru a o descuraja să se mai întoarcă acolo prea curând.

Se uită în jos la bluză, degetele sale atingând-o în vreme ce ia o pauză ca să se gândească, apoi dă din cap și ridică din umeri când spune:

– M-am lovit de cineva.

O zice într-un mod atât de relaxat, de nepregătit din timp, de blazat, încât este clar că nu a fost atât de impresionată de întâlnire pe cât a părut să fie Munoz.

– Așadar, mai e de actualitate cina de sâmbătă seara? întreabă ea.

Înghit cu dificultate, cerându-i telepatic lui Damen să aprobe pur și simplu din cap, să zâmbească și să răspundă afirmativ, în ciuda faptului că nu are nici o idee despre ce vorbește ea, de vreme ce am omis să-i spun.

– Am făcut rezervare pentru ora opt.

Îmi țin respirația pe când îl privesc cum aprobă din cap și zâmbește așa cum l-am rugat. Chiar merge mai departe, adăugând:

– Nu aş rata-o pentru nimic în lume.

Dă mâna cu Sabine şi iese pe uşă, degetele sale cuprinzându-le pe ale mele, trimiţându-mi prin corp un freamăt cald, minunat.

– Scuze pentru treaba cu cina, zic eu, privind în sus, spre el. Cred că speram că va fi foarte ocupată şi va uita cu totul de ea.

Îşi apasă buzele de obrazul meu, iar apoi intră în maşină.

– Ţine la tine. Vrea să se asigure că sunt destul de bun, de sincer şi că nu intenţionez să te rănesc. Crede-mă, am mai trecut prin asta. Chiar dacă e posibil să fi fost pe-aproape o dată sau de două ori, nu-mi amintesc să fi picat vreodată examinarea, zâmbeşte el.

– A, da, severul tată puritan, spun eu, presupunând că el este descrierea perfectă a tipului de părinte sever.

– O să fii surprinsă, râde Damen. Londonezul bogat s-a apropiat mult mai mult de rolul de paznic intransigent. Chiar şi aşa, am reuşit să mă dau bine pe lângă el.

– Poate că îmi vei arăta cândva trecutul *tău*, zic eu, ştii tu, cum era viaţa ta înainte să ne cunoaştem. Casa ta, familia ta, cum ai ajuns aşa...

Vocea mea piere când văd străfulgerarea de durere din ochii lui şi ştiu că încă nu este dispus să vorbească despre asta. Mereu se închide în el, refuză să mi-o împărtăşească, ceea ce mă face şi mai curioasă.

– Nimic din toate astea nu contează, spune el, dându-mi drumul la mână şi aranjând oglinzile, orice ca să evite să se uite la mine. Tot ce contează e *prezentul*.

– Da, dar Damen... încep eu, dorind să-i explic că nu este numai curiozitate, ci o apropiere, o legătură, vreau să aibă încredere să-mi dezvăluie acele secrete de demult.

Dar, când mă uit iar la el, ştiu că nu este cazul să-l presez. De altfel, poate că este timpul să-i acord şi eu puţină încredere.

– Mă gândeam... spun eu în vreme mă joc cu tivul bluzei.

Se uită la mine, cu mâna pe ambreiaj, gata să bage în marşarier.

– Ce-ar fi să faci rezervarea aia. Dau din cap, cu buzele strânse, având privirea agăţată de a lui. Ştii tu, pentru Montage sau Ritz?

adaug eu, ținându-mi respirația în timp ce frumoșii săi ochi negri îmi parcurg chipul.

– Ești sigură?

Încuviințez din cap. Știu că sunt. De sute de ani, așteptăm momentul acesta, așa că de ce să-l mai amânăm?

– Mai mult decât sigură, zic eu, privirea mea întâlnind-o pe a lui.

Zâmbește, chipul său luminându-se pentru prima dată pe ziua de azi. Și sunt ușurată să-l văd arătând iarăși normal după comportamentul ciudat de mai înainte – rezerva de la școală, imposibilitatea de a face poarta să apară, faptul că nu se simte bine, toate astea nefiindu-i caracteristice lui Damen așa cum îl cunosc eu. Este mereu atât de puternic, sexy, frumos și invincibil – imun față de momentele de slăbiciune și zilele proaste. Și să îl văd atât de vulnerabil m-a zguduit mai mult decât aș vrea să recunosc.

– E ca și făcut, spune el, umplându-mi brațele cu o duzină de lalele roșii materializate înainte de a pleca în viteză.

opt

A doua zi, când mă întâlnesc cu Damen în parcare, toate grijile mele dispar. Deoarece, în momentul în care îmi deschide ușa și mă ajută să cobor din mașină, observ cât de sănătos pare, cât de impresionant de frumos este, iar când mă uit în ochii lui, este clar că toate ciudățeniile de ieri au dispărut. Suntem mai îndrăgostiți decât am fost vreodată.

Serios. Pe parcursul orei de engleză, cu greu rezistă să nu-și pună mâinile pe mine. Se apleacă în permanență spre banca mea și îmi șoptește la ureche, enervându-l pe domnul Robins și dezgustându-le pe Stacia și Honor. Iar acum, că suntem la prânz, n-a lăsat-o deloc mai ușor, îmi mângâie obrazul și mă privește în ochi, făcând pauză numai pentru a sorbi ocazional din băutura sa înainte de a continua de unde a rămas, murmurându-mi dulci nimicuri la ureche.

Când se comportă așa este de obicei parțial din iubire și parțial pentru a reduce tot zgomotul și energia – toate imaginile, sunetele și culorile întâmplătoare care mă bombardează constant. De când am distrus scutul parapsihologic pe care îl făcusem cu câteva luni în urmă, un scut care bloca tot ce venea din exterior și mă făcea să fiu la fel de lipsită de informații ca înainte să mor și să revin având calități de medium, nu am mai reușit să găsesc o modalitate de a-l înlocui, o modalitate care să-mi permită să-mi canalizez energiile pe care le vreau, în timp ce le blochez pe cele pe care nu le doresc. Întrucât Damen nu a avut niciodată probleme cu așa ceva, nu prea știe cum să mă învețe.

Însă acum, că s-a întors în viața mea, nu mai pare atât de grav, pentru că simpla lui voce poate să reducă lumea la tăcere, în vreme ce atingerea pielii sale îmi furnică întregul corp. Iar când privesc în ochii săi, ei bine, să spunem că mă copleșește instantaneu această caldă, minunată, magnetică *atracție* – ca și cum existăm doar eu și el, iar toate celelalte au încetat să mai fie. Damen este scutul meu parapsihologic perfect. Jumătatea mea esențială. Iar când nu putem să fim împreună, imaginile și gândurile telepatice îmi oferă același efect liniștitor.

Însă astăzi, toate acele dulci șoapte nu sunt doar pentru a mă apăra – sunt în mare parte legate de planurile noastre din viitorul apropiat. Apartamentul pe care l-a închiriat la Montage Resort. Cum a tânjit de-atâta vreme după noaptea asta.

– Ai idee cum e să aștepți ceva timp de patru sute de ani? șoptește el în vreme ce buzele sale îmi ciupesc curbura urechii.

– Patru sute? Credeam că trăiești de șase? spun, retrăgându-mă pentru a putea să-i văd mai bine chipul.

– Din nefericire, au trebuit să treacă două secole până să te găsesc, șoptește, gura lui făcându-și drum de la gâtul meu la ureche. Două secole în care m-am simțit foarte singur, aș adăuga.

Înghit cu greu. Știu că *singurătatea* la care se referă *nu* înseamnă neapărat că era *singur*. De fapt, din contră. Totuși, nu-i reproșez. În realitate, nu zic nimic. Sunt hotărâtă să trec peste toate acestea, să trec peste nesiguranța mea și să merg înainte. Așa cum am promis că voi face.

Refuz să mă gândesc la cum a petrecut acei dintâi două sute de ani fără mine.

Sau cum i-a petrecut pe următorii patru sute trecând peste faptul că m-a pierdut.

Și nici nu o să încep să iau în calcul avantajul de șase sute de ani pe care îl are în fața mea în studiul și *practica* – hmm – artelor senzuale.

Categoric și indiscutabil, *nu* o să insist asupra femeilor frumoase, mondene, experimentate pe care le-a *cunoscut* pe parcursul acelor ani.

Nu.

Nu eu.

Refuz până şi să încep.

Să te iau la şase? întreabă, strângându-mi părul la ceafă şi răsucindu-l într-o lungă funie blondă. Putem să mergem mai întâi la cină.

Doar că noi de fapt nu mâncăm, îi amintesc.

– A, da, bine punctat. Zâmbeşte şi îmi eliberează părul astfel încât flutură înapoi în jurul umerilor mei şi îmi cade pe talie. Dar sunt sigur că putem să găsim altceva cu care să ne ocupăm timpul?

Zâmbesc, deja i-am spus Sabinei că stau acasă la Haven şi sper că nu va încerca să mă verifice. Obişnuia să mă creadă pe cuvânt, dar are tendinţa de a mă urmări de când am fost prinsă consumând alcool, am fost suspendată şi de fapt am încetat să mai mănânc.

– Eşti sigură că eşti OK cu toate astea? întreabă Damen, interpretând greşit privirea de pe chipul meu ca nehotărâre, când, în realitate, este numai nervozitate.

Surâd şi mă aplec spre el să îl sărut, nerăbdătoare să şterg orice dubii rămase (mai mult ale mele decât ale lui) chiar în momentul în care Miles îşi aruncă rucsacul pe masă şi rosteşte:

– O, Haven, uite! Şi-au revenit. Porumbeii s-au întors!

Mă retrag, faţa înroşindu-mi-se de ruşine în timp ce Haven râde şi se aşază lângă el, ochii ei cercetând masa pe când spune:

– Unde e Roman? L-a văzut cineva?

– Era în sala comună. Miles ridică din umeri, scoţând capacul de la iaurtul său şi aplecându-se asupra scenariului.

„Şi a fost la istorie“, cred, îmi amintesc că l-am ignorat pe tot parcursul orei, în ciuda numeroaselor sale tentative de a-mi atrage atenţia, şi, după ce a sunat clopoţelul, am rămas în urmă, prefăcându-mă că mă uit după ceva în geantă. Decât să am de-a face cu Roman, am preferat greutatea privirii fixe, pătrunzătoare a domnului Munoz şi a gândurilor sale contradictorii cu privire la mine (notele mele bune versus ciudăţenia ce nu poate fi negată).

Haven ridică din umeri şi îşi deschide cutia cu brioşe, oftând când zice:

– Ei bine, a fost frumos cât a durat.

– Despre ce vorbești? Miles își ridică privirea, iar ea indică drept în față, cu gura lăsată și ochii complet descurajați în timp ce ne uităm cu toții în direcția aratată de degetul ei – Roman vorbește și râde cu Stacia, Honor, Craig și restul grupului de prim rang. Mare lucru, ridică el din umeri. Așteaptă doar, se va întoarce.

– N-ai de unde să știi, zice Haven, scoțând învelitoarea de pe brioșa ei de culoarea catifelei roșii, încă având privirea fixată asupra lui Roman.

– Te rog. Am mai văzut asta de un milion de ori. Orice puști nou, care avea câtuși de puțin potențial să fie *cool* a ajuns la un moment dat la acea masă. Doar că aceia cu adevărat *cool* nu rezistă mult timp – deoarece aceia realmente *cool* ajung aici, râde el, bătând cu vârfurile unghiilor sale roz strălucitor în masa galbenă din fibră de sticlă.

– Eu nu, spun nerăbdătoare să deviez conversația de la Roman, știind că sunt singura care se bucură că ne-a abandonat pentru un grup mult mai *cool*. Eu am fost aici încă din prima zi, le-am amintit.

– Da, ca să vezi. Miles râde. Cu toate că mă refeream la Damen. Îți amintești cum a fost atras de partea cealaltă pentru o vreme? Dar, în cele din urmă, și-a băgat mințile-n cap și a găsit calea înapoi, așa cum va face și Roman.

Mă uit în jos, la băutura mea, răsucind sticla în mână. Chiar dacă știu că Damen nu a fost niciodată sincer cu privire la scurtul flirt cu Stacia, că a făcut asta numai ca să mă facă să reacționez, să vadă dacă îmi pasă, imaginile cu ei stând atât de aproape unul de celălalt îmi sunt pentru totdeauna întipărite în minte.

– Da, așa am făcut, zice Damen, strângându-mi mâna și sărutându-mă pe obraz, percepându-mi gândurile chiar dacă nu poate mereu să le citească. Cu siguranță, mi-am băgat mințile-n cap.

– Vezi? Așa că, putem doar să sperăm că asta va face și Roman. Miles dă din cap. Dacă nu face așa, atunci, oricum nu era cu adevărat *cool*, corect?

Haven ridică din umeri, își dă ochii peste cap, linge o picătură de glazură de pe deget și mormăie:

– Nu contează.

– Oricum, de ce îți pasă atât de mult? Miles o privește încordat. Credeam că ești interesată numai de Josh.

– *Sunt* interesată numai de Josh, spune ea, evitându-i privirea în vreme ce își curăță din poală niște firimituri inexistente.

Însă, când mă uit la ea, îi *văd* aura tremurând și arzând într-o înșelătoare culoare verde și îmi dau seama că nu este adevărat. E înnebunită după el și punct. Iar dacă se îndrăgostește și Roman, atunci este „Adio, Josh, bun venit, tipule nou și ciudat".

Deschid fermoarul pachetului cu mâncare, prefăcându-mă că încă mai sunt interesată de alimente, când aud:

– Salut, colegu', la ce oră e premiera?

– Cortina se ridică la opt. De ce? Vii și tu? întreabă Miles, ochii lui luminându-se, aura sa strălucind în așa fel încât este destul de evident că asta speră.

– N-aș rata-o, zice Roman, așezându-se pe locul de lângă Haven și lovindu-i umărul în cel mai lingușitor și nesincer mod.

Este clar conștient de efectul pe care îl stârnește și nu-i e teamă să-l exploateze.

Așadar, cum a fost viața printre cei de prim rang? Tot ce sperai că va fi? întreabă ea cu o asemenea voce, încât, dacă nu i-ai putea vedea aura, ai crede că flirtează.

Dar eu știu că vorbește serios, pentru că aurele nu mint.

Roman întinde mâna spre ea, îndepărtându-i cu tandrețe bretonul de pe față. Un gest atât de intim, încât obrajii ei devin roz aprins.

– Ce ziceai? întreabă el, fixând-o cu privirea.

– Știi, prima masă? Unde stăteai tu? mormăie ea, încercând să-și păstreze calmul, deși este fermecată de el.

– Sistemul de bisericuțe de la ora prânzului, spune Miles, rupând vraja dintre ei și dându-și la o parte iaurtul pe jumătate mâncat. Așa e în toate școlile. Toți se împart în grupulețe care au rostul de a-i ține pe ceilalți deoparte. Nu se pot stăpâni, pur și simplu asta fac. Iar cei cu care tocmai erai? Sunt gașca de vârf, ceea ce, în sistemul castelor de la liceu, îi face „conducători". Spre deosebire de cei cu care stai acum – arată cu degetul spre el însuși –, care mai sunt cunoscuți și ca „paria".

– Pe naiba! zice Roman, depărtându-se de Haven și desfăcând doza cu suc. Numai prostii. Nu cred.

– Nu contează dacă o crezi sau nu. Tot e adevărat.

Miles ridică din umeri, uitându-se cu jind la prima masă. În ciuda faptului că tot spune că masa noastră este cea cu adevărat grozavă, în realitate, e dureros de conștient că, în ochii elevilor de la Bay View, nu e nimic *cool* la ea.

– S-ar putea să fie adevărul tău, dar nu este al meu. N-am treabă cu segregarea, amice! Îmi place o societate liberă și deschisă, să am loc să umblu în jur și să-mi explorez toate opțiunile. Apoi, uitându-se la Damen, spune: Dar tu? Crezi în toate astea?

Însă Damen doar ridică din umeri și continuă să mă privească lung. Nu-i pasă câtuși de puțin de rangul întâi sau rangul doi, de cine-i *cool* și cine nu. Eu sunt unicul motiv pentru care s-a înscris la școala asta și sunt singurul motiv pentru care stă.

– Ei bine, e frumos să ai un vis. Haven oftează, analizându-și unghiile scurte și negre. Dar este și mai frumos atunci când există măcar o mică posibilitate să se adeverească.

– A, dar aici greșești, scumpo! Nu-i deloc un vis. Roman zâmbește într-un fel care face ca aura ei să radieze un roz luminos, sclipitor. Voi face să se întâmple. Vei vedea.

– Așa, și? Te visezi Che Guevara de la Liceul Bay View?

Vocea mea conține o notă tăioasă, pe care nu mă ostenesc să o ascund. Deși, ca să fiu sinceră, sunt mai surprinsă de faptul că am folosit cuvântul „visa“, decât de tonul vocii mele. Vreau să spun, de când vorbesc eu așa? Dar, când mă uit la Roman și îi văd aura galbenă-portocalie expansivă, copleșitoare, știu că mă afectează și pe mine.

– Prefer să mă visez, da. Zâmbește în felul său slab, ochii lui privind în ai mei atât de adânc, încât mă simt dezbrăcată – de parcă vede totul, *știe* totul și nu am unde să mă ascund. Pur și simplu, gândește-te la mine ca la un revoluționar, deoarece, până la sfârșitul săptămânii viitoare, acest sistem de caste de la prânz va lua sfârșit. Vom rupe aceste bariere autoimpuse, vom uni toate mesele și vom face o petrecere!

– Asta e predicția ta? îmi îngustez eu privirea, încercând să deviez spre exterior toată energia lui invazivă.

Dar el doar râde, nefiind nici măcar puțin ofensat. Un râs care, la suprafață, este atât de cald, captivant și atotcuprinzător, încât nimeni nu i-ar ghici substratul – nota care te înfioară, picătura de malițiozitate, amenințarea abia voalată care îmi este destinată numai mie.

– O s-o cred când o s-o văd, spune Haven, ștergând firimituri roșii de pe buzele sale.

– A vedea *înseamnă* a crede, zice Roman, având privirea fixată de a mea.

– Așadar, care-i părerea ta despre toate astea? întreb imediat după ce sună clopoțelul, iar Roman, Haven și Miles pornesc spre clasă, în timp ce eu și Damen rămânem în urmă.

– Despre ce? rostește el și mă oprește.

– Despre Roman și toate prostiile sale cu privire la revoluția de la masa de prânz? spun eu, dorind cu ardoare o confirmare că nu sunt geloasă, posesivă sau nebună – că Roman este într-adevăr ciudat și că nu are nimic de-a face cu mine.

Însă Damen doar ridică din umeri.

– Dacă nu te superi, aș prefera să nu mă concentrez asupra lui Roman acum. Sunt mult mai interesat de *tine*.

Mă trage spre el și mă sărută lung, adânc, tăindu-mi respirația. Și, cu toate că stăm chiar în mijlocul curții, este ca și cum nu mai există nimic în jurul nostru. De parcă întreaga lume s-a micșorat, concentrându-se în acest unic punct. Iar atunci când mă desprind, sunt atât de tensionată, de înfierbântată și lăsată fără suflu, încât cu greu mai pot să vorbesc.

– O să întârziem, reușesc în cele din urmă, luându-l de mână și trăgându-l spre clasă.

Dar el este mai puternic decât mine, așa că pur și simplu rămâne pe loc.

– Mă gândeam... ce-ar fi să nu mergem? șoptește el, buzele lui fiind pe tâmpla mea, apoi pe obrazul meu, apoi pe urechea mea.

Știi tu, să chiulim de la restul orelor... de vreme ce sunt multe alte locuri *mai interesante* unde am putea să fim.

Mă uit la el, aproape înduplecată de magnetismul său, dar clatin din cap și mă retrag. Vreau să spun, înțeleg că a terminat școala cu sute de ani în urmă, iar acum o consideră destul de anostă. Însă, chiar dacă, în mare parte, mi se pare și mie anostă de vreme ce faptul că aflu instantaneu toate lucrurile pe care încearcă să le predea face ca totul să pară destul de lipsit de rost, școala încă rămâne unul dintre puținele lucruri din viața mea care pare întru câtva normal. De la accident încoace, când am realizat că nu voi mai fi niciodată normală, ei bine, am ajuns să o prețuiesc cu atât mai mult.

– Credeam că ai spus că trebuie să menținem cu orice preț o fațadă de normalitate, zic eu, trăgându-l după mine când rămâne în urmă, împotrivindu-se. Să participăm la ore și să simulăm interesul nu face parte din acea fațadă?

– Dar ce ar putea fi mai normal decât doi adolescenți sub imperiul hormonilor, care chiulesc și încep weekendul mai devreme? zâmbește el, iar căldura frumoșilor săi ochi negri aproape că mă ademenește.

Însă dezaprob din nou din cap și rămân neclintită, apucându-i mâna chiar mai strâns și târându-l spre clasă.

nouă

Întrucât ne petrecem noaptea împreună, Damen nu mă mai urmează acasă, după ore. În schimb, ne sărutăm scurt în parcare, înainte să mă urc în mașina mea și să pornesc spre mall.

Vreau să îmi cumpăr ceva deosebit pentru diseară – ceva frumos pentru piesa lui Miles și marea mea întâlnire –, amândoi fiind protagoniști în propriile debuturi. Dar după ce-mi verific ceasul și constat că nu am atât de mult timp pe cât credeam, mă întreb dacă nu cumva trebuia să accept oferta lui Damen și să chiulesc.

Dau raite prin parcare și mă întreb dacă nu ar trebui să încerc să o găsesc pe Haven. Nu am mai petrecut prea multă vreme împreună de când cu faza ciudată cu Drina, iar când l-a cunoscut pe Josh, ei bine, deși nu învață la școala noastră, de atunci au fost în mare parte ca îngemănați la șold. A reușit chiar să o și vindece de dependența ei față de grupurile de sprijin – ritualul ei de după ore, când hălăduia prin subsolurile a diverse biserici, făcându-și plinul cu punci și prăjituri, în timp ce inventa o poveste lacrimogenă despre dependența din ziua respectivă.

Până acum, nu m-a deranjat să o văd mai rar, de vreme ce pare fericită. Ca și cum a găsit, în sfârșit, pe cineva care nu doar că o place, dar îi face și bine. Însă, în ultima perioadă, a început să îmi fie dor de ea și cred că puțin timp împreună ar putea să-mi facă întru câtva bine.

Îi zăresc pe ea și pe Roman sprijinindu-se de mașina lui sport clasică, roșie, văd cum Haven îl apucă de braț și râde de ceva

spus de el. Asprimea blugilor strâmţi şi negri, cardiganul negru, mulat, maioul *Fall Out Boy*[1] şi părul intenţionat dezordonat şi vopsit negru, cu o şocantă şuviţă roşie, sunt toate atenuate de aura sa roz optimistă, cu margini care se amplifică şi se extind până îi înghite pe amândoi. Nu mai există urmă de dubiu că, în cazul în care şi Roman simte la fel, Josh va fi înlocuit în curând. Deşi sunt hotărâtă să o opresc înainte de a fi prea târziu, abia încep să mă apropii când Roman se şi uită peste umăr, fixându-mă cu o privire atât de insistentă, de intimă, de încărcată cu intenţii necunoscute, încât apăs pedala şi trec rapid pe lângă ei.

Deoarece, în ciuda faptului că toţi prietenii mei cred că este aşa de *cool*, în ciuda faptului că elevii de prim rang sunt de acord, în ciuda faptului că Damen nu este nici măcar puţin alarmat, nu îl plac.

Deşi sentimentele mele nu sunt bazate pe nimic mai substanţial decât un constant freamăt în stomac care apare mereu când el este pe-aproape – adevărul este că: Acel tip nou îmi dă efectiv fiori.

Pentru că este cald, mă duc în mallul acoperit de la South Coast Plaza, în loc de mallul în aer liber de la Fashion Island, deşi localnicii probabil că ar proceda invers.

Dar eu nu sunt o localnică. Eu sunt din Oregon. Ceea ce înseamnă că sunt obişnuită ca vremea de dinainte de primăvară să fie mult mai potrivită acelei perioade. Ştiţi, nivel înalt al precipitaţiilor, cer înnorat şi mult noroi. Ca o primăvară *adevărată*. Nu acest cald ciudat, nenatural hibrid al verii care încearcă să fie pe post de primăvară. Iar din câte am auzit, va fi tot mai rău. Ceea ce mă face să-mi fie şi mai mult dor de casă.

În mod normal, fac tot posibilul pentru a evita locuri ca acesta – un loc atât de invadat de lumină şi zgomot, şi toată energia aceea generată de mulţime care mă copleşeşte mereu şi mă face nervoasă. Iar fără Damen alături, fiind scutul meu parapsihologic, mă bazez din nou pe iPod.

---

[1] Formaţie de muzică rock înfiinţată în 2001 (n.tr.)

Cu toate acestea, refuz să port gluga și ochelarii de soare pentru a bloca zgomotul, cum făceam înainte. M-am săturat să arăt ca o ciudată. În schimb, îmi restrâng atenția la ceea ce este exact înaintea mea și blochez zonele periferice, așa cum m-a învățat Damen.

Îmi pun căștile și dau volumul mai tare, permițând zgomotului să blocheze totul, în afară de curcubeul de aure care se răsucește și puținele spirite fără trup care plutesc în jur (care, în ciuda atenției mele îngustate, sunt realmente chiar în fața mea). Iar când intru la Victoria's Secret, îndreptându-mă direct spre secțiunea cămășilor de noapte obraznice, sunt atât de concentrată, de cufundată în misiunea mea, încât îmi scapă faptul că Stacia și Honor sunt în preajmă.

– Doamne, Dumnezeule! șuieră Stacia, apropiindu-se de mine cu atâta hotărâre, încât ai crede că sunt o ladă pe care scrie: GUCCI – REDUCERE 50%!

– *Nu se poate* așa ceva. Arată spre neglijeul pe care îl am în mână, unghia ei cu manichiură perfectă indicând spre despicăturile care încep atât de sus, cât și de jos, întâlnindu-se undeva în mijloc, la un cerc împodobit cu cristale.

Cu toate că abia dacă eram curioasă și nici nu mă gândeam să-l cumpăr, văzându-i toată fața încrețită în halul acela și auzindu-i gândurile batjocoritoare, mă simt complet absurdă.

Îl pun la loc pe raft și umblu la cască, prefăcându-mă că nu am auzit nimic în timp ce mă duc spre seturile de bumbac, care sunt mult mai mult pe stilul și gustul meu.

Însă imediat cum încep să mă uit la mai multe combinezoane roz intens, cu dungi portocalii, îmi dau seama că probabil nu sunt nici pe-aproape genul lui Damen. După toate probabilitățile, el ar prefera ceva nițel mai picant. Ceva cu mult mai multă dantelă și mult mai puțin bumbac. Ceva ce chiar ar putea fi considerat *sexy*. Și, fără a fi nevoie să mă uit, știu că Stacia și supusa ei credincioasă m-au urmat.

– A, uite, Honor! Ciudata nu poate să aleagă între vulgar și dulce. Stacia clatină din cap și zâmbește cu superioritate. Crede-mă, când ai dubii, alege mereu ce e vulgar. Este un lucru destul de sigur.

De altfel, din ce-mi amintesc despre Damen, nu prea îl pasionează stilul dulceag.

Înlemnesc, stomacul mi se strânge de gelozie lipsită de logică, în vreme ce gâtul mi se strânge. Dar numai pentru un moment, înainte să mă forțez să respir și să continui să mă uit prin rafturi, refuzând să o las să creadă, chiar și pentru o clipă, că vorbele ei m-au afectat.

De altfel, știu totul despre ce s-a întâmplat între ei și mă bucur să anunț că nu a fost nici vulgar, nici dulceag. Mai cu seamă că nu a fost nimic. Damen doar s-a *prefăcut* că o place pentru a mă stârni. Cu toate acestea, tot mi se face greață chiar și la gândul că s-a prefăcut.

– Hai, să mergem. Nu poate să te audă, spune Honor, zgâriindu-i mâna și privind de la Stacia la mine, verificându-și apoi telefonul pentru a suta oară, ca să vadă dacă i-a răspuns Craig la mesaj.

Dar Stacia rămâne nemișcată, distrându-se prea mult pentru a renunța așa de ușor.

– A, mă aude foarte bine, zice ea, având un zâmbet în colțul gurii. Nu lăsa iPod-ul și căștile să te păcălească. Poate să audă tot ce spunem și tot ce gândim. Deoarece Ever nu este doar o ciudată, e și vrăjitoare.

Mă întorc și mă îndrept spre partea opusă a magazinului, uitându-mă printr-un raft cu sutiene push-up și corsete, zicându-mi: „Ignor-o, ignor-o, doar concentrează-te asupra cumpărăturilor și va pleca".

Dar Stacia nu pleacă nicăieri. În schimb, mă apucă de braț și mă trage chiar lângă ea, spunând:

– Haide, nu fi timidă! *Arată-i.* Arată-i lui Honor ce ciudată ești!

Mă privește drept în ochi, trimițând un val de energie întunecată care curge direct prin mine, atunci când mă strânge de braț atât de puternic, încât degetul mare și arătătorul aproape i se întâlnesc. Știu că vrea să mă ademenească, să mă incite, fiind conștientă de ce sunt capabilă după acel moment din holul școlii când mi-am pierdut controlul. Doar că atunci nu a făcut-o intenționat – habar n-avea ce pot să fac.

Honor începe să nu mai aibă astâmpăr, stând lângă ea și văitându-se:

– Haide, Stacia. Să mergem. Treaba asta e *plictisit*-oare.

Totuși, Stacia o ignoră și mă apucă mai puternic de braț, unghiile ei presându-mi în carne când șoptește:

– Haide, spune-i. Spune-i ce vezi!

Închid ochii, având un vârtej în stomac în vreme ce capul mi se umple cu imagini similare celor pe care le-am văzut înainte. Stacia dând din coate până în vârful piramidei popularității, călcându-i în picioare pe cei de sub ea mult mai mult decât era necesar. Inclusiv pe Honor, în special pe Honor, care se teme atât de mult că ar putea fi nepopulară, încât nu face nimic pentru a opri...

„Aș putea să-i zic ce prietenă oribilă este Stacia în realitate, să o demasc arătând ce persoană groaznică știu că e... Aș putea să smulg mâna Staciei de pe brațul meu și să o azvârl de cealaltă pare a camerei cu o asemenea forță, încât ar zbura direct prin vitrina de sticlă, prăbușindu-se în biroul de informații al mallului..."

Doar că nu pot. Ultima dată când mi-am dat frâu liber la școală, când i-am spus Staciei toate lucrurile oribile pe care le știu despre ea, a fost o greșeală colosală – una pe care nu-mi permit să o repet. Acum sunt mult mai multe de ascuns, sunt în joc secrete mult mai mari, secrete care nu-mi aparțin numai mie, ci și lui Damen.

Stacia râde în timp ce mă lupt să rămân calmă și să nu am o reacție exagerată. Îmi reamintesc că, deși este în regulă să par slabă, cu siguranță *nu* e în regulă să cedez slăbiciunii. Este absolut necesar să par normală, neștiutoare și să îi las iluzia că este mult mai puternică decât mine.

Honor se uită la ceas, dându-și ochii peste cap, dorind să plece. Iar când sunt pe punctul de a mă desprinde și poate, simultan, să o lovesc *accidental* pe Stacia cu dosul palmei, văd ceva atât de oribil, de respingător, încât dărâm la podea un întreg cuier cu lenjerie în încercarea de a mă elibera.

Sutiene, slipuri, umerașe și accesorii – toate prăbușindu-se pe dușumea într-un morman voluminos.

Cu mine pe post de cireașă de pe tort.

– Doamne, Dumnezeule! țipă Stacia, apucând-o pe Honor în vreme ce amândouă crapă de râs pe seama mea. Ești din cale-afară de *mototoală!* spune ea, luându-și imediat mobilul pentru a putea să prindă totul pe video. Apasă zoom-in pentru a obține un prim-plan cu mine încercând să mă eliberez de un portjartier de dantelă roșie, care îmi este înfășurat în jurul gâtului. Ar trebui să te grăbești și să faci ordine! Privește chiorâș, ajustând unghiul camerei pe când eu mă chinui să mă ridic în picioare. Știi cum se zice: o strici, o cumperi!

Mă ridic în picioare, privind cum Stacia și Honor o iau la goană spre ușă în momentul în care apare o vânzătoare. Stacia se oprește cât să privească peste umăr și să spună, înainte să o ia la fugă:

– Sunt cu ochii pe tine, Ever. Crede-mă, încă nu am terminat cu tine.

zece

În momentul în care simt că Damen virează pe strada mea, fug (din nou) la oglindă și îmi aranjez agitată hainele, asigurându-mă că totul este exact unde ar trebui să fie – rochia, sutienul, lenjeria nouă – și sper că totul va rămâne la loc (ei bine, cel puțin până când va veni momentul să fie date jos).

După ce am făcut ordine împreună cu vânzătoarea de la Victoria's Secret, ea m-a ajutat să aleg un set frumos, cu sutien și slip asortate, care nu este făcut din bumbac, nu este jenant de sexy și nu prea susține sau acoperă cine știe ce, dar până la urmă presupun că asta e și ideea. Apoi, m-am dus la Nordstrom, de unde am cumpărat o frumoasă rochie verde și niște sandale drăguțe, cu bretele care să se asorteze cu rochia. Iar în drum spre casă, m-am oprit pentru o manichiură plus pedichiură rapide, fiind ceva ce nu am mai făcut de când, ei bine, înainte de accidentul care mi-a furat pentru totdeauna vechea viață – când obișnuiam să fiu populară și feminină ca Stacia.

Doar că *în realitate* nu am fost niciodată ca Stacia.

Vreau să spun, deși am fost populară și majoretă, nu am fost nicicând o scorpie.

– La ce te gândești? întreabă Damen, el intrând singur și urcând direct în camera mea, deoarece Sabine nu este acasă.

Mă uit la el, privind cum se sprijină de tocul ușii și zâmbește. Cuprind cu privirea jeanșii săi negri, cămașa neagră, jacheta

neagră, ghetele de motociclism negre, pe care le poartă mereu și simt cum inima mea sare două bătăi.

– Mă gândeam la ultimii patru sute de ani, zic eu, bătând în retragere când ochii lui devin întunecați și îngrijorați. Dar nu în felul în care crezi, adaug, nerăbdătoare să-l asigur că nu sunt iarăși obsedată de trecutul său. Mă gândeam la toate viețile pe care le-am petrecut împreună și la cum nu am... hm...

Își ridică o sprânceană în vreme ce un zâmbet îi joacă pe buze.

– Cred că doar mă bucur că acei patru sute de ani s-au terminat, mormăi eu, privind cum se îndreaptă spre mine, își strecoară brațele în jurul taliei mele și mă strânge tare la pieptul său.

Îi parcurg ușor cu privirea netezimea chipului, ochii întunecați, pielea mătăsoasă, buzele irezistibile, sorbindu-l cu totul.

– Și eu mă bucur, zice el, ochii lui tachinându-mă. Nu, dacă mă gândesc mai bine, ignoră ce-am zis, deoarece adevărul este că sunt mai mult decât bucuros. De fapt – sunt extaziat. Zâmbește, dar, după un moment, sprâncenele i se unesc și spune: Nu, tot nu o explică. Cred că avem nevoie de un cuvânt nou. Râde, coborându-și gura la urechea mea și șoptindu-mi: În seara asta, ești mai frumoasă decât *oricând*. Și vreau ca totul să fie perfect. Vreau să fie tot ce ai visat că va fi. Sper doar să nu te dezamăgesc.

Mă opresc, retrăgându-mă pentru a-i privi chipul, întrebându-mă cum de poate să gândească așa ceva când, în toată această vreme, *eu* am fost cea care și-a făcut griji ca nu cumva să-l dezamăgească pe *el*.

Își pune degetul sub bărbia mea, ridicându-mi fața până când buzele mele le întâlnesc pe ale lui. Și îi răspund la sărut cu atâta ardoare, încât se dă înapoi și spune:

– Poate ar trebui mai degrabă să mergem direct la Montage?

– Bine, murmur eu, buzele mele căutându-le pe ale lui, regretând gluma când se retrage și văd câte speranțe își făcuse. Doar că nu putem. Miles mă va *omorî* dacă lipsesc de la debutul său, zâmbesc eu, așteptând ca și el să facă același lucru.

Însă nu o face. Iar când mă privește cu chipul atât de tensionat și serios, știu că am rătăcit prea aproape de adevăr. Toate viețile

mele s-au curmat mereu în această noapte – noaptea în care am plănuit să fim împreună. Cu toate că eu nu-mi amintesc detaliile, este clar că el le ține minte.

Totuși, la fel de repede, chipul lui prinde iarăși culoare și îmi ia mâna, zicând:

– Ei bine, din fericire pentru noi, acum ești *imposibil de ucis*, așa că nu e nimic care să ne poată ține departe unul de celălalt.

Primul lucru pe care îl observ atunci când ne îndreptăm spre locurile noastre este acela că Haven stă lângă Roman. Profită la maximum de absența lui Josh, proptindu-și umărul de al lui și ridicându-și capul astfel încât să poată privi în sus, la el, cu adorație, zâmbind de tot ce spune acesta. Al doilea lucru pe care îl bag de seamă este că și locul meu se află tot lângă Roman. Cu toate că, spre deosebire de Haven, eu nu sunt deloc încântată. Dar pentru că Damen și-a însușit deja fotoliul de la margine, iar eu nu vreau să mă dau în spectacol schimbându-mi locul, mă afund cu reticență în al meu. Simt atacul invaziv al energiei lui Roman în timp ce ochii săi privesc încordat în ai mei – atenția lui fiind atât de concentrată asupra mea, încât nu pot să nu devin jenată.

Privesc lung de jur-împrejurul teatrului aproape plin, încercând să nu mă mai gândesc la Roman și mă simt despovărată când îl văd pe Josh coborând pe culoar, îmbrăcat ca de obicei în jeanși negri strâmți, cu curea cu ținte, cămașă albă, curată și cravată striată, brațele sale fiind îngreunate de bomboane și sticle cu apă, în vreme ce coama de păr negru îi cade în ochi. Și nu pot să nu oftez ușurată, văzând cât de perfecți sunt unul pentru celălalt și sunt încântată că nu a fost înlocuit.

– Apă? întreabă el, aruncându-se pe scaunul aflat de cealaltă parte a lui Haven și trimițând două sticle spre mine.

Opresc una pentru mine și încerc să i-o dau pe cealaltă lui Damen, dar el doar refuză din cap și își soarbe băutura roșie.

– *Ce*-i aia? întreabă Roman, aplecându-se peste mine și arătând spre sticlă, atingerea lui nedorită trimițându-mi un fior prin piele. Înghiți chestia aia de parcă e piperată cu alcool. Caz în care, dă

și la alții, omule! Nu ne lăsa pe uscat, râde el și își întinde mâna, dând din deget, uitându-se ba la unul, ba la altul, provocându-ne din priviri.

Imediat ce sunt pe punctul de a interveni, temându-mă că Damen este atât de drăguț, încât îi va da lui Roman să guste, cortina se ridică și începe muzica. Deși Roman renunță și se sprijină de spătarul scaunului, iar privirea lui nu se dezlipește nici măcar o clipită de mine.

Miles a fost uluitor. Atât de uluitor, încât uneori chiar mă concentrez asupra replicilor pe care le rostește și a versurilor pe care le cântă, iar în restul timpului mintea îmi este preocupată de faptul că sunt pe punctul de a-mi pierde virginitatea – pentru prima dată – în patru sute de ani.

Vreau să spun, este atât de surprinzător să te gândești că, în toate încarnările acelea, în toate dăţile în care ne-am întâlnit și îndrăgostit, nu am reușit niciodată să mergem până la capăt.

Însă diseară, toate acestea se schimbă.

Totul se schimbă.

Diseară, îngropăm trecutul și pornim spre viitorul iubirii noastre eterne.

Când, într-un sfârșit, cortina cade, ne ridicăm toţi și pornim spre culise. Dar, cum ajungem la ușa din spate, mă întorc spre Damen și îi zic:

– Fir-ar să fie! Am uitat să ne oprim la magazin și să luăm niște flori pentru Miles.

Însă Damen doar zâmbește. Clatină din cap, spunând:

– Despre ce vorbești? Avem aici toate florile care ne trebuie.

Privesc chiorâș, întrebându-mă ce pune la cale, deoarece din ce văd ochii mei, și mâna lui este la fel de goală ca și a mea.

– Despre ce vorbești *tu*? șoptesc, simțind minunata fierbințeală curgând prin mine atunci când își pune mâna pe brațul meu.

– Ever, spune el, având pe chip o expresie amuzată. Acele flori există deja la nivel cuantic. Dacă vrei să le accesezi la nivel fizic,

tot ce trebuie să faci este să le materializezi așa cum te-am învățat să faci.

Mă uit în jur, asigurându-mă că nu trage nimeni cu urechea la conversația noastră ciudată și mă simt rușinată atunci când recunosc că nu pot.

– Nu știu cum, zic eu, sperând că pur și simplu va face florile, ca să terminăm odată cu asta.

Acesta chiar nu este momentul pentru o lecție. Dar Damen nu acceptă.

– Sigur că poți. Nu te-am învățat nimic?

Îmi strâng buzele și mă uit fix la podea, deoarece adevărul este că a încercat să mă învețe multe. Dar sunt o elevă îngrozitoare și am lenevit atât de mult, încât ar fi mai bine pentru amândoi să las pe seama lui materializarea florilor.

– Fă-o tu, spun, tresărind când îi văd dezamăgirea de pe chip. Ești mult mai rapid decât mine. Dacă încerc eu să o fac, cine știe ce se întâmplă, oamenii vor observa și atunci vom fi nevoiți să explicăm...

Clatină din cap, refuzând să se lase influențat de cuvintele mele.

– Cum vei învăța vreodată dacă te bazezi mereu pe mine?

Oftez, știind că are dreptate, dar tot nu vreau să irosesc timp prețios pentru a materializa un buchet de trandafiri care poate să apară sau nu. Nu vreau decât să am florile în mână, să-i spun „Bravo" lui Miles și să ajungem la Montage, pentru a ne vedea de planurile noastre. Iar cu o clipă în urmă, părea că și el voia numai asta. Dar acum a devenit total serios, cu atitudine pedagogică și, ca să fiu sinceră, cam strică momentul.

Inspir adânc și zâmbesc dulce, degetele mele mișcându-se încet de-a lungul reverului său când spun:

– Ai absolută dreptate. Și mă voi perfecționa, promit. Însă mă gândeam că, poate numai de data aceasta, ai putea să o faci tu, fiindcă ești mult mai rapid decât mine... Mângâi locul aflat chiar sub urechea lui, știind că este *atât* de aproape să cedeze. Vreau să zic, cu cât obținem mai repede buchetul, cu atât putem să plecăm mai repede și apoi....

Nici nu apuc să termin înainte ca el să închidă ochii, cu mâna întinsă în fața sa ca și cum ar apuca o crenguță cu flori de primăvară, în timp ce mă uit în jur ca să mă asigur că nu privește nimeni și sper că vom termina repede cu asta.

Dar, când mă uit iarăși la Damen, încep să mă panichez. Deoarece nu doar că încă are mâna goală, dar o dâră de transpirație îi curge pe obraz pentru a doua oară în două zile.

Ceea ce nu ar fi așa de ciudat, doar că Damen nu transpiră.

După cum nici nu se îmbolnăvește vreodată și nici nu are zile *proaste*, nici nu transpiră vreodată. Indiferent care este temperatura de-afară, indiferent de sarcina cu care se confruntă, rămâne mereu imperturbabil, calm și perfect capabil să se descurce cu orice i se află în față.

Până ieri, când nu a reușit să acceseze poarta.

Și acum, când nu poate să materializeze un simplu buchet pentru Miles.

Iar când îi ating brațul și îl întreb dacă se simte bine, percep numai o fărâmă din obișnuita fierbințeală.

– Sigur că mă simt bine.

Mă privește chiorâș, ridicându-și pleoapele doar atât cât să mă poată cerceta înainte să îi închidă strâns din nou. Deși am schimbat numai o privire scurtă, ceea ce am surprins în ochii lui m-a făcut să înghet și să mă simt slăbită.

Aceia nu erau ochii calzi, iubitori cu care mă obișnuisem. Acei ochi erau reci, distanți, străini – așa cum i-am zărit și la începutul acestei săptămâni. Privesc cum se concentrează, având fruntea încrețită, picături de transpirație pe buza superioară, hotărât să termine odată cu asta, ca să putem să trecem mai departe, la noaptea noastră perfectă. Nevrând să mai tărăgănez lucrurile sau să se repete ziua anterioară, când nu a reușit să facă poarta să apară, stau lângă el și îmi închid și eu ochii. *Văd* un buchet frumos, făcut din două duzini de trandafiri roșii strâns în mâna sa, *inhalez* amețitorul lor miros dulce, în timp ce *simt* catifelatul pluș al petalelor care se întâmplă să fie așezate deasupra unor tulpini cu spini...

Au! Damen scutură din cap și își duce degetul la gură, chiar dacă rana este deja vindecată cu mult înainte să poată ajunge acolo. Am uitat să fac o vază, zice, clar convins că el însuși a făcut florile și am toată intenția să-i mențin această credință.

– Lasă-mă pe mine să o fac, spun, încercând să-i fiu pe plac. Ai dreptate în totalitate, am nevoie de exercițiu, adaug, închizând ochii și vizualizând-o pe cea din sufrageria de acasă, aceea cu modelul complicat, cu răsuciri, gravuri și cu fațete strălucitoare.

– Cristal Waterford? râde el. Cât vrei să creadă că am cheltuit pe chestia asta?

Râd și eu, ușurată că tot comportamentul ciudat a luat sfârșit și glumește din nou. Ia vaza și mi-o împinge în brațe, spunând:

– Ia. Dă-i tu astea lui Miles, cât timp aduc eu mașina aici.

– Ești sigur? îl întreb, observând cum pielea din jurul ochilor lui pare palidă și tensionată, iar fruntea îi este puțin lipicioasă. Pentru că putem doar să intrăm, îl felicităm și ieșim repede. Nu trebuie să fie mare lucru.

– Așa putem să evităm șirul lung de mașini și să scăpăm chiar și mai repede. Zâmbește. Credeam că ești nerăbdătoare să ajungem acolo.

Sunt. Sunt la fel de nerăbdătoare ca și el. Dar sunt și îngrijorată. Preocupată de incapacitatea sa de a materializa lucruri, de trecătoarea privire rece din ochii lui – îmi țin respirația în vreme ce el soarbe adânc din sticla sa, reamintindu-mi cât de repede i s-a vindecat rana, convingându-mă că este un semn bun.

Știind că îngrijorarea mea nu va reuși decât să îl facă să se simtă și mai prost, îmi dreg vocea și spun:

– Bine. Du-te să aduci mașina în spate și ne întâlnim înăuntru.

Nu pot să ignor răceala neașteptată a obrazului său atunci când mă aplec să îl sărut.

unsprezece

Când ajung în spatele scenei, Miles este înconjurat de familie și prieteni și încă este îmbrăcat în cizmele albe, de dansatoare și rochița mini din ultima sa scenă ca Tracy Turnblad din *Fixativ*.

– Bravo! Ai fost minunat! spun, dându-i florile, în loc de o îmbrățișare, întrucât nu pot să risc să iau asupra mea nici o altă energie în plus, de vreme ce sunt atât de agitată, încât cu greu mai pot face față propriei energii. Serios, habar n-aveam că poți să cânți așa.

– Ba aveai. Își dă peruca lungă într-o parte și își îngroapă nasul în petale. M-ai auzit de multe ori făcând karaoke în mașină.

– Nu așa. Zâmbesc, vorbind serios. De fapt, a fost atât de bun, încât intenționez să mai prind o reprezentație într-o altă zi, una în care să nu mai fiu atât de agitată. Așadar, unde este Holt? îl întreb, știind deja răspunsul, dar încercând doar să fac conversație până când sosește Damen. Cu siguranță, v-ați împăcat până acum, nu?

Miles se încruntă și arată spre tatăl său, în timp ce bat în retragere și zic pe mutește: „Scuze". Am uitat că a recunoscut față de prieteni că este homosexual, dar încă nu și față de părinții lui.

– Nu-ți face griji, totul este în regulă, șoptește, dând din genele sale false și trecându-și degetele prin părul cu șuvițe blonde. Am cedat nervos la un moment dat, dar acum s-a terminat, totul fiind iertat. Și pentru că tot a venit vorba de Făt-Frumos...

Mă întorc spre ușă, nerăbdătoare să îl văd pe Damen intrând. Inima îmi bate la maximum, chiar și când doar mă gândesc la el –

întregul, minunatul, gloriosul gând la el – și nu încerc prea mult să-mi maschez dezamăgirea când îmi dau seama că se referea la Haven și Josh.

– Ce părere ai? întreabă, indicând cu capul spre ei. Crezi că le va merge bine?

Privesc cum brațul lui Josh alunecă în jurul taliei lui Haven, îndoindu-și degetele și trăgând-o spre el. Însă, indiferent de cât de mult încearcă, n-are rost. Cu toate că le șade perfect împreună, ea este concentrată asupra lui Roman – mimându-i atitudinea, felul cum își dă capul pe spate când râde, cum își ține mâinile –, toată energia ei curgând direct spre el de parcă Josh nu există. Dar deși, în mare, această atracție pare să existe numai de o parte, din nefericire, Roman este genul care ar fi mai mult decât dispus să o ia doar de probă.

Mă întorc înapoi spre Miles și mă străduiesc să ridic relaxată din umeri.

– Acasă la Heather este o petrecere a celor care fac parte din distribuție, zice Miles. În curând, mergem cu toții acolo. Veniți și voi?

Îi arunc o privire goală. Nici nu știu cine este ea.

– A jucat-o pe Penny Pingleton?

Nu știu nici cine este ea, dar știu că nu e cazul să recunosc, așa că dau din cap de parcă aș ști.

– Să nu-mi spui că voi vă făceați de cap atât de mult, încât ați ratat întregul spectacol!

Clatină din cap într-un asemenea mod, încât este evident că glumește doar pe jumătate.

– Nu fi ridicol, l-am văzut pe tot! spun eu, chipul îmbujorându-mi-se în o mie de nuanțe de roșu și știu că nu mă va crede niciodată, deși este mai mult sau mai puțin adevărat.

Deoarece, chiar dacă ne-am purtat civilizat și nu ne-am făcut de cap nici pe departe, a fost de parcă mâinile noastre își făceau de cap – modul în care Damen și-a împreunat degetele cu ale mele – și ca și cum gândurile noastre își făceau de cap – cu mesajele telepatice pe care ni le-am transmis unul altuia. Pentru că, deși ochii mei au

privit tot timpul, mintea mea a fost în altă parte, deja cazându-se la Montage.

– Așadar, veniți sau nu? întreabă Miles, mintea lui ghicind corect că *nu*, dar nefiind nici pe-aproape atât de supărat pe cât am crezut că ar putea fi. Atunci, unde vă duceți de fapt? Ce ar putea fi mai captivant decât să petreceți cu actorii și echipa?

Iar când mă uit la el, sunt atât de tentată să-i spun, să-mi împărtășesc marele secret cu cineva în care știu că pot să am încredere. Dar tocmai când m-am convins să mă destăinuiesc, vine Roman târându-i pe Josh și Haven după el.

– Plecăm acolo, are cineva nevoie să îl duc cu mașina? Are doar cu două locuri, dar mai este loc pentru încă o persoană.

Roman îmi face semn cu capul, privirea sa apăsându-mă, cercetându-mă chiar și după ce m-am întors cu spatele.

Miles neagă din cap.

– Eu merg cu mașina cu Holt, iar Ever a găsit ceva mai bun de făcut. Un plan top-secret, pe care refuză să-l divulge.

Roman zâmbește, colțurile buzelor ridicându-i-se în vreme ce privirea lui alunecă de-a lungul corpului meu. Cu toate că, tehnic vorbind, gândurile sale ar putea fi considerate mai mult flatante decât grosolane, faptul că provin de la el este destul pentru a-mi da fiori.

Îmi feresc privirea, uitându-mă spre ușă, știind că Damen ar fi trebuit să fie deja aici. Sunt pe punctul de a-i trimite un mesaj telepatic, cerându-i să se grăbească și să ne întâlnim înăuntru, când sunetul vocii lui Roman mă întrerupe:

– Probabil că l-a ținut secret și față de Damen, atunci. Deja a plecat.

Mă întorc, ochii mei întâlnindu-i pe ai lui, simțind freamătul din stomac care nu poate fi negat în timp ce un fior îmi furnică pielea.

– Nu a *plecat*, spun, fără măcar să mai încerc să-mi controlez tonul. Doar s-a dus să aducă mașina.

Dar Roman ridică din umeri, privirea sa fiind plină de compasiune atunci când spune:

– Cum zici tu. Am crezut doar că ar trebui să știi că, acum câteva minute, când am fost afară, la o țigară, l-am văzut pe Damen ieșind din parcare și plecând în viteză.

doisprezece

Dau buzna pe ușă și ajung pe alee, cuprinzând cu privirea spațiul strâmt și gol, în timp ce ochii mei se obișnuiesc cu întunericul, deslușind un șir de tomberoane care dau pe-afară, o dâră de sticlă spartă, o pisică vagaboandă... dar nici urmă de Damen.

Înaintez poticnindu-mă, ochii mei căutând necontenit în vreme ce inima îmi bate atât de repede, încât mi-e teamă că ar putea să-mi sară din piept. Refuz să cred că nu este aici. Refuz să cred că m-a abandonat. Roman este îngrozitor! Minte! Damen nu ar pleca pur și simplu, părăsindu-mă în felul ăsta.

Urmăresc peretele de cărămidă cu degetele, pentru a mă orienta, închid ochii și încerc să ajung pe aceeași lungime de undă cu energia lui, chemându-l la mine într-un mesaj telepatic de iubire, nevoie și îngrijorare, dar am parte numai de un neîntrerupt vid negru. Apoi, fac slalom printre mașinile care se îndreaptă spre ieșire, având celularul apăsat pe ureche în timp ce mă uit atent prin geamuri, lăsând o serie de mesaje în căsuța sa vocală.

Chiar și când mi se rupe tocul de la sandala dreaptă, doar le arunc și merg mai departe. Nu-mi pasă de pantofii mei. Pot să mai fac încă o sută de perechi.

Dar nu pot să mai fac încă un Damen.

Iar pe măsură ce parcarea se golește încet, iar eu nu dau încă de el, mă prăbușesc pe bordura trotuarului, simțindu-mă transpirată, epuizată, învinsă. Văd cum mi se vindecă tăieturile și bășicile de pe

tălpi și îmi doresc să pot să-mi închid ochii și să-i accesez mintea – să-i aflu gândurile, dacă nu chiar locul unde este.

Dar adevărul este că nu am fost niciodată capabilă să intru în mintea lui. E unul dintre lucrurile care mi-au plăcut cel mai mult la el. Faptul că este imposibil să-i intru în minte m-a făcut să mă simt normală. Și, ca să vezi, unicul lucru care cândva părea atât de atrăgător este exact lucrul care acum îmi e potrivnic.

– Vrei să te duc undeva?

Mă uit în sus și îl văd pe Roman stând deasupra mea, zăngănind un set de chei într-o mână și având sandalele mele rupte în cealaltă.

Clatin din cap și mă uit în altă parte, știind că nu-mi permit să refuz un drum cu mașina, deși aș prefera să mă târăsc printr-un șir de cărbuni încinși și sticlă spartă decât să mă urc într-o mașină cu două locuri împreună cu el.

– Haide, spune el. Promit să nu mușc.

Îmi strâng lucrurile, aruncându-mi mobilul în geantă și aranjându-mi rochia în timp ce mă ridic în picioare și zic:

– Sunt în regulă.

– Sigur? zâmbește, apropiindu-se atât de mult, încât degetele noastre de la picioare aproape că se ating. Deoarece, ca să fiu sincer, nu arăți prea bine.

Mă întorc, îndreptându-mă spre ieșire, fără să mă deranjez să mă opresc atunci când spune:

– Vreau să zic, *situația* nu arată prea bine. Adică, uită-te la tine, Ever! Ești răvășită, desculță și, chiar dacă nu pot să fiu foarte sigur, se pare că prietenul tău te-a lăsat baltă.

Inspir adânc și continui să merg, sperând că, în curând, se va sătura de acest joc, se va sătura de *mine* și își va vedea de drum.

– Cu toate acestea, chiar și în această stare frenetică, ușor disperată, trebuie să recunosc că tot ești mișto – dacă nu te superi că spun asta.

Mă opresc, întorcându-mă brusc pentru a fi față în față cu el, în ciuda jurământului meu că o să merg înainte. Bat în retragere când ochii lui îmi cercetează atent trupul, persistând asupra picioarelor mele, taliei mele, și pieptului meu – cu o licărire evidentă.

– Te face să te întrebi ce-i în mintea lui Damen, că, dacă m-ai întreba pe mine...

– Nu te-a întrebat nimeni, zic eu, simțind cum mâinile încep să îmi tremure și îmi reamintesc că sunt în deplină siguranță aici, că nu am nici un motiv să mă simt amenințată.

Că, deși la exterior este posibil să arăt ca orice fată lipsită de apărare, nu sunt nici pe-aproape. Sunt mai puternică decât înainte, atât de puternică, încât, dacă aș vrea cu adevărat, l-aș putea doborî dintr-o lovitură. Aș putea să-l ridic din picioare și să-l arunc cu totul de-a lungul parcării, până la cealaltă parte a străzii. Și să nu se creadă că nu sunt tentată să o demonstrez.

Zâmbește, rânjetul leneș care funcționează cu aproape toată lumea, în afară de mine, ochii săi reci ca oțelul privind atent în ai mei, într-un mod atât de atoateștiutor, de personal, de amuzat – încât instinctul îmi spune să o iau la goană.

Dar nu o fac.

Deoarece tot ce ține de el pare o provocare și sub nici o formă nu îl las să câștige.

– Nu am nevoie să mă iei cu mașina, rostesc în cele din urmă.

Mă întorc, grăbesc pasul și îi simt fiorul în timp ce merge chiar în urma mea. Respirația lui ca de gheață în ceafa mea atunci când spune:

– Ever, te rog, încetinește o clipă, vrei? Nu am dorit să te supăr.

Dar nu încetinesc. Merg înainte. Sunt hotărâtă să mă distanțez de el cât mai mult posibil.

– Hai, zău! Râde. Încerc doar să te ajut. Toți prietenii tăi au plecat, Damen s-a cărat, echipa de la curățenie s-a dus acasă, ceea ce mă face să fiu unica ta speranță.

– Am destule opțiuni, mormăi, sperând că o să plece odată, ca să pot încerca să materializez o mașină, niște pantofi și să îmi continui drumul.

– Nici una pe care să o văd și eu.

Clatin din cap și merg înainte. Conversația asta a luat sfârșit.

– Deci ceea ce spui tu este că ai prefera să mergi pe jos până acasă decât să te urci într-o mașină cu mine?

Ajung la capătul străzii și apăs butonul iarășă și iarăși, dorind ca semaforul să se facă verde, ca să pot ajunge pe cealaltă parte și să scap de el.

– Nu știu cum de am pornit-o atât de rău, dar este destul de clar că mă urăști și habar n-am de ce.

Vocea lui este calmă, ademenitoare, de parcă el chiar vrea să o luăm de la început, să lăsăm trecutul în trecut, să ne împăcăm și toate cele.

Dar nu vreau să o luăm de la început. Nici nu vreau să ne împăcăm. Vreau pur și simplu să se întoarcă, să se ducă în altă parte și să mă lase în pace, ca să pot să-l găsesc pe Damen.

Cu toate acestea, nu pot să renunț, nu pot să-l las să aibă ultimul cuvânt. Așa că privesc peste umăr și spun:

– Nu te flata singur, Roman! Să urăști pe cineva înseamnă să îți pese. Așa că n-am cum să te urăsc.

Apoi, traversez în goană, deși semaforul nu s-a făcut încă verde. Evit câțiva vitezomani porniți să învingă culoarea galbenă și simt fiorul insistent al privirii lui.

– Cum rămâne cu pantofii tăi? țipă el. E păcat să îi lași aici, așa. Sunt sigur că tocul poate fi reparat.

Dar merg în continuare. Îl *văd* în spatele meu aplecându-se mult, brațul său balansându-se în sus, într-un arc exagerat, sandalele mele atârnând de vârfurile degetelor sale. Râsul lui care înghite totul aleargă în spatele meu, urmându-mă dincolo de bulevard și pe stradă.

treisprezece

Îndată ce traversez strada, mă ascund după o clădire, privesc atent după colț și aștept până când Aston Martinul Roadster roșu ca o cireașă al lui Roman intră pe șosea și se îndepărtează. După aceea, mai aștept câteva minute, până când sunt pe deplin convinsă că a plecat cu adevărat și nu se va mai întoarce prea curând.

Trebuie să-l găsesc pe Damen. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu el, de ce a dispărut fără să spună un cuvânt. Vreau să zic, el (noi) am așteptat cu nerăbdare această noapte timp de patru sute de ani, iar faptul că nu este aici, lângă mine, dovedește că s-a întâmplat ceva îngrozitor.

Dar, mai întâi, am nevoie de o mașină. În Orange County, nu poți să ajungi nicăieri fără una. Așa că închid ochii și vizualizez primul lucru care îmi vine în minte – un VW Broscuță albastru precum cerul, precum cel pe care obișnuia să-l conducă Shayla Sparks, cea mai *cool* elevă din ultimul an de la Liceul Hillcrest. Îmi amintesc forma sa rotundă ca de desen animat și capota din pânză neagră, care părea așa de încântătoare, dar totuși atât de agresată în ploaia necruțătoare din Oregon. O vizualizez atât de clar, încât este ca și cum se află chiar în fața mea – toată strălucitoare, bombată și adorabil de drăguță. Îmi *simt* degetele îndoindu-se în jurul clanței portierei și atingerea moale a pielii când alunec pe scaun, iar când așez o singură lalea roșie în suportul pentru flori aflat în față, deschid ochii și văd că mașina mea este aievea.

Doar că nu știu cum să pornesc motorul.

Am uitat să produc o cheie.

Dar, de vreme ce asta nu l-a oprit niciodată pe Damen, pur și simplu îmi închid ochii din nou și *poruncesc* motorului să prindă viață, amintindu-mi sunetul exact pe care îl făcea mașina Shaylei atunci când eu și fosta mea cea mai bună prietenă, Rachel, stăteam pe bordură după ore, privind cu invidie cum prietenii ei super *cool* se îngrămădeau pe locurile din față și din spate.

Imediat cum pornește motorul, mă îndrept spre autostrada Coast. Mă gândesc să încep de la Montage, locul unde trebuia să ajungem și continui de acolo.

Traficul este intens la această oră din noapte, dar nu mă încetinește. Doar mă concentrez asupra tuturor mașinilor din jur, *văzând* care va fi următoarea mișcare a fiecăruia, adaptându-mi călătoria în funcție de asta. Mă mișc repde și lin în fiecare spațiu liber, până când ajung la intrare, sar din Broscuță și o iau la goană spre hol.

Mă opresc numai când valetul strigă din spate:

– Hei, așteaptă! Cum rămâne cu cheia?

Mă opresc, respirația transformându-mi-se într-un gâfâit scurt și superficial, fără să realizez înainte să-l surprind uitându-se fix la picioarele mele că nu numai că nu am cheie, dar nu am nici pantofi. Cu toate acestea, știind că nu-mi permit să irosesc mai mult timp decât am pierdut deja și ezitând să trec prin întregul proces al materializării în fața lui, trec de ușă fugind și spun:

– Lasă-l să meargă, va dura numai o secundă!

Merg direct la recepție, trecând pe lângă un lung șir de oameni nemulțumiți, toți împovărați cu genți de golf și bagaje cu monogramă, toți plângându-se că se cazează târziu din cauza unei întârzieri de patru ore. Iar când mă bag în fața cuplului de vârstă mijlocie care ar fi trebuit să urmeze, încrâncenarea și bodogăneala ating următorul nivel.

– S-a cazat Damen Auguste? întreb, ignorând protestele din spatele meu, în timp ce degetele mele se încleștează de marginea biroului și mă lupt să îmi stăpânesc nervii.

– Îmi cer scuze, *cine?*

Ochii recepționerei se ațintesc asupra cuplului din spatele meu, aruncându-le o privire care vrea să spună: „Nu vă faceți griji, termin repede cu nebuna asta!"

– Damen Auguste, pronunț încet, succint, cu mult mai multă răbdare decât am.

Se uită chiorâș la mine, buzele ei subțiri abia mișcându-se când zice:

– Îmi pare rău, informația aceasta este confidențială.

Își zvârle lunga coadă de păr negru peste umăr, cu o mișcare atât de categorică, atât de indiferentă, încât este ca un punct la sfârșitul unei propoziții.

Îmi îngustez privirea, concentrându-mă asupra aurei sale de un portocaliu intens, știind că aceasta înseamnă că organizarea strictă și autocontrolul sunt virtuțile pe care le apreciază cel mai mult – față de care am arătat o grosolană lipsă de tact când am sărit calul cu un moment în urmă. Știu că trebuie să mă pun bine cu ea dacă vreau să obțin informația de care am nevoie, așa că rezist impulsului de a fi arțăgoasă și indignată și îi explic calmă că eu sunt *celălalt* musafir, cu care împarte camera.

Mă privește, se uită la cuplul din spatele meu și zice:

Îmi pare rău, dar va trebui să vă așteptați rândul. La. Fel. Ca. Toți. Ceilalți.

Și știu că am mai puțin de zece secunde până în momentul în care va chema paza.

– *Știu.* Îmi cobor vocea și mă aplec spre ea: Și, într-adevăr, îmi pare rău. Doar că...

Mă privește, degetele sale dorind să apuce telefonul în timp ce mă familiarizez cu nasul ei lung și subțire, cu buzele subțiri și nerujate, cu zona de sub ochi ușor umflată și, *dintr-odată*, îmi *văd* calea de acces.

A fost părăsită. A fost părăsită atât de recent, încât, în fiecare noapte, tot mai plânge până adoarme. Retrăiește oribilul eveniment în fiecare zi, *toată ziua* – scena o urmărește oriunde se duce, de când se trezește până când adoarme.

– E doar că, ei bine... Mă opresc, încercând să fac să pară că e prea dureros să rostesc cuvintele propriu-zise, când adevărul este că

nu știu ce cuvinte voi folosi până la urmă. Apoi, dau din cap și o iau de la început, știind că este bine să te limitezi la ceva ce seamănă într-o oarecare măsură cu adevărul atunci când ai nevoie ca minciuna să pară reală. Nu a apărut atunci când trebuia să o facă, iar din acest motiv... ei bine... nu sunt sigură nici dacă mai vine.

Înghit greu, bătând în retragere atunci când realizez că lacrimile din ochii mei sunt reale.

Dar, când mă uit la ea, văzându-i chipul devenind mai blând – gura aspră care mă judeca, ochii îngustați privind chiorâș, înclinarea bărbiei cu superioritate, toate fiind brusc transfigurate de compasiune, solidaritate și înțelegere –, știu că a funcționat. Acum, suntem ca două surori, loiale membre ale unui trib format numai din femei recent lăsate cu buza umflată de bărbați.

Privesc cum tastează niște comenzi, conectându-mă la energia ei ca să pot să văd ceea ce vede ea – literele de pe ecran licărind în fața mea, arătând camera noastră, 309, ca fiind încă goală.

– Sunt sigură că doar întârzie, zice ea fără să și creadă. În mintea ei, toți bărbații sunt niște nenorociți, de asta este convinsă. Dar dacă îmi arăți un act de identitate și poți să dovedești că tu ești tu, o să...

Însă, înainte să apuce să termine, deja am plecat, întorcându-mă cu spatele la birou și fugind afară. Nu am nevoie de o cheie. Nu aș putea niciodată să mă cazez în camera aia tristă și goală, așteptând un iubit care cu siguranță nu o să apară. Trebuie să continui să mă mișc, să caut. Trebuie să ajung în celelalte două locuri unde ar mai putea fi. Iar în timp ce sar în mașină și mă îndrept spre plajă – mă rog să îl găsesc.

paisprezece

Parchez aproape de Shake Shack și mă îndrept spre ocean, bâjbâind pe cărarea sinuoasă și întunecată, hotărâtă să găsesc grota secretă a lui Damen, chiar dacă am mai fost acolo numai o dată, care se întâmplă să fie *cealaltă* singură dată când am fost foarte aproape să *o facem*. Și am fi făcut-o – dacă nu interveneam eu. Cred că am o istorie lungă în privința apăsării frânelor în cel mai crucial moment. Ori asta, ori sfârșesc murind. Și, evident, speram că seara aceasta ar fi diferită.

Însă, în clipa în care tălpile mele ating nisipul și îmi găsesc calea spre ascunzătoarea lui, regret să văd că este cam la fel cum am lăsat-o: pături și prosoape împachetate și așezate una peste alta în colț, plăci de surf proptite la rând de perete, un costum de baie întins pe un scaun – dar nici urmă de Damen.

Îmi rămăsese numai un loc unde să mai caut. Îmi încrucișez degetele și fug la mașină. Sunt uimită cum mi se mișcă membrele cu o asemenea viteză și grație, cum tălpile mele abia alunecă peste nisip, parcurgând distanța atât de repde, încât tocmai ce am plecat și sunt deja înapoi în mașină, ieșind din locul unde parcasem. Mă întreb oare de cât timp pot să fac asta și ce alte talente datorate nemuririi aș putea să mai am.

Când ajung la poartă, Sheila, paznicul porții, care s-a obișnuit până acum să mă vadă și știe că sunt pe lista de invitați bine-veniți a lui Damen, doar zâmbește și îmi face semn să intru. În timp ce urc

dealul spre casa lui și intru pe aleea din față, primul lucru pe care îl observ este că toate luminile sunt stinse.

Vreau să zic *toate*. Inclusiv cea de deasupra ușii, pe care o lasă mereu aprinsă.

Stau în Broscuță, cu motorul la ralanti, în timp ce privesc lung ferestrele reci și întunecate. O parte din mine vrea să dărâme ușa, să o rupă la fugă pe scări și să năvălească în camera lui „specială" – aceea unde își depozitează cele mai prețioase amintiri: portretele sale pictate de Picasso, Van Gogh și Velázquez, împreună cu grămezile de volume în ediții princeps, relicvele inestimabile ale trecutului său lung și legendar, toate adunate într-o cameră supraaglomerată și poleită cu aur. În vreme ce cealaltă parte preferă să rămână pe loc, deoarece știu că nu este necesar să intru pentru a avea dovada că nu este acolo. Exteriorul rece, rău prevestitor, cu pereții din piatră, acoperișul din țigle și ferestrele goale este complet lipsit de prezența lui caldă, iubitoare.

Închid ochii, zbătându-mă să-mi amintesc ultimele sale cuvinte – ceva legat de a lua mașina ca *noi* să putem să scăpăm și mai repede. Sunt sigură că a vrut să spună *noi,* că *noi* trebuia să plecăm repede pentru ca *noi* să putem fi în sfârșit împreună – căutarea noastră de patru sute de ani culminând în această unică noapte perfectă.

Vreau să spun, nu avea cum să caute să scape mai repede de *mine*...

„Avea cum?"

Inspir adânc și mă dau jos din mașină, știind că unica modalitate de a obține răspunsuri este să continui să le caut. Tălpile mele reci și ude alunecă de-a lungul aleii acoperite cu rouă, în timp ce bâjbâi după cheie, amintindu-mi prea târziu că am lăsat-o acasă, neavând cum să-mi imaginez că aș putea să am nevoie de ea tocmai în noaptea aceasta.

Stau în fața ușii de la intrare, memorându-i arcada curbată, finisajul din lemn de mahon și sculpturile detaliate în relief, înainte de a-mi închide ochii și a-mi imagina încă una exact ca aceasta. *Văd* cum ușa mea imaginară se descuie deschizându-se, fără să mai fi încercat asta înainte, dar știind că este posibil după ce l-am văzut

pe Damen descuind o poartă de la școala noastră, o poartă care era ferm închisă cu câteva momente înainte.

Totuşi, când deschid ochii din nou, constat că nu am reușit decât să materializez încă o ușă uriașă, din lemn. Neavând nici o idee cum să scap de ea (de vreme ce până acum nu am materializat decât lucruri pe care am vrut să le păstrez), o proptesc de perete și mă îndrept spre spatele casei.

Este o fereastră la bucătărie, cea aflată chiar în spatele chiuvetei și pe care o lasă mereu întredeschisă. Iar după ce îmi furișez degetele sub cadru și împing geamul până sus de tot, mă târăsc peste o chiuvetă plină până la refuz cu sticle goale, înainte să sar pe podea, picioarele mele aterizând cu o *bufnitură* înfundată, în vreme ce mă întreb dacă intrarea prin efracție se aplică și iubitelor îngrijorate.

Privesc lung prin cameră, măsurând cu privirea masa și scaunele din lemn, raftul cu oale din oțel inoxidabil și cafetiera de ultimă generație, mixerul și storcătorul de fructe – toate făcând parte din colecția celor mai moderne aparate de bucătărie care pot fi cumpărate (sau materializate de Damen). Sunt atent alese pentru a da impresia de normalitate, stil de viață bogat, ca accesorii într-o casă-model frumos decorată, pusă în scenă perfect și complet nefolosită.

Îi cercetez frigiderul, așteptându-mă să văd obișnuita provizie abundentă de suc roșu, însă găsesc în schimb doar câteva sticle. Iar când arunc o privire în cămara lui – locul unde lasă loturile noi să fermenteze și să se marineze sau ce-or face ele în întuneric timp de trei zile – sunt șocată să descopăr că și ea este foarte puțin aprovizionată.

Stau acolo, uitându-mă la cele câteva sticle, stomacul meu devenind agitat, inima bătându-mi rapid și știu că este ceva teribil de în neregulă cu acest peisaj. Damen este mereu atât de obsedat să aibă la îndemână suc din belșug – chiar și mai mult acum, că este răspunzător de aprovizionarea mea –, încât nu ar lăsa niciodată lucrurile să ajungă până aici.

Pe de altă parte, în ultima vreme a băut o cantitate foarte mare din el, dându-l peste gât până la punctul în care consumul aproape că s-a dublat. Așa că este foarte posibil să nu fi avut timp să facă o nouă serie.

Ceea ce sună bine în teorie, desigur, dar nu este deloc plauzibil.

Vreau să spun, pe cine încerc să păcălesc? Damen este extrem de organizat când vine vorba de lucrurile astea, chiar la limita de a fi obsedat. Nu și-ar neglija sarcina de a prepara băutura – nici măcar pentru o zi.

Dacă nu cumva s-a întâmplat ceva teribil.

Deși nu am nici o dovadă, presimt că modul în care s-a comportat în ultimul timp – atât de *necaracteristic*, cu privirile goale apărute brusc și care sunt imposibil de ratat, indiferent cât de repede dispar, ca să nu mai menționez transpiratul, durerile de cap, imposibilitatea de a materializa obiecte banale sau de a accesa poarta de la Summerland – ei bine, reprezintă o dovadă că este bolnav.

Doar că Damen nu se îmbolnăvește.

Iar când și-a înțepat degetul în acel trandafir cu spini, cu puțin timp în urmă, am văzut cum s-a vindecat chiar în fața ochilor mei.

Chiar și așa, poate ar trebui să încep să sun la spitale – doar ca să mă asigur.

Doar că Damen nu s-ar duce *niciodată* la spital. Ar privi acest lucru ca pe-un semn de slăbiciune, înfrângere. Este mult mai probabil să se târască precum un animal rănit și să se ascundă într-un loc unde poate fi singur.

Doar că nu are răni, pentru că acestea se vindecă instantaneu.

De altfel, nu s-ar furișa undeva fără să-mi spună mie înainte.

Și totuși, am fost convinsă că nu ar pleca fără mine cu mașina, dar uite ce s-a întâmplat.

Mă uit rapid prin sertarele lui, căutând *Paginile Aurii* – încă o dovadă a încercării sale de a părea normal. Deoarece, chiar dacă este adevărat că Damen nu s-ar duce la spital, dacă ar fi avut loc un accident ori un alt eveniment dincolo de controlul său, atunci este posibil ca altcineva să-l fi dus fără consimțământul său.

În pofida faptului că asta contrazice complet povestea lui Roman (cel mai probabil inventată), conform căreia l-a privit pe Damen cum pleca în viteză, sun la toate spitalele din Orange County, întrebând dacă a fost internat cineva cu numele Damen Auguste. Evident, nu aflu nimic de nicăieri.

După ce sun şi la ultimul spital, mă gândesc să apelez la poliţie, dar mă hotărăsc rapid să nu o fac. Vreau să spun, ce aş zice? Că a dispărut prietenul meu în vârstă de şase sute de ani?

Aş avea aceleaşi şanse de succes conducând pe şoseaua Coast, căutând BMW-uri negre cu geamuri fumurii şi având înăuntru un şofer atrăgător – legendarul ac în carul cu fân din Laguna Beach.

Sau... aş putea să rămân aici, ştiind că trebuie să apară în cele din urmă.

Iar în timp ce urc scările spre camera lui, mă consolez cu gândul că, dacă nu pot să fiu cu el, măcar pot să fiu cu lucrurile sale. Când mă aşez pe divanul lui din catifea, privesc lucrurile pe care le apreciază cel mai mult, sperând că încă mai fac şi eu parte dintre ele.

cincisprezece

Mă doare gâtul. Şi îmi simt spatele ciudat. Când deschid ochii şi zăresc ceea ce mă înconjoară – ştiu de ce. Am stat peste noapte în această cameră. Chiar pe divanul de catifea clasic, care, la origine, a fost destinat pentru o uşoară tachinare, un flirt cochet, dar cu siguranţă nu pentru dormit.

Mă zbat să mă ridic în picioare, muşchii mi se contractă în semn de protest când mă întind spre cer şi apoi spre degetele de la picioare. Iar după ce îmi îndoi trunchiul dintr-o parte în alta şi îmi rotesc gâtul în faţă şi în spate, mă îndrept spre draperiile sale groase, de catifea şi le trag în lateral. Camera este inundată de o lumină atât de puternică, încât ochii îmi lăcrimează şi mă usturâ, abia având timp să se acomodeze înainte să le trag din nou. Mă asigur că marginile se suprapun şi nu permit să se strecoare nici un strop de lumină, spaţiul revenind la obişnuita sa stare de miez de noapte permanent, deoarece Damen mă avertizase că razele aspre din California de Sud pot face ravagii asupra conţinutului acestei încăperi.

„Damen."

Doar gândindu-mă la el, inima mi se umple de un asemenea dor, o asemenea durere care mă consumă în totalitate – capul îmi ameţeşte, iar tot corpul mi se clatină. Când apuc clanţa unui elaborat dulap de lemn, remarcându-i marginea fin detaliată, ochii mei cercetează camera, amintindu-mi că nu sunt nici pe-aproape atât de singură pe cât cred.

Peste tot unde mă uit, sunt înconjurată de imaginea lui. Înfăţişarea sa este surprinsă perfect de cei mai mari maeştri ai lumii,

încadrată în rame precum cele din muzee și expusă pe acești pereți. Cel de Picasso, într-un sobru costum negru, cel de Velázquez, pe un armăsar alb, ridicat în două picioare – fiecare dintre ele înfățișând chipul pe care credeam că îl cunosc atât de bine, doar că acum ochii par distanți și batjocoritori, bărbia ridicată și sfidătoare, iar buzele acelea, acele buze calde, minunate, pe care le doresc cu atâta înfocare, încât aproape le simt gustul, ele par atât de rezervate, reci, înnebunitor de distante, ca și cum m-ar avertiza să nu mă apropii.

Închid ochii, hotărâtă să nu pun la suflet, fiind sigură că panica mă influențează în rău. Mă forțez să respir profund de câteva ori înainte să încerc să-l sun din nou pe mobil. Căsuța lui vocală determină încă o rundă de: „Sună-mă... unde ești... ce s-a întâmplat... ești teafăr... sună-mă" – mesaje pe care deja le-am lăsat de nenumărate ori.

Îmi strecor telefonul înapoi în geantă și privesc prin cameră pentru o ultimă dată, ochii mei evitând cu grijă portretele sale, în vreme ce mă asigur că nu mi-a scăpat nimic. Nici un indiciu evident al dispariției lui pe care să-l fi trecut cu vederea, nici un mic și aparent insignifiant semn care m-ar putea face să pricep *cum* și *de ce.*

Iar când capăt convingerea că am făcut tot ce am putut, îmi iau geanta și mă îndrept spre bucătărie, oprindu-mă doar ca să-i las un scurt bilet, repetând toate acele cuvinte pe care le-am rostit la telefon. Știu că, în momentul în care voi ieși pe ușă, legătura mea cu Damen va deveni și mai slabă decât este deja.

Inspir adânc și închid ochii, imaginându-mi viitorul care chiar ieri părea atât de sigur – acela cu mine și Damen, amândoi fericiți, împreună, întregiți. Mi-aș dori să fie posibil să materializez un asemenea lucru, deși, în adâncul sufletului meu, știu că nu are rost.

Nu poți să materializezi o altă persoană. Sau, cel puțin, nu pentru prea mult timp.

Așa că îmi orientez atenția către ceva ce *pot* să creez. Vizualizez laleaua roșie perfectă – petalele sale fine, ceruite și tulpina lungă, fluidă, simbolul ideal pentru iubirea noastră nemuritoare. Iar când simt că prinde formă în mâna mea, mă întorc în bucătărie, rup biletul și, în schimb, las laleaua pe bufet.

șaisprezece

Mi-e dor de Riley.

Mi-e atât de dor de ea, încât pare o durere fizică.

Pentru că întrebările au început în secunda în care am înțeles că nu aveam de ales și a trebuit să îi spun lui Sabine că Damen nu va ajunge la cină (lucru pe care am amânat să-l fac până la ora 20.10, când a fost evident că nu o să mai apară). Și, în mare, au continuat să curgă în tot timpul rămas din weekend, ea întrebând chestii de tipul: „Ce s-a întâmplat? Știu că este ceva în neregulă. Aș vrea să vorbești cu mine. De ce nu-mi spui? Se întâmplă ceva cu Damen? V-ați certat?"

Chiar dacă am vorbit cu ea (la cină, când am reușit cumva să mănânc destul, încât să o conving că eu într-adevăr și cu siguranță *nu* am o tulburare alimentară), încercând să o asigur că totul este în regulă, că Damen doar era ocupat și că eu eram extenuată după ce am petrecut o noapte atât de lungă și plină de distracții la Haven – a fost clar că nu m-a crezut. Sau cel puțin nu partea în care îi spuneam că sunt în regulă. Cu siguranță, a crezut-o pe aceea în care petreceam la Haven.

În schimb, a insistat că trebuie să existe o explicație mai bună pentru necontenitele mele oftaturi și schimbările bruște de dispoziție, trecerile de la morocănoasă, la cuprinsă de nebunie, la plângăcioasă și apoi de la capăt. Cu toate că m-am simțit prost pentru că am mințit-o, mi-am menținut versiunea inițială. Cred că părea mai ușor de vreme ce, mințind-o pe Sabine, devenea mai ușor să mă mint pe mine. Îmi era teamă că, dacă aș *repeta* povestea –

explicându-i cum, deși inima mea refuză să o creadă, mintea mea nu poate să nu se întrebe dacă nu cumva m-a lăsat baltă intenționat –, s-ar putea cumva să o *fac* să se adeverească.

Dacă Riley ar fi aici, lucrurile ar sta altfel. Aș putea să vorbesc cu ea. Aș putea să îi spun toată povestea sordidă de la început până la sfârșit. Știu că nu doar că ar înțelege, dar ar obține și răspunsuri.

Faptul că e moartă este ca un permis care-i dă acces peste tot. Îi oferă ocazia să meargă oriunde vrea doar gândindu-se la acel loc. Nici un loc nu mai este interzis – întreaga planetă îi e la îndemână. Nu am nici un dubiu că ar fi mult mai eficientă decât toate telefoanele mele frenetice și călătoriile cu mașina la un loc.

Deoarece, până la urmă, investigațiile mele incoerente, stângace, ineficiente se reduc la: ___________ (nimic).

Sunt la fel de lipsită de orice informație în această dimineață de luni pe cât eram și vineri seară, când s-a întâmplat. Indiferent de câte ori îi sun pe Miles sau Haven, răspunsul lor este mereu același: „Nimic de raportat, dar te vom suna dacă se schimbă ceva".

Dar, dacă Riley ar fi aici, ar rezolva acest caz imediat. Obținerea unor rezultate rapide și a unor răspunsuri amănunțite – ar putea să-mi zică exact cu ce am de-a face și ce să fac în legătură cu asta.

Dar realitatea este că Riley nu-i aici. Iar în ciuda faptului că mi-a promis un semn cu câteva secunde înainte de a pleca, încep să am dubii că acest lucru se va întâmpla. Și poate, doar poate, este timpul să încetez să mai caut și să-mi continui viața.

Îmi pun niște blugi, mă încalț cu niște șlapi, trag pe mine un maiou peste care adaug o bluză cu mânecă lungă, iar când sunt pe punctul să ies pe ușă și să mă îndrept spre școală, mă întorc și îmi iau iPod-ul, gluga și ochelarii de soare, știind că ar fi cazul să mă pregătesc pentru ce este mai rău, dat fiind faptul că nu știu ce voi găsi.

– L-ai găsit?

Clatin din cap în timp ce mă uit cum Miles se urcă în mașina mea, își lasă rucsacul pe podea și îmi aruncă o privire plină de compătimire.

– L-am sunat, spune el, îndepărtându-și părul de pe față, unghiile sale încă etalând un roz strălucitor, țipător. Am încercat chiar să și trec pe la el pe-acasă, dar nu am ajuns mai departe de poarta de

la intrare. Și crede-mă, *nu* vrei să te pui cu Sheila cea Mare. Își ia serviciul *foarte* în serios, râde el, sperând să destindă atmosfera.

Însă eu doar ridic din umeri, dorind să pot să râd cu el, dar știind că nu am cum. Am fost o epavă de vineri încoace și singurul leac este să îl văd pe Damen din nou.

– Nu ar trebui să îți faci atâtea griji, zice Miles, întorcându-se spre mine. Sunt sigur că este în regulă. Adică, nu-i ca și cum asta e prima dată când dispare.

Mă uit în treacăt la el și îi detectez gândurile înainte ca vorbele să se desprindă de pe buzele sale. Știu că se referă la ultima dată când a dispărut Damen, când l-am alungat eu.

– Dar atunci a fost ceva diferit, îi spun. Crede-mă, nu a fost deloc ca acum.

– Cum poți să fii atât de sigură?

Vocea lui este atentă, măsurată, ochii săi fiind încă ațintiți asupra mea.

Inspir profund și mă uit fix la drum, întrebându-mă dacă ar trebui sau nu să-i zic. Vreau să spun, nu am mai vorbit *cu adevărat* cu cineva de atâta vreme, nu m-am mai confesat unui prieten de mult timp, de dinainte de accident – înainte ca totul să se schimbe. Uneori, faptul că trebuie să păstrez toate secretele acestea mă face să mă simt într-adevăr singură. Mi-e dor să scap de sub povara lor și să bârfesc din nou, ca o fată normală.

Mă uit la Miles, fiind sigură că pot să am încredere în el, dar nu tot atât de sigură că pot să am încredere în mine. Sunt ca o cutie cu suc acidulat, care a fost scăpată și scuturată, iar acum toate secretele mele năvălesc la suprafață.

– Te simți bine? întrebă el, privindu-mă prudent.

Înghit cu greutate.

– Vineri seară? După piesa ta? Fac o pauză, știind că am parte de toată atenția lui. Ei bine... noi, hmm... noi ne-am cam făcut planuri.

– Planuri? se apleacă el spre mine.

– Planuri *mari*. Dau din cap, un zâmbet putând fi detectat în colțul gurii mele, apoi dispărând imediat, când îmi amintesc cum totul s-a sfârșit atât de rău.

– Cât de mari? întreabă, privindu-mă în ochi.

Dau iarăși din cap, uitându-mă lung la drumul din față când spun:

– A, doar o seară obișnuită de vineri. Știi tu, cameră la Montage, lenjerie nouă, căpșuni învelite în ciocolată și două pahare cu șampanie...

– Doamne, Dumnezeule, *n-ai făcut-o?* țipă el.

Îi arunc o privire, văzând cum îi pică fața când realizează adevărul.

– Dumnezeule, vreau să zic, *pe bune,* nu ai făcut-o. Nu ai apucat de vreme ce el... Se uită la mine. Of, Ever, îmi pare *atât* de rău!

Ridic din umeri, văzând că devastarea pe care o simt eu este limpede afișată pe chipul lui.

– Ascultă, spune el, dorind să-mi apuce mâna când opresc la un semafor, apoi retrăgându-se când își amintește că nu-mi place să fiu atinsă de nimeni altcineva în afară de Damen, neștiind că este doar pentru că mă străduiesc din cale-afară să evit orice și toate schimburile de energie nesolicitate. Ever, ești superbă, serios. Vreau să zic, mai ales acum, că nu mai porți acele hanorace triste și largi... Dă din cap. Oricum, cred că se poate spune cu siguranță că, sub nici o formă, Damen nu te-ar fi părăsit de *bunăvoie.* Adică, să fim serioși, tipul e total îndrăgostit, poate să o vadă oricine. Și, crede-mă, la cum nu vă puteți abține, toată lumea *a* văzut-o. Pur și simplu, nu este posibil să fi dat bir cu fugiții!

Mă uit la el, dorind să-i amintesc ce a spus Roman despre Damen plecând în viteză și că am presimțirea asta teribilă că este cumva implicat, poate chiar responsabil – dar, când sunt pe punctul să o fac, realizez că nu pot. Nu am pe ce să mă bazez, nimic care să o dovedească.

– Ai sunat la poliție? întreabă el, expresia feței sale devenind brusc serioasă.

Îmi strâng buzele și privesc chiorâș la semaforul aflat drept în față, detestând faptul că într-adevăr am sunat la poliție. Știu că, dacă se va dovedi că totul este în regulă, iar Damen apare viu și nevătămat, va fi destul de nemulțumit de faptul că am atras acel gen de atenție asupra lui.

Dar ce era să fac? Vreau să spun, dacă *fusese* un accident sau ceva, m-am gândit că ei ar fi primii care ar afla. Așa că, duminică dimineață, am fost la secție și l-am declarat dispărut, răspunzând obișnuitelor întrebări de tipul: *bărbat, caucazian, ochi căprui, păr șaten...*

Până când am ajuns la vârsta lui și aproape că m-am înecat când era să zic: „Hm.. are aproximativ șase sute șaptesprezece ani".

– Da, am făcut o sesizare, spun în cele din urmă, apăsând puternic pe accelerație în secunda în care se face verde și văd cum acul vitezometrului o ia razna. Au notat informațiile și au zis că o să cerceteze.

– Asta-i tot? Glumești? Este minor, nici măcar nu e adult!

– Da, dar totodată este și emancipat. Ceea ce înseamnă un cu totul alt set de circumstanțe, făcându-l răspunzător pentru propria persoană din punct de vedere legal și alte lucruri pe care nu prea le înțeleg. Oricum, nu-i ca și cum aș fi la curent cu tehnicile lor de investigare, nu-i ca și cum ei mi-ar fi împărtășit marele plan, spun eu, încetinind la o viteză mai normală acum, că am intrat în zona școlii.

– Crezi că ar trebui să împărțim fluturași? Sau să facem o ceremonie de veghe cu lumânări, așa cum vezi la știri?

Stomacul mi se face ghem când îl aud, deoarece știu că nu face decât să dramatizeze în stilul lui tipic, deși bine intenționat. Dar, până acum, nu mi-am imaginat că s-ar ajunge vreodată la așa ceva. Vreau să zic, Damen sigur o să apară în curând. *Trebuie.* E *nemuritor!* Ce ar putea să i se întâmple?

Și, imediat ce o gândesc, intru în parcare, și îl văd coborând din mașina sa. Arată atât de atrăgător, de sexy, de superb – încât ai crede că totul este perfect normal. Că ultimele zile nici nu au existat.

Apăs brusc frâna, mașina mea clătinându-se pe roți, făcându-l și pe șoferul din spatele meu să calce frâna. Inima mi-a luat-o la goană, iar mâinile îmi tremură în timp ce-l privesc pe prietenul meu absolut superb și până acum dispărut în misiune trecându-și o mână prin păr, atât de încet, atât de insistent și cu o asemenea concentrare, încât ai crede că este cea mai presantă grijă a lui.

Nu mă așteptam la așa ceva.

– Ce *naiba?* țipă Miles, uitându-se la Damen, în vreme ce nenumărate mașini claxonează în spatele nostru. Și de ce a parcat tocmai *acolo?* De ce nu este în al doilea loc, păstrându-l pe *cel mai bun* pentru noi?

Deoarece nu am răspunsuri la nici una dintre aceste întrebări, parchez lângă Damen, gândindu-mă că el s-ar putea să aibă.

Cobor geamul, simțindu-mă inexplicabil de timidă și stânjenită când doar mă privește fugitiv înainte să se uite în altă parte.

– Hm, este totul în regulă? întreb, tresărind când el abia încuviințează din cap, acesta fiind cel mai imperceptibil semn de recunoaștere a prezenței mele pe care ar fi posibil să îl facă.

Se apleacă în mașina lui și își ia rucsacul, profitând de ocazia de a se admira în geamul de pe partea șoferului, în timp ce eu înghit cu greu și spun:

– Pentru că ai cam dispărut vineri seară... și nu am putut să te găsesc sau să te contactez tot weekendul... și m-am cam îngrijorat... chiar ți-am lăsat și niște mesaje... le-ai primit?

Îmi strâng buzele și bat în retragere, constatând că solicitarea mea de răspunsuri este patetică, ineficientă și plină de lașitate.

Ai *cam* dispărut? M-am *cam* îngrijorat?

Când ceea ce doresc în realitate să țip este:

„HEI, TU – ÎN HAINE NEGRE SUPER-RAFINATE – CE DRACULUI S-A ÎNTÂMPLAT?“

Îl văd cum își pune rucsacul pe umăr și îmi aruncă o privire, mersul lui rapid și energic eliminând distanța dintre noi în doar câteva secunde. Dar numai distanța fizică, nu și pe cea emoțională, deoarece, atunci când mă uit în ochii lui, ei par la kilometri distanță.

Exact când realizez că îmi țin respirația, se apleacă spre geam, fața lui fiind aproape de a mea atunci când spune:

– Da, am primit mesajele tale. Pe toate cincizeci și nouă.

Pot să-i simt pe obraz respirația caldă în vreme ce gura mi se deschide, iar ochii mei îi caută pe ai lui, dorind căldura pe care privirea lui mi-o oferă mereu și tremur când mă pomenesc rece, întunecată și goală. Deși nu este ca absența recunoașterii pe care am zărit-o acum câteva zile. Nu, asta e mult mai rău.

Pentru că acum, când mă uit în ochii săi, este clar că mă cunoaște, doar că și-ar dori să nu.

– Damen, eu...

Vocea mi se frânge când o mașină claxonează în spatele meu, iar Miles mormăie în șoaptă ceva neinteligibil. Iar înainte să apuc să-mi dreg vocea și să încep din nou, Damen clatină din cap și pleacă.

șaptesprezece

– Te simți bine? întreabă Miles, chipul său exprimând toată mâhnirea adâncă și durerea pe care eu sunt prea amorțită să le mai simt.

Ridic din umeri, ştiind că nu. Vreau să zic, cum pot să mă simt realmente *bine* când nici nu sunt sigură ce este de-a dreptul *rău?*

– Damen e un nesimțit, spune el pe un ton dur.

Însă eu doar oftez. Chiar dacă nu pot să o explic, cu toate că nu o înțeleg, pur și simplu presimt că lucrurile sunt mult mai complicate decât ar putea să pară.

– Nu, nu este, mormăi, coborând din mașină și închizând portiera cu mai multă forță decât era necesar.

– Ever, te rog... vreau să zic, îmi pare rău că trebuie să fiu eu cel care să te lămurească, dar tocmai *ai* văzut ceea ce am văzut și eu, da?

Mă îndrept spre Haven care așteaptă lângă poartă.

– Crede-mă, am văzut *totul*, spun. Reiau scena în mintea mea, de fiecare dată oprindu-mă la ochii lui distanți, energia sa călduță, completa lipsă de interes față de mine...

– Deci ești de acord? Că este un nesimțit?

Miles se uită la mine cu atenție, asigurându-se că nu sunt genul de fată care i-ar permite vreodată unui tip să se poarte așa cu ea.

– Cine e un nesimțit? întrebă Haven, privind de la unul la altul.

Miles se uită la mine, ochii lui cerând permisiunea, iar după ce vede că ridic din umeri, se uită la Haven și rostește:

– Damen.

Haven se uită chiorâș, mintea ei fiind inundată de întrebări. Dar am propriul set de întrebări, întrebări fără răspunsuri logice.

Cum ar fi:

„Ce naiba s-a întâmplat mai devreme?"

Și:

„De când are Damen o aură?"

– Poate, Miles să te pună la curent, spun eu, privind de la unul la celălalt înainte să mă îndepărtez.

Îmi doresc mai mult ca niciodată să fi fost normală, să mă pot bizui pe ei și să plâng pe umerii lor, precum o fată obișnuită. Dar se întâmplă pur și simplu ca această situație să fie mult mai complexă decât pot vedea ochii lor de muritori. Și, cu toate că nu pot să o dovedesc încă, dacă vreau să obțin răspunsuri, va trebui să merg direct la sursă.

Când ajung la oră, în loc să șovăiesc la ușă, cum mă așteptam să fac, mă surprind dând buzna înăuntru. Iar când îl văd pe Damen sprijinindu-se de marginea pupitrului Staciei, zâmbind, glumind și flirtând cu ea, mă simt ca și cum retrăiesc un puternic déjà-vu.

„Poți să faci față, gândesc. Ai mai fost în situația asta."

Îmi amintesc când, nu cu mult timp în urmă, Damen s-a prefăcut că este interesat de Stacia, dar numai ca să mă facă să reacționez.

Însă, cu cât mă apropii mai mult, cu atât îmi dau mai bine seama că asta nu are nimic în comun cu ce s-a întâmplat ultima dată. Atunci, tot ce a trebuit să fac a fost să privesc în ochii lui pentru a găsi un minuscul licăr de compasiune, o așchie de regret pe care chiar nu a putut să o ascundă.

Dar acum, văzând cum Stacia se întrece pe sine în fandoselile ei, aruncându-și părul în vânt, etalându-și decolteul, fluturându-și genele – este ca și cum sunt invizibilă.

– A, scuză-mă, spun, făcându-i să privească în sus, clar deranjați de întrerupere. Damen, aș putea, hm, să vorbesc o secundă cu tine?

Îmi bag mâinile în buzunare, ca să nu le poată zări tremurând, forțându-mă să respir așa cum ar face-o o persoană normală, relaxată – inspir, expir, încet și constant, fără să gâfâi sau să par astmatică.

Văd cum el și Stacia se privesc, apoi izbucnesc în râs chiar în același moment. Iar când Damen este pe punctul să vorbească, intră domnul Robins și zice:

– La locurile voastre! Vreau să treceți toți la locurile voastre!

Așa că indic spre locurile noastre și spun:

– Te rog, după tine.

Îl urmez, rezistând tentației de a-l prinde de umăr, de a-l întoarce și a-l forța să mă privească în ochi atunci când țip:

„De ce m-ai părăsit? Ce naiba ți s-a întâmplat? Cum ai putut să o faci... în acea noapte... dintre toate nopțile?"

Știu că o abordare directă, o confruntare, nu va fi decât în defavoarea mea. Dacă vreau să ajung la vreun rezultat, atunci va trebui să am un comportament relaxat, calm și degajat.

Îmi arunc geanta pe podea, punându-mi cartea, caietul și pixul pe bancă. Zâmbesc ca și cum nu sunt decât o amică relaxată, interesată de o mică șuetă într-o dimineață de luni, când spun:

– Așadar, ce ai făcut în weekendul acesta?

El ridică din umeri, ochii lui parcurgându-mi corpul în treacăt, înainte să se oprească la ai mei. Nu durează decât un moment înainte să îmi dau seama că aceste gânduri oribile pe care le aud vin direct din mintea lui.

„Ei bine, dacă e să mă urmărească totuși cineva, măcar arată mișto", gândește el, sprâncenele sale unindu-se în timp ce instinctiv vreau să îmi iau iPod-ul, dorind să-i blochez accesul, deși știu că nu pot să risc să pierd ceva important, indiferent cât de dureros ar putea fi. De altfel, până acum, nu am mai avut acces la mintea lui Damen, nu am putut niciodată să aud ce gândește. Dar acum, că pot, nu sunt sigură că vreau.

Iar când își strâmbă buzele în lateral îngustându-și ochii, gândește: „Păcat că-i absolut nebună – cu siguranță, nu merită să risc o tură".

Cuvintele sale usturătoare sunt ca un țăruș în pieptul meu. Sunt atât surprinsă de cruzimea lui nonșalantă, încât uit că nu au fost rostite cu voce tare și țip:

– Pardon? Ce-ai zis?

Îi fac pe toți colegii mei să se întoarcă și să mă privească fix, compătimindu-l pe Damen pentru că trebuie să stea lângă mine.

– Este ceva în neregulă? întreabă domnul Robins, privind de la unul la altul.

Rămân nemișcată, lipsită de cuvinte. Inima mi se sfâșie când Damen se uită la domnul Robins și spune:

– E-n regulă. Este o ciudată.

optsprezece

L-am urmărit. Nu mi-e rușine să o recunosc. Trebuia. Nu mi-a dat de ales. Vreau să zic, dacă Damen va insista să mă ignore, atunci supravegherea este unica mea opțiune.

Așa că l-am urmărit după engleză, l-am așteptat după a doua oră – a treia și a patra. Am stat într-un colț îndepărtat, observându-l de la distanță, dorind să fi fost de acord să se transfere la toate cursurile mele, așa cum a vrut el inițial, dar am considerat că ar fi prea ciudat, fiind ca o dependență, și nu l-am lăsat. Așa că acum sunt forțată să zăbovesc în fața ușii lui, trăgând cu urechea la conversațiile sale și la gândurile din capul lui – gânduri care, sunt terifiată să constat, sunt deprimant de înfumurate, narcisiste și superficiale.

Însă acela nu este adevăratul Damen. De asta sunt convinsă. Nu că aș crede că e un Damen materializat, pentru că aceia nu țin mai mult de câteva minute. Vreau să spun, i s-a întâmplat ceva. Ceva grav, care îl face să gândească și să se comporte ca – ei bine, precum cei mai mulți dintre tipii din această școală. Deoarece, chiar dacă nu am mai avut acces la mintea lui până acum, *știu* că înainte nu a gândit așa. Nici nu s-a purtat așa. Nu, acest Damen este ca o creatură în totalitate nouă, la care doar exteriorul e familiar – în timp ce interiorul este cu totul altceva.

Mă îndrept spre masa din cantină, pregătindu-mă pentru ceea ce aș putea să găsesc, deși, abia după ce deschid fermoarul de la pachetul cu mâncare și îmi lustruiesc mărul pe manșetă, îmi dau seama că motivul real pentru care sunt singură nu este acela că am ajuns devreme.

E din cauză că m-au abandonat și ceilalți.

Îmi ridic privirea, auzind râsul familiar al lui Damen, și văd că este înconjurat de Stacia, Honor și Craig împreună cu restul găștii de prim rang. Ceea ce nu ar fi atât de surprinzător dacă se ia în calcul felul în care merg lucrurile, exceptând faptul că sunt acolo și Miles, și Haven. În timp ce ochii mei parcurg lungimea mesei, îmi scap mărul, iar gura mi se usucă atunci când realizez că *toate* mesele sunt unite.

Acum, leii și mieii iau masa împreună.

Ceea ce înseamnă că predicția lui Roman s-a adeverit.

Sistemul de caste de la ora de prânz a Liceului Bay View a luat sfârșit.

– Așadar, ce părere ai? spune Roman, așezându-se pe banca opusă mie, arcuindu-și degetul mare peste umăr în timp ce un zâmbet i se lărgește pe chip. Scuze că am picat așa pe capul tău, dar te-am văzut admirându-mi creația și m-am gândit să trec pe-aici, la o șuetă. Ești *în regulă?*

Se apleacă spre mine, chipul lui părând sincer îngrijorat, deși, din fericire, nu sunt chiar atât de proastă, încât să pic în plasă. Îi întâlnesc privirea, hotărâtă să o mențin cât pot de mult. Presimt că este răspunzător pentru comportamentul lui Damen, dezertarea lui Miles și Haven și întreaga școală trăind în armonie și pace – dar îmi lipsesc dovezile necesare pentru a o confirma.

Vreau să zic, pentru toți ceilalți, este un erou, un adevărat Che Guevara, un revoluționar de la ora prânzului.

Dar pentru mine este o amenințare.

– Să înțeleg că ai ajuns acasă cu bine? întreabă el, bându-și sucul și privindu-mă direct în ochi.

Mă uit la Miles, văzând cum îi spune lui Craig ceva care îi face pe amândoi să râdă, apoi trec la Haven, privind cum se apleacă spre Honor, șoptindu-i la ureche.

Dar nu mă uit la Damen.

Refuz să-l văd cum privește lung în ochii Staciei, își pune mâna pe genunchiul ei și o tachinează cu cel mai frumos zâmbet al lui, în timp ce degetele sale se strecoară de-a lungul coapsei ei...

Am văzut destule lucruri de acest fel la engleză. De altfel, sunt destul de sigură că, indiferent ce fac, este doar preludiul – primul pas de

tatonare către genul de lucru oribil pe care l-am văzut în mintea Staciei. Viziunea care m-a înfiorat atât de tare, încât am dărâmat panicată un cuier cu sutiene. Totuşi, după ce m-am ridicat şi m-am liniştit, am fost sigură că a făcut-o intenţionat, fără să o consider vreun fel de profeţie. Chiar dacă încă mai cred că a creat scena din duşmănie, iar faptul că ei sunt acum împreună reprezintă doar o coincidenţă, trebuie să recunosc că mă tulbură destul de mult să o văd derulându-se.

Deşi refuz să o privesc, tot încerc să ascult – sper să aud ceva pertinent, vreun schimb de informaţii vitale. Dar, cum încerc să îmi concentrez atenţia şi să mă acordez, mă lovesc de un mare zid de sunet – toate acele voci şi gânduri amestecându-se, făcând imposibilă desluşirea vreuneia anume.

– Ştii, vineri seară? continuă Roman, degetele sale lungi bătând pe lateralele cutiei lui cu suc, refuzând să abandoneze acest interogatoriu, deşi nu accept să particip. Când te-am găsit singură? Trebuie să-ţi spun, Ever, m-am simţit oribil să te las aşa, dar, pe de altă parte, tu ai insistat.

Îi arunc o privire, nefiind interesată să intru în acest joc, însă mă gândesc că, dacă îi răspund pur şi simplu la întrebare, atunci poate că o să plece.

– Am ajuns acasă cu bine. Mulţumesc pentru grijă.

Zâmbeşte, rânjetul care probabil face un milion de inimi să se topească, dar care pe mine doar mă înfioară. Apoi, se apleacă şi zice:

– A, ia te uită, erai sarcastică, aşa-i?

Ridic din umeri şi mă uit în jos, la mărul meu, rostogolindu-l înainte şi înapoi pe masă.

– Mi-aş dori doar să-mi spui ce am făcut ca să mă urăşti atât de mult. Sunt sigur că trebuie să existe vreun fel de soluţie paşnică, vreo modalitate de a remedia asta.

Îmi strâng buzele şi privesc fix la mărul meu, rostogolindu-l pe-o parte în vreme ce-l apăs puternic pe masă, simţindu-i pulpa devenind moale şi cedând în timp ce coaja începe să se rupă.

– Lasă-mă să te scot la cină, zice el, ochii săi albaştri fiind fixaţi asupra alor mei. Ce spui? O întâlnire adevărată şi decentă. Doar noi doi. O să curăţ maşina, îmi cumpăr haine noi, fac o rezervare undeva elegant – distracţie garantată!

Refuz și îmi dau ochii peste cap, unicul răspuns pe care am de gând să i-l ofer.

Dar Roman nu se potolește, refuzând să se dea bătut.

– A, haide, Ever! Dă-i unui tip șansa să te facă să te răzgândeşti. Poți să te retragi oricând, pe cuvânt de cercetaș. La naiba, vom inventa și un cod. Știi tu, dacă, într-un moment oarecare, consideri că lucrurile au deviat prea mult de la nivelul tău de confort, doar rostești cuvântul, toată activitatea va lua sfârșit și nu vom mai vorbi niciodată despre asta. Își dă sucul la o parte și își strecoară mâna spre mine, vârfurile degetelor sale alunecând atât de aproape, încât o smucesc pe a mea. Haide, las-o mai moale, vrei? Cum poți să refuzi o asemenea ofertă?

Vocea lui este gravă și persuasivă, privirea sa ațintită asupra mea, însă doar continui să-mi rostogolesc mărul, privind cum pulpa iese prin coajă.

– Îți promit că nu va fi deloc ca întâlnirile de doi bani la care probabil te scoate amatorul de Damen. În primul rând, nu aș lăsa niciodată o fată superbă ca tine să se descurce singură într-o parcare. Mă privește, un zâmbet jucând pe buzele sale când spune: Ei bine, presupun că și eu am lăsat o fată superbă ca tine să se descurce singură, dar numai pentru că îți onoram rugămintea. Vezi? Am dovedit deja că sunt la dispoziția ta, gata să-ți îndeplinesc toate poruncile.

– Ce-i cu tine? rostesc în cele din urmă, privind încordată în acei ochi albaștri, fără să tresar sau să mă uit în altă parte. Îmi doresc să o lase baltă și să se alăture din nou celeilalte mese din această școală, cea la care toată lumea este bine-venită, în afară de mine. Vreau să spun, chiar trebuie să te placă *toată lumea?* Iar dacă așa e, nu crezi că e *nițel* un semn de nesiguranță?

Râde. Și vreau să zic, un râs sincer, plin de veselie. Iar când, în cele din urmă, se calmează, clatină din cap și spune:

– Ei bine, nu, nu *toată lumea.* Deși, trebuie să recunosc, de obicei, *așa* se întâmplă. Se apleacă spre mine, fața sa fiind doar la câțiva centimetri de a mea. Ce pot să zic? Sunt un tip plăcut. Cei mai mulți oameni mă consideră destul de fermecător.

Clatin din cap și mă uit în altă parte, sătulă de tachinările lui și nerăbdătoare să pun punct acestui joc.

– Ei bine, îmi pare rău să-ţi dau vestea, dar mă tem că va trebui să mă număr printre acei câţiva oameni neobişnuiţi, care nu sunt nici măcar puţin fermecaţi de tine. Dar, te rog, fă-ne amândurora o favoare şi încearcă să nu o consideri o provocare, străduindu-te să mă faci să mă răzgândesc. De ce nu te duci să te alături din nou mesei tale şi să mă laşi în pace? Vreau să spun, de ce să-i aduni pe toţi laolaltă, dacă nu ai de gând să te bucuri de toată distracţia?

Se uită la mine, zâmbind şi dezaprobând din cap în timp ce se ridică de pe bancă, uitându-se drept în ochii mei când zice:

– Ever, eşti înnebunitor de sexy. Serios. Şi, dacă nu aş şti mai bine, aş crede că încerci intenţionat să mă scoţi din minţi.

Îmi dau ochii peste cap şi mă uit în altă parte.

– Dar, pentru că nu vreau să stau mai mult decât sunt bine-venit şi recunosc indiciile când unui tip i se cere să se *ducă învârtindu-se,* cred că o să... Îşi îndreaptă degetul spre masa unde stă întreaga şcoală. Deşi, desigur, dacă te răzgândeşti şi vrei să mi te alături, sunt sigur că pot să-i conving să-ţi facă loc.

Neg din cap şi îi fac semn să plece, simţindu-mi gâtul fierbinte şi strangulat, neputând să vorbesc, ştiind că, în ciuda tuturor aparenţelor, nu am câştigat bătălia asta – de fapt, nu sunt nici măcar pe-aproape.

– A, m-am gândit că ai vrea astea, zice el, punându-mi încălţările pe masă, de parcă sandalele mele din imitaţie de piele de şarpe cu bretele sunt vreun fel de ofertă de pace. Dar să nu-ţi faci griji, nu e nevoie să-mi mulţumeşti. Râde, privind peste umăr pentru a spune: Totuşi, poate că ar trebui să o laşi mai moale cu mărul acela, îl chinui destul de rău.

Îl strâng şi mai puternic, privindu-l pe Roman cum se îndreaptă direct spre Haven, îşi plimbă un deget de-a lungul gâtului ei şi îşi apasă buzele pe urechea ei. Mă face să apuc mărul atât de tare, încât îmi explodează în mână – sucul său lipicios mi se prelinge de-a lungul degetelor şi pe încheietură – în timp ce Roman priveşte în direcţia mea şi râde.

nouăsprezece

Când ajung la ora de artă, mă duc direct la dulapul cu rechizite, îmi pun halatul, îmi iau cele necesare, iar când mă întorc înapoi în sală, îl văd pe Damen stând la intrare, având o expresie ciudată pe chip. O expresie care, deși poate să fie stranie, totodată mă umple de speranță, de vreme ce ochii lui sunt oarecum goi, maxilarul destins și pare pierdut și nesigur, de parcă ar avea nevoie de ajutorul meu.

Știind că trebuie să profit de ocazie când stă cu maxilarul destins înaintea mea, mă aplec spre el, atingându-i ușor brațul în vreme ce spun:

– Damen? Vocea îmi tremură, fiind aspră, de parcă o folosesc pentru prima dată în întreaga zi. Damen, dragule, te simți bine?

Îl parcurg ușor cu privirea, opunându-mă impulsului de a-mi apăsa cu putere buzele de ale lui.

Se uită la mine cu o scânteie de recunoaștere, căreia i se alătură rapid bunătate, dor și iubire. În timp ce degetele mele se întind spre obrazul lui, ochii mi se umplu cu lacrimi când văd că aura sa roșie-maronie se estompează și este al meu din nou...

Iar apoi:

– Hei, colega, circulă, circulă, încurci traficul pe-aici.

Și, uite *așa,* vechiul Damen dispare, revenind noul Damen.

Trece de mine, aura lui pâlpâind, gândurile sale fiind dezgustate de atingerea mea. Apoi, mă lipesc de perete, bătând în retragere când Roman îl urmează, trupul său atingându-l în trecere pe al meu, *accidental.*

– Scuze pentru asta, scumpo.

Zâmbește, privind lacom.

Închid ochii și mă sprijin de perete. Capul mi se balansează în timp ce vârtejul euforic al aurei sale luminoase, însorite – energia lui intensă, expansivă, optimistă – curge direct prin mine. Îmi încarcă mintea cu imagini atât de pline de speranță, atât de prietenoase, atât de inofensive, încât mă umplu de rușine – rușine pentru toate suspiciunile mele, rușine pentru că am fost atât de nedreaptă...

Cu toate acestea, ceva este în neregulă. Ceva anormal cu privire la ritm. Cele mai multe minți sunt un amestec de măsuri, un aflux de cuvinte, un vârtej de imagini, o cacofonie de sunete, învălmășindu-se toate laolaltă precum cel mai incoerent jazz. Dar mintea lui Roman este ordonată, organizată, cu un gând care curge îngrijit în următorul. Făcând-o să pară forțată, lipsită de naturalețe, ca un scenariu prestabilit...

– Judecând după cum arăți, scumpo, se pare că ți-a plăcut și ție aproape la fel de mult pe cât mi-a plăcut și mie. Ești sigură că nu te vei răzgândi cu privire la întâlnirea aia?

Respirația lui rece este apăsătoare pe obrazul meu, buzele sale fiind atât de aproape, încât mă tem că ar putea încerca să mă sărute. Iar când sunt pe punctul de a-l împinge, Damen trece pe lângă noi și zice:

– Omule, serios, ce faci? Mototoala aia nu merită să îți pierzi timpul cu ea.

„Mototoala aia nu merită să îți pierzi timpul cu ea mototoala aia nu merită să îți pierzi timpul cu ea mototoala aia nu merită să îți pierzi timpul cu ea mototoala aia nu merită să îți pierzi timpul cu ea mototoala aia nu merită să îți pierzi timpul cu ea mototoala aia nu..."

– Ever? Ai crescut?

Îmi ridic privirea și o văd pe Sabine stând lângă mine, întinzându-mi un castron proaspăt clătit, care trebuie să fie pus în mașina de spălat. Abia după ce clipesc de câteva ori, îmi amintesc că este treaba mea să îl pun acolo.

– Scuze, poftim? întreb, iar degetele mele apucă porțelanul ud, plin de săpun și îl pun ușor pe suport. Nu pot să mă gândesc la altceva, în afară de Damen și cuvintele dureroase pe care le folosesc pentru a mă tortura, reluându-le încă și încă o dată.

– Pari să fi crescut. De fapt, sunt sigură de asta. Nu sunt aceștia jeanșii pe care abia ți i-am cumpărat?

Mă uit în jos, la picioarele mele, uimită să văd câțiva centimetri de gleznă expusă. Ceea ce devine și mai bizar când îmi amintesc cum, chiar în această dimineață, tivurile se târau pe podea.

– Hm... poate, mint eu, fiind conștientă că amândouă știm că sunt.

Privește chiorâș, dând din cap când zice:

– Eram sigură că vor fi mărimea potrivită. Se pare că treci printr-un vârf de creștere. Ridică din umeri. Pe de altă parte, ai doar șaisprezece ani, așa că presupun că nu este prea târziu.

„Doar șaisprezece ani, dar al naibii de aproape de șaptesprezece", gândesc eu, dorind să vină ziua în care fac optsprezece, termin liceul și plec de capul meu, ca să pot fi singură cu secretele mele ciudate și înfiorătoare, iar Sabine să se poată întoarce la viața ei cu program regulat. Nu am idee cum o să o răsplătesc vreodată pentru bunătatea ei, adăugând acum la notă și o pereche de jeanși prea scumpi.

– Eu am terminat de crescut până la cincisprezece ani, dar se pare că vei ajunge mult mai înaltă decât mine, zâmbește ea, întinzându-mi un mănunchi de linguri.

Surâd slab, întrebându-mă cât de înaltă voi ajunge și sper că nu mă voi transforma în vreun fel de ciudățenie gigantică, o fată care să promoveze *Ripley's Believe it or not!*[1] Sunt conștientă de faptul că a mă înălța cu aproape opt centimetri pe parcursul unei singure zile nu reprezintă un vârf de creștere obișnuit – nici pe-aproape.

Dar acum, că aduce acest lucru în discuție, am observat că unghiile mele încep să crească atât de repede, încât trebuie să le tai aproape în fiecare zi, iar bretonul mi-a trecut deja de bărbie, deși l-am lăsat să crească doar în ultimele câteva săptămâni. Ca să nu

---

[1] *Ripley, crede-o sau nu!* Este o franciză fondată de Robert LeRoy Ripley, care prezintă evenimente bizare și obiecte ciudate. (n.tr.)

mai spun că albastrul ochilor mei pare să se adâncească, în timp ce dinții mei din față, nițel strâmbi, s-au îndreptat singuri. Și, indiferent de cât de mult îl abuzez, cât de neregulat îl curăț, tenul meu rămâne curat, fără pori și complet lipsit de vreun cusur.

„Iar acum am crescut cu aproape opt centimetri de la micul dejun încoace?"

Evident, motivul nu poate fi decât unul singur – sucul nemuririi pe care l-am băut. Vreau să zic, deși am fost nemuritoare cea mai mare parte a anului, nimic nu s-a schimbat cu adevărat (ei bine, cu excepția capacității mele de vindecare instantanee) înainte să încep să-l beau. Dar acum, că am făcut-o, este ca și cum toate trăsăturile mele fizice mai reușite s-au amplificat și perfecționat subit, în timp ce acelea mai mediocre sunt pe deplin îmbunătățite.

Dar, în timp ce o parte din mine este entuziasmată de perspectivă și curioasă să vadă ce altceva îmi rezervă viitorul, cealaltă parte nu poate să nu observe cum capăt treptat întregul potențial al nemuritorului tocmai la vreme, pentru a petrece restul eternității singură.

– Trebuie să fie de la sucul acela pe care îl bei mereu pe rupte. Sabine râde. Poate că ar trebui să-l încerc și eu. Nu m-ar deranja să depășesc bariera celor 1,64 metri fără ajutorul tocurilor înalte.

– Nu, zic eu, cuvintele revărsându-se de pe buzele mele înainte să le pot opri, știind că, acest răspuns nu va face decât să-i sporească interesul.

Se uită la mine, având sprâncenele unite, cu buretele umed în mână.

– Vreau să spun, sunt sigură că nu o să-ți placă. De fapt, cel mai probabil, o să-l urăști. Serios, are un gust cam ciudat. Dau din cap, încercând să afișez o expresie degajată, deoarece nu vreau să bănuiască faptul că afirmația ei m-a îngrozit la culme.

– Ei bine, nu o să știu până nu-l încerc, așa-i? zice ea, încă privindu-mă în ochi. Oricum, de unde îl iei? Nu-mi amintesc să-l fi văzut vreodată în magazine. Și nici nu am văzut vreodată o etichetă pe sticlă. Care îi este numele măcar?

– Îl iau de la Damen, spun eu, plăcându-mi cum îi simt numele pe buze, deși nu reușește să umple vidul lăsat de absența sa.

– Ei bine, roagă-l să-mi aducă și mie puțin, vrei?

Iar în clipa în care rostește cuvintele, știu că nu mai este vorba doar despre suc. Încearcă să mă facă să mă confesez, să explic absența lui de la cina noastră de sâmbătă seară și din fiecare zi de atunci încoace.

Închid mașina de spălat vase și mă întorc cu spatele. Mă prefac că șterg un bufet care este deja curat și îi evit privirea când spun cu o voce care îmi tremură în cel mai jenant mod:

– Ei bine, nu am cum să fac asta. În mare parte pentru că... noi am, hm... am cam luat o pauză.

Se apropie de mine, dorind să mă îmbrățișeze, să mă consoleze, să-mi confirme că totul va fi bine. Chiar dacă sunt cu spatele la ea și nu pot să o văd fizic, tot pot să *văd* în mintea mea, așa că pășesc într-o parte și mă feresc din calea ei.

– Of, Ever, îmi pare rău, nu știam... spune ea, mâinile sale atârnând stinghere, neștiind unde să le pună acum, că m-am mișcat.

Dau din cap, simțindu-mă vinovată pentru că sunt ca de obicei, rece și distantă. Aș vrea să am cum să-i explic că nu pot să risc contactul fizic din cauză că nu vreau să-i aflu secretele. Că nu va face decât să mă zăpăcească, alimentându-mă cu imagini pe care nu trebuie să le văd. Vreau să zic, cu greu fac față propriilor secrete, așa că nu este ca și cum aș fi nerăbdătoare să le adaug și pe ale ei în combinație.

– A... a fost destul de brusc, spun eu, știind că nu are de gând să renunțe la subiectul acesta, înainte să mai scoată încă puțin de la mine. Adică, s-a întâmplat pur și simplu... și... ei bine, chiar nu știu ce să zic...

– Sunt la dispoziția ta dacă simți nevoia să vorbești.

– Încă nu sunt pregătită să vorbesc despre asta. E... e încă prea recent și încerc să le pun pe toate cap la cap. Poate, mai târziu...

Ridic din umeri, sperând că, până când va veni acel *mai târziu*, eu și Damen vom fi din nou împreună, toată problema fiind rezolvată.

douăzeci

Când ajung acasă la Miles sunt puțin agitată, neștiind la ce să mă aștept. Dar, când îl văd afară, pe veranda din față, scot un mic oftat de ușurare, știind că lucrurile nu stau atât de rău pe cât credeam.

Intru pe aleea din fața garajului său, îmi cobor geamul și strig:

– Hei, Miles, urcă-te!

Apoi, văd cum își ridică privirea de la telefonul lui, clătinând din cap în timp ce spune:

Scuze, credeam că te-am anunțat, mă ia Craig cu mașina.

Privesc cu uimire, zâmbetul îmi îngheață pe loc în vreme ce analizez în minte cuvintele lui.

„Craig? Adică, prietenul lui Honor, Craig? Atletul de tip Cro-Magnon confuz cu privire la orientarea sa sexuală, ale cărui preferințe reale le-am aflat trăgând cu urechea la gândurile lui? Cel care de fapt trăiește pentru a-și bate joc de Miles, deoarece îl face să se simtă «în siguranță» – ca și cum nu este și el «unul dintre ei».

Acel Craig?“

– De când ești tu prieten cu Craig? întreb eu, dând din cap și uitându-mă chiorâș la el.

Miles se ridică fără nici o tragere de inimă și vine pe partea mea. Lasă baltă trimiterea mesajelor suficient timp cât să spună:

– De când m-am hotărât să am și eu o viață, să îmi extind plaja de interese, să-mi lărgesc orizonturile. Poate că ar trebui să încerci și tu. Este destul de *cool* odată ce ajungi să-l cunoști.

Văd cum degetele lui se pun iarăşi pe treabă, în vreme ce mă lupt să-i înţeleg cuvintele. Simt că am aterizat într-un univers alternativ nebun, neverosimil, în care majoretele bârfesc cu goticii, iar atleţii cu obsedaţii de teatru. O zonă atât de lipsită de naturaleţe, încât nu ar putea niciodată să existe cu adevărat.

Doar că există. Într-un loc numit Liceul Bay View.

– Este acelaşi Craig care în prima ta zi de şcoală te-a făcut homosexual şi ţi-a băgat capul în closet şi a tras apa?

Miles ridică din umeri.

– Oamenii se schimbă.

„Aşa aş zice."

Numai că nu o fac.

Sau, cel puţin, nu atât de mult într-o singură zi, dacă nu cumva au un motiv foarte bun pentru care să o facă – dacă nu cumva altcineva, cineva aflat în umbră îi *îndeamnă, punând totul la cale,* ca să spun aşa. Îi manipulează, determinându-i să zică şi să facă lucruri care sunt total contrare adevăratului lor fel de a fi – toate fără permisiunea lor, fără ca ei măcar să-şi dea seama.

– Îmi pare rău, credeam că ţi-am spus, dar cred că am fost ocupat. Dar nu mai este necesar să treci pe-aici, am rezolvat-o, zice el, concediind prietenia noastră cu o ridicare din umeri, de parcă nu ar avea mai multă importanţă decât un drum cu maşina la şcoală.

Înghit greu, rezistând tentaţiei să-l apuc de umeri şi să-i cer cu insistenţă să-mi spună ce s-a întâmplat, de ce se comportă aşa, de ce se comportă *toţi* aşa şi de ce au votat în unanimitate împotriva mea.

Dar nu o fac. Cumva, reuşesc să mă abţin. În mare parte pentru că am teribila bănuială că s-ar putea să ştiu deja. Iar dacă se dovedeşte că am dreptate, atunci nu este ca şi cum Miles ar fi răspunzător de ce face.

– OK, atunci, e bine de ştiut, încuviinţez din cap, străduindu-mă să afişez un zâmbet pe care cu siguranţă nu-l simt. Aşadar, presupun că o să ne vedem prin zonă, spun, bătând cu degetele în schimbătorul de viteze, aşteptând un răspuns pe care nu-l voi primi prea curând şi ies cu spatele de pe aleea lui doar când Craig se

oprește în spatele meu, claxonând de două ori și făcându-mi semn să mă mișc.

La engleză, este chiar mai rău decât anticipasem. Nici măcar nu parcurg jumătate din culoar și observ că Damen stă acum lângă Stacia. Mă refer la ținut de mână, pasat bilețele, atât de aproape de Stacia, încât pot să vorbească în șoaptă.

În timp ce eu rămân singură, ca o persoană total și complet respinsă.

Îmi strâng buzele în vreme ce mă îndrept spre banca mea, ascultând cum *toți* colegii mei de clasă sâsâie:

– *Mototoalo! Fii atentă, mototoalo! Să nu cazi, mototoalo!*

Aceleași cuvinte pe care le aud din momentul în care m-am dat jos din mașină.

Deși nu am idee ce înseamnă, nu pot să spun că sunt cine știe ce deranjată – asta până când li se alătură și Damen. Dar, în clipa în care începe să râdă și să mă batjocorească împreună cu ceilalți, tot ce vreau să fac este să mă duc înapoi. Înapoi la mașina mea, înapoi acasă, unde sunt în siguranță...

Însă nu o fac. Nu pot. Trebuie să rămân pe loc. Mă conving că este temporar, că-i voi da de cap în curând, că nu există nici o posibilitate să-l fi pierdut pe Damen pentru totdeauna.

Cumva, asta mă ajută să rezist. Ei bine, asta și domnul Robins cerându-le să facă liniște. Așa că, atunci când în cele din urmă sună clopoțelul, iar toți pleacă în șir și aproape că ies și eu pe ușă, aud:

– Ever? Pot să vorbesc cu tine, un moment?

Apuc clanța cu degetele strânse și pregătite să o răsucească.

– Nu o să te rețin mult.

Inspir adânc și mă dau bătută, degetele mele ridicând volumul de la iPod în secunda în care îi văd fața.

Domnul Robins nu mă ține niciodată după oră. Nu este genul care să se oprească la o șuetă. Și, în tot acest timp, am fost convinsă că, făcându-mi temele și trecând cu brio testele, mă asiguram chiar împotriva lucrurilor de acest gen.

– Nu prea ştiu cum să zic asta şi nu vreau să depăşesc vreo limită... dar chiar simt că trebuie să spun ceva. Este legat de...

„Damen."

Este legat de unicul meu suflet-pereche adevărat. Iubirea mea eternă. Cel mai mare admirator al meu din ultimii patru sute de ani, care acum este complet dezgustat de mine.

Şi cum tocmai în această dimineaţă a cerut permisiunea să-şi schimbe locul.

Din cauză că el crede că-l urmăresc.

Iar acum, domnul Robins – profesorul de engleză recent despărţit de nevastă, bine intenţionat, care nu ştie absolut nimic despre mine, despre Damen, despre mai nimic în afară de prăfuitele romane vechi, scrise de autori care au murit acum mult timp – vrea să-mi explice cum funcţionează relaţiile.

Că iubirea tinerilor este intensă. Că totul pare atât de imperios, ca şi cum este cel mai important lucru din lume atunci când se întâmplă – doar că nu este. Vor fi multe alte iubiri, dacă îmi permit pur şi simplu să merg mai departe. Este obligatoriu. În mare parte pentru că:

– Pentru că nu-i o soluţie să-l urmăreşti, spune el. Este o infracţiune. O infracţiune foarte serioasă, cu consecinţe grave.

Se încruntă, sperând să-mi transmită seriozitatea acestei situaţii.

– Nu-l urmăresc, zic eu, realizând că, dacă mă apăr împotriva cuvântului cu *U* înainte să trec prin toţi paşii obişnuiţi: „A zis ce? De ce ar face asta? Ce ar vrea să spună?" cum ar proceda o persoană normală, mai lipsită de informaţii, mă face să par suspicios de vinovată. Aşa că înghit greu şi zic: Ascultaţi, domnule Robins, cu tot respectul cuvenit, ştiu că aveţi intenţii bune şi nu ştiu ce v-a spus Damen, dar...

Îl privesc în ochi, văzând exact ce i-a zis Damen: „că sunt obsedată de el, că sunt nebună, că trec cu maşina prin faţa casei lui în fiecare zi şi noapte, că îl sun iarăşi şi iarăşi, lăsându-i mesaje înfiorătoare, obsesive, patetice" – ceea ce s-ar putea să fie parţial adevărat, dar totuşi.

Însă domnul Robins nu are de gând să mă lase să termin, doar dă din cap și spune:

– Ever, ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să fiu de partea cuiva sau să mă bag între tine și Damen, deoarece, ca să fiu sincer, pur și simplu nu mă privește și e ceva ce, în cele din urmă, va trebui să rezolvați singuri. În ciuda recentei tale exmatriculări, în ciuda faptului că rar ești atentă la oră și îți lași iPod-ul pornit mult timp după ce te rog să îl oprești, rămâi unul dintre cei mai buni și mai inteligenți elevi. Şi aş regreta să te văd punându-ţi în pericol ceea ce ar putea ajunge să fie un viitor foarte luminos – *pentru un băiat.*

Închid ochii și înghit cu greu. Mă simt atât de umilită, încât mi-aş dori să mă pot face nevăzută... să dispar.

Nu, în realitate, este mult mai rău de atât – mă simt înjosită, căzută în dizgrație, îngrozită, dezonorată și tot ce definește dorința de a pleca pe furiș, rușinată.

– Nu-i ceea ce credeți, zic eu, întâlnindu-i privirea și îndemnându-l în liniște să mă creadă. În ciuda oricăror povești pe care se poate să vi le fi spus Damen, nu este deloc ceea ce pare a fi, adaug eu, auzind oftatul domnului Robins și gândurile din mintea lui. Cum își dorește să poată și el să destăinuie cât de pierdut s-a simțit când soția și fiica lui au plecat, cum nu a crezut niciodată că va reuși să mai reziste încă o zi – dar se teme că este neadecvat și așa și *este.*

– Dacă îți oferi un răgaz, te concentrezi asupra altui lucru, zice el, dorind sincer să mă ajute și totuși fiindu-i teamă să nu întreacă măsura. Curând, vei descoperi că...

Sună clopoțelul.

Îmi pun rucsacul pe umăr, îmi strâng buzele și mă uit la el.

Privesc cum dă din cap și adaugă:

– Bine. O să-ți scriu o motivație pentru întârziere. Ești liberă să pleci.

douăzeci și unu

Sunt o vedetă pe YouTube. Se pare că înregistrarea cu mine încercând să mă eliberez dintr-un șir aparent fără sfârșit de sutiene, slipuri și portjartiere Victoria's Secret nu doar că mi-a adus atât de isteața poreclă „mototoală", dar a fost și vizualizată de 2323 de ori. Care, întâmplător, este numărul de elevi înscriși aici, la Bay View. Ei bine, cu câțiva dintre profesori luați în calcul.

Haven este cea care îmi spune. O găsesc la dulapul ei, după ce cu greu trec de o barieră de oameni care strigă: „Hei, mototoalo! Să nu cazi, mototoalo!" Și este destul de binevoitoare nu doar să mă pună la curent cu originea celebrității mele proaspăt dobândite, dar și să mă îndrume spre videoclip, ca să pot să privesc scena cu mine fiind *mototoală*, chiar pe iPhone-ul meu.

– A, e de-a dreptul minunat, zic eu, clătinând din cap, știind că este cea mai mică dintre problemele mele, dar totuși.

– Este cam ca al naibii de rău, aprobă ea, închizându-și dulapul și privindu-mă cu o expresie care nu poate fi interpretată decât ca milă – ei bine, milă în criză de timp și cu doar câteva secunde de care se poate dispensa pentru o mototoală ca mine. Așadar... mai e ceva? Pentru că trebuie să plec, i-am promis lui Honor că o să...

Mă uit la ea, vreau să spun, mă uit cu adevărat la ea. Văd că șuvița roșie ca focul din părul ei este acum roz și că aspectul ei obișnuit – pielea palidă, hainele negre, Emo – a fost schimbat cu ansamblul clonelor din aceeași gașcă de care își bătea joc mereu: bronz artificial, rochie cu sclipici, păr tapat. În pofida noului ei

cod vestimentar, în pofida noii sale apartenenţe la cei de prim rang, în ciuda tuturor dovezilor aflate în faţa mea, tot nu cred că este răspunzătoare pentru orice din ce poartă, spune sau face în acest moment. Deoarece, deşi Haven are tendinţa de a se agăţa de ceilalţi, mimându-le felul de a fi, tot are standardele ei. Şi ştiu precis că brigada Stacia şi Honor reprezintă un grup la care nu a râvnit niciodată să se alăture.

Cu toate acestea, faptul că ştiu nu face să îmi fie mai uşor să accept. Chiar dacă sunt conştientă că nu are rost, chiar dacă este clar că nu va schimba nimic, tot mă uit la ea şi zic:

– Nu pot să cred că eşti prietenă cu ele. Vreau să spun, după tot ce mi-au făcut.

Clatin din cap, dorind să ştie cât de mult mă răneşte. Deşi îi aud răspunsul cu câteva secunde mai devreme, nu face cine ştie ce pentru a uşura lovitura când zice:

– Te-au împins? Ţi-au dat un brânci sau ţi-au pus piedică, sau te-au făcut să cazi peste cuierul acela? Sau ai făcut-o de una singură?

Se uită la mine, cu sprâncenele ridicate, gura pungită şi ochii îngustaţi privind fix în ai mei. În timp ce eu stau acolo împietrită, fără cuvinte, cu gâtul atât de fierbinte, încât nu aş putea să vorbesc dacă aş încerca.

– Adică... relaxează-te odată, vrei? Îşi dă ochii peste cap şi clatină din cap. Au vrut să fie amuzant. Ai fi mai al naibii de fericită dacă ai putea doar să nu mai fii aşa de încordată, să nu te mai iei pe tine şi totul din jurul tău atât de al naibii de în serios şi să înveţi, pentru Dumnezeu, să trăieşti niţel! Vreau să spun, serios, Ever! Gândeşte-te, OK?

Se întoarce cu spatele, contopindu-se complet cu mulţimea de elevi, toţi îndreptându-se spre masa foarte lungă, în noul lor exod de la ora prânzului, în vreme ce eu fug spre poartă.

Adică, de ce să mă chinui singură? De ce să rămân pe aici doar ca să pot să-l văd pe Damen flirtând cu Stacia şi să fiu numită „mototoală“ de către prietenii mei? De ce să mai am toate aceste abilităţi parapsihice dacă nu le utilizez şi nu mă folosesc de ele cum trebuie – cum ar fi să chiulesc?

– Ne părăsești așa de repede?

Ignor vocea din spatele meu și continui să merg. Roman ar cam fi ultima persoană cu care sunt dispusă să vorbesc acum.

– Ever, hei, așteaptă! Serios. Râde, grăbindu-și pasul până când ajunge exact lângă mine. Ce arde?

Îmi descui mașina și intru, trăgând de ușă și aproape închizând-o până să o apuce el. Deși știu că sunt mai puternică, că, dacă aș vrea cu adevărat, aș putea pur și simplu să o închid trântind-o și să-mi văd de drum, faptul că încă nu m-am obișnuit cu forța mea de nemuritor este unicul lucru care mă oprește. Deoarece, indiferent cât îl displac, sunt un pic reticentă să o izbesc atât de tare, încât să-i amputez mâna.

Aș prefera să păstrez așa ceva pentru momentul în care mi-ar folosi.

– Dacă nu te superi, chiar trebuie să plec.

Trag din nou de ușă, dar el doar o apucă mai puternic. Iar când fac legătura între expresia amuzată de pe chipul lui și forța surprinzătoare din degetele sale, simt cel mai neobișnuit freamăt în stomac, dându-mi seama că acele două lucruri aparent întâmplătoare îmi confirmă cea mai neagră bănuială.

Dar, când mă uit iar la el, privind cum își ridică mâna pentru a bea din sucul său, lăsând la vedere o încheietură lipsită de orice însemn, neavând nici un tatuaj cu un șarpe care își mănâncă propria coadă – simbolul mitic Ouroboros care se întâmplă să fie simbolul unui nemuritor devenit ticălos –, pur și simplu nu are noimă.

Sincer vorbind, nu doar că mănâncă și bea, nu doar că aura și gândurile sale sunt accesibile (ei bine, cel puțin mie), dar, indiferent cât regret să o recunosc, din ce pot să văd, nu are vreun semn exterior al răului. Iar când pui astea cap la cap, este evident că suspiciunile mele nu sunt numai paranoice, ci și nefondate.

Ceea ce înseamnă că nu este nemuritorul răuvoitor și ticălos, care am presupus eu că ar fi.

Ceea ce mai înseamnă și că nu este răspunzător pentru că Damen m-a părăsit sau că Miles și Haven au dezertat. Nu, asta ar sugera că problema este la mine.

Deși toate dovezile susțin asta, refuz să accept.

Pentru că, atunci când mă uit la el, pulsul îmi crește, stomacul îmi freamătă și sunt copleșită de un sentiment de neliniște și groază. Mi-e imposibil să cred că este doar un băiețaş vesel din Anglia, care a ajuns la școala noastră și s-a îndrăgostit subit de mine.

Deoarece unicul lucru pe care îl știu sigur este: Totul era în regulă până să vină el.

Iar de atunci, nimic nu a mai fost la fel.

– Sari peste prânz, așa-i?

Îmi dau ochii peste cap. Vreau să spun, este destul de evident ce pun la cale, așa că nu o să-mi mai pierd timpul cu un răspuns.

– Și văd că ai loc pentru încă o persoană. Te superi dacă îți țin de urât?

– De fapt, da. Așa că dacă ai fi drăguț să îți iei mâna... indic spre palma lui, făcând din degete internaționalul „fă pași".

Își ridică mâna în semn că se dă bătut, clătinând din cap când zice:

– Nu știu dacă ai observat, Ever, dar, cu cât mă eviți mai mult, cu atât alerg după tine mai repede. Ar fi mult mai ușor pentru amândoi dacă pur și simplu nu ai mai fugi.

Îmi îngustez privirea, încercând să *văd* dincolo de aura însorită și gândurile bine organizate, dar sunt blocată de o barieră atât de impenetrabilă, încât fie este capătul drumului, fie el e mai rău decât am crezut.

– Dacă insiști să alergi, spun eu, vocea fiindu-mi mai sigură decât mă simt, atunci ar fi cazul să începi să te antrenezi. Pentru că, amice, te așteaptă un maraton.

Tresare, trecându-l fiori, iar ochii i se lărgesc ca și cum ar fi fost înțepat. Și, dacă nu aș ști mai bine, aș crede că a fost real. Dar adevărul este că știu mai bine. Doar joacă un rol prost, exersând câteva expresii faciale pentru efect dramatic. Și nu am vreme să fiu ținta glumei sale.

Bag în marșarier și ies din locul de parcare, sperând că lucrurile vor rămâne așa.

Însă el doar zâmbește, lovind capota mașinii mele când zice:

– Cum vrei tu, Ever. Să-i dăm drumul.

douăzeci și doi

Nu mă duc acasă.

Începusem să fac asta. De fapt, aveam toată intenția să merg acasă, să mă târăsc la etaj și să mă arunc pe patul meu, îngropându-mi fața într-un morman de perne, plângând până nu aș mai fi avut lacrimi, precum un bebeluș patetic.

Însă, chiar când întorceam pe strada mea, m-am gândit mai bine. Vreau să spun, nu pot să-mi permit un asemenea lux. Nu pot să irosesc timpul. Așa că, în schimb, întorc și mă îndrept spre Laguna, în centrul comercial al orașului. O iau pe acele străzi abrupte și înguste, conducând pe lângă vile bine îngrijite, cu grădini și palatele supradimensionate de lângă ele. Mă îndrept spre casa singurei persoane cunoscute care mă poate ajuta.

– Ever.

Zâmbește, îndepărtându-și părul ondulat și roșcat de pe față, pe când ochii ei căprui și mari se opresc asupra alor mei. Deși am sosit neanunțată, nu pare nici măcar puțin surprinsă. Pe de altă parte, fiind medium, este destul de greu de luat prin surprindere.

– Îmi pare rău că am apărut pur și simplu și nu am sunat înainte, cred că...

Dar nu mă lasă să termin. Doar deschide ușa și îmi face semn să intru, conducându-mă spre masa de la bucătărie unde am mai stat cândva – ultima dată când am avut probleme și nu aveam la cine să apelez.

O detestam înainte, *realmente* o detestam. Iar când a început să o convingă pe Riley să meargă mai departe – să treacă podul spre

locul unde așteptau părinții noștri și Buttercup – a devenit și mai rău. Chiar dacă o consideram cel mai mare dușman al meu în afară de Stacia, toate acestea par să se fi petrecut demult. În timp ce ea se agită prin bucătărie, scoțând prăjituri și făcând ceai verde, o privesc, simțindu-mă vinovată că nu am păstrat legătura, că o vizitez doar când am nevoie disperată de ea.

Am schimbat politețurile obișnuite, apoi s-a așezat pe scaunul aflat vizavi de mine și a cuprins ceașca de ceai cu palmele, zicând:

– Ai crescut! Știu că sunt scundă, dar acum ești categoric precum un turn în comparație cu mine.

Ridic din umeri, nefiind sigură cum să mă comport în legătură cu asta, dar știind că ar trebui să mă obișnuiesc. Când crești câțiva centimetri pe parcursul câtorva zile, oamenii tind să observe.

– Presupun că m-am dezvoltat mai târziu. Știi tu, am trecut printr-un vârf de creștere... sau... ceva, spun, simțindu-mi zâmbetul stângace pe buze, și îmi dau seama că trebuie să inventez un răspuns mult mai convingător ori cel puțin să învăț cum să răspund cu convingere.

Mă privește și dă din cap. Nu crede nici un cuvânt, dar se hotărăște să renunțe.

– Așadar, cum rezistă scutul?

Înghit greu, clipind o dată, de două ori. Eram atât de concentrată asupra misiunii mele, încât am uitat de scutul pe care m-a ajutat să-l creez. Acela care a blocat zgomotul și sunetele ultima dată când a plecat Damen. Acela pe care l-am spart imediat cum s-a întors.

– A, hm, l-am cam îndepărtat, zic eu, bătând în retragere când cuvintele se revarsă de pe buzele mele, amintindu-mi că a fost nevoie de cea mai mare parte a unei după-amiezi doar pentru a-l construi.

Zâmbește, privindu-mă pe deasupra ceștii ei.

– Nu mă miră. Normalitatea nu este așa de grozavă pe cât s-ar crede, odată ce ai experimentat ceva mai *mult*.

Rup o bucată de fursec din ovăz și ridic din umeri. Știu că, dacă aș avea de ales, aș alege oricând *normalitatea*, în locul a ceea ce mi se întâmplă.

– Așadar, dacă nu-i vorba despre scut, atunci ce e?

– Vrei să spui că nu știi? Ce fel de medium ești? râd eu mult prea tare pentru o glumă atât de proastă și neînsemnată.

Dar Ava doar ridică din umeri, plimbându-şi degetul cu multe inele pe marginea ceştii sale în vreme ce rosteşte:

– Nu sunt atât de avansată ca tine în cititul gândurilor. Deşi simt că este vorba despre ceva destul de serios.

– E vorba despre Damen, încep şi mă opresc pentru a-mi strânge buzele. El... el s-a schimbat. A devenit rece, distant, chiar crud, iar eu... Îmi las privirea în jos, adevărul din spatele cuvintelor făcându-le să fie cu atât mai greu de spus. Nu-mi returnează apelurile, nu vorbeşte cu mine la şcoală, chiar şi-a schimbat locul la ora de engleză, iar acum el... el se întâlneşte cu fata asta care... ei, bine, este pur şi simplu *afurisită*. Vreau să zic, foarte, realmente afurisită. Iar acum este şi el afurisit...

– Ever... începe ea cu vocea caldă, blândă şi ochii îngăduitori.

– Nu-i ceea ce crezi, îi spun. Chiar nu este vorba despre asta. Eu şi Damen nu ne-am despărţit, nu aveam probleme, nu a fost nimic de genul acesta. E ca şi cum într-o zi totul era minunat, iar în ziua următoare – *nu*.

– Şi s-a întâmplat ceva care să grăbească această schimbare? Chipul ei este preocupat în vreme ce mă priveşte în ochi.

„Da, s-a întâmplat că a apărut Roman." Dar, odată ce nu pot să-mi explic suspiciunile, că este un nemuritor ticălos (în ciuda tuturor dovezilor care indică exact contrariul), care a folosit un fel de control mental în masă sau hipnoză, sau vrajă (ceea ce nici nu sunt sigură că este posibil) asupra întregului grup de elevi de la Bay View, doar îi relatez despre recentul comportament ciudat al lui Damen – durerile de cap, transpiraţia şi câteva alte lucruri care nu sunt secrete, ce sunt subiecte de conversaţie sigure.

Apoi, stau acolo, ţinându-mi respiraţia în timp ce ea îşi soarbe ceaiul şi se uită pe fereastră, la frumoasa grădină aflată afară, privirea ei revenind la mine când zice:

– Spune-mi tot ce ştii despre Summerland.

Privesc fix cele două jumătăţi nemâncate din fursecul meu şi îmi strâng buzele, închizându-mi gura, pentru că nu am mai auzit acest cuvânt menţionat astfel, pe faţă şi cu atâta nonşalanţă. M-am gândit mereu la el ca fiind locul sacru al meu şi al lui Damen, fără să-mi dau seama că ar putea să ştie şi muritorii simpli despre el.

– Cu siguranță, l-ai vizitat. Își pune ceașca jos și își ridică o sprânceană. Poate că în timpul experienței tale aproape de moarte?

Dau din cap, amintindu-mi ambele mele vizite, prima dată atunci când am fost moartă, a doua oară cu Damen. Am fost atât de absorbită de dimensiunea magică, mistică, de vastele câmpii parfumate și copacii care pulsează, încât am ezitat să plec.

– Și i-ai vizitat templele cât ai fost acolo?

„Temple? Nu am văzut nici un templu." Elefanți, plaje și cai – lucruri pe care le-am materializat amândoi, dar, în mod cert, nici urmă de clădiri sau sălașuri de vreun fel.

– Summerland este legendar pentru templele sale sau Marile Amfiteatre ale Învățării, cum sunt numite. Cred că răspunsul tău se află acolo.

– Dar... dar nici nu sunt sigură cum să ajung acolo fără Damen. Vreau să spun, mai puțin decesul și toate cele... Mă uit la ea. Dar tu cum de știi de el? Ai fost acolo?

Neagă din cap.

– De ani de zile, încerc să ajung acolo. Chiar dacă am fost destul de aproape de câteva ori, nu am putut niciodată să trec prin poartă. Dar poate că, dacă ne unim energiile, ne combinăm resursele, ca să zic așa, poate chiar o să trecem.

– Este imposibil, zic eu, amintindu-mi ultima dată când am încercat să ajung acolo.

Deși Damen prezenta deja semne că nu se simte bine, tot este mult mai experimentat decât Ava în cea mai bună zi a ei.

– Nu este atât de ușor. Chiar dacă ne unificăm energiile, tot e mult mai dificil decât crezi.

Însă ea doar dă din cap și zâmbește, ridicându-se de pe scaun în timp ce spune:

– Dar nu avem cum să știm până nu încercăm, așa-i?

douăzeci și trei

O urmez de-a lungul unui hol scurt. Șlapii mei lipăie pe covorul roșu, în timp ce gândesc: „Asta nu va funcționa niciodată".

Vreau să spun, dacă nu am putut să accesez poarta cu Damen, cum ar fi posibil să intru cu Ava? Întrucât, chiar dacă pare să fie un medium destul de înzestrat, abilitățile ei se înscriu în circuitul petrecerilor, ghicind viitorul deasupra unei măsuțe de cărți care se strânge, înfrumusețându-l în speranța că va primi un bacșiș generos.

– Nu va funcționa niciodată dacă nu crezi, zice ea, oprindu-se în fața unei uși indigo. Trebuie să crezi. Așa că, înainte să intrăm, vreau să îți cureți mintea de tot negativismul. Trebuie să te debarasezi de orice gânduri triste și nefericite sau orice altceva care te trage în jos și are vreo legătură cu cuvintele „nu pot".

Inspir adânc și mă uit fix la ușă, rezistând impulsului de a-mi da ochii peste cap și gândind: „Grozav. Trebuia să mă aștept la asta". Acesta este exact genul de hocus-pocus pe care ești forțat să-l tolerezi când ai de-a face cu Ava.

Totuși, nu spun decât:

– Nu-ți face griji pentru mine, sunt în regulă.

Dau din cap într-un mod care sper că este convingător, dorind să evit obișnuita ei predică în douăzeci de pași sau orice altă idee aiurită care ar putea să-i treacă prin cap.

Însă Ava doar rămâne acolo, cu mâinile în șold, privindu-mă în ochi. Refuză să mă lase să intru înainte să mă eliberez de încărcătura emoțională. Așa că mă supun doar pentru a grăbi lucrurile, atunci când zice:

– Închide ochii. Acum, vreau să-ți imaginezi rădăcini lungi, învârtindu-se și ieșind din tălpile tale, afundându-se adânc în pământ și săpând în sol, extinzându-se. Se înfig în pământ tot mai adânc, până când ajung în centrul pământului și nu pot să treacă mai departe. Ai reușit?

Aprob din cap, vizualizând ce îmi cere ea, dar numai ca să ne punem pe treabă, nu pentru că o cred.

– Acum, inspiră adânc, inspiră adânc de mai multe ori și lasă-ți tot corpul să se relaxeze. Simte cum mușchii ți se destind în vreme ce tensiunea dispare. Permite oricăror gânduri sau emoții negative rămase să dispară. Doar izgonește-le din câmpul tău energetic și spune-le adio. Poți să faci asta?

„A, cum zici tu“, gândesc. Doar urmez pașii și sunt destul de surprinsă să constat că mușchii mei încep într-adevăr să se relaxeze. Vreau să spun, *efectiv* se relaxează. De parcă mi-am găsit liniștea după o lungă și grea bătălie.

Cred că nu îmi dădusem seama de cât de tensionată eram sau cât negativism am târât după mine înainte ca Ava să mă facă să le alung. Chiar dacă sunt dispusă să fac aproximativ orice ca să intru în acea cameră și să mă apropii de Summerland, trebuie să recunosc că o parte din chestiile astea superstițioase ar putea realmente să funcționeze.

– Acum, direcționează-ți atenția în sus, până când ești concentrată asupra creștetului capului tău. Imaginează-ți o solidă rază de lumină albă-aurie, cea mai pură, penetrând chiar acel loc, croindu-și cu ușurință drum de-a lungul gâtului tău, membrelor tale, trunchiului tău, până jos, la picioarele tale. Simte minunata lumină caldă vindecând orice parte din tine, învăluind toate celulele aflate atât la interior, cât și la exterior, permițând ca orice tristețe sau furie rămase să fie transformate în energie iubitoare de către această puternică forță tămăduitoare. Simte lumina curgând în valuri în tine, ca o rază permanentă de bună dispoziție, iubire și iertare fără început sau sfârșit. Iar când începi să te simți mai ușoară, când începi să te simți purificată și limpede, deschide ochii și privește-mă, dar numai atunci când ești pregătită.

Așa fac, parcurg tot ritualul cu lumina albă, hotărâtă să mă supun și măcar să mă prefac că iau în serios acești pași, de vreme

ce este important pentru Ava. Iar când îmi imaginez o rază aurie care trece prin corpul meu, învăluindu-mi celulele și totul, încerc să calculez cât timp ar trebui să amân deschiderea ochilor ca să nu pară prea fals.

Dar apoi se întâmplă ceva curios. Ajung să mă simt mai ușoară, fericită, puternică și – în ciuda stării de disperare în care eram când am venit – împlinită.

Iar când îmi deschid ochii, văd că-mi zâmbește, întregul ei corp fiind înconjurat de cea mai frumoasă aură violet pe care am văzut-o vreodată.

Deschide ușa și o urmez înăuntru, clipind și ținând ochii pe jumătate închiși, în vreme ce mă adaptez la pereții de un violet intens ai acestei mici încăperi care, după câte se vede, pare să aibă și rol de altar.

– Aici practici tu citirea viitorului? întreb, cuprinzând cu privirea marea colecție de cristale, lumânări și simboluri religioase ce acoperă pereții.

Privesc cum neagă din cap și se așază pe podea, pe o pernă brodată fin, bătând ușor cu palma în cea de lângă ea și făcându-mi semn să iau și eu loc.

– Majoritatea oamenilor care ajung aici ocupă un spațiu emoțional întunecat și nu pot să risc să îl las înăuntru. M-am străduit din greu să mențin pură energia din această cameră, curată și liberă de tot întunericul și nu permit nimănui să intre înainte ca energia lui să fie curățată, inclusiv a mea. Ritualul de purificare prin care tocmai te-am trecut îl fac dis-de-dimineață, în fiecare zi, imediat ce mă trezesc și din nou înainte să intru în această încăpere. Și îți recomand și ție să îl practici. Deoarece, cu toate că știu că ai crezut că este absurd, știu și că ești surprinsă de cât de bine te-a făcut să te simți.

Îmi strâng buzele și feresc privirea. Știu că nu trebuie să-mi citească mintea ca să știe ce gândesc. Chipul mă trădează mereu – este incapabil de minciună.

– Înțeleg toată treaba cu lumina purificatoare, spun eu, privind lung la jaluzelele din bambus care acoperă fereastra și raftul pe care sunt aliniate statuete din piatră ale unor zeități de peste tot din

lume. Trebuie să recunosc că m-a făcut să mă simt mai bine. Dar ce rost a avut treaba aia cu rădăcinile? A părut cam ciudat.

– Aceea se numește „împământenire“. Zâmbește. Când ai venit la ușa mea, energia ta părea foarte risipită, iar asta ajută la concentrarea ei. Îți recomand să faci zilnic și acel exercițiu.

– Dar nu ne va împiedica să ajungem la Summerland? Știi tu, din cauza faptului că ne „împământenește“ aici?

Râde.

– Nu, din contră, te va ajuta să rămâi concentrată asupra locului unde vrei într-adevăr să ajungi.

Privesc prin cameră, observând că este atât de înțesată cu lucruri, încât este greu să cuprinzi totul cu privirea.

– Așadar, acesta e oarecum locul tău sacru? rostesc în cele din urmă.

Zâmbește, degetele ei trăgând de un fir desfăcut de pe perna ei.

– Este locul unde vin să mă rog și să meditez, încercând să ating dimensiunile de dincolo. Și am o presimțire foarte intensă că, de data aceasta, voi reuși.

Își încrucișează picioarele în poziția lotus și îmi indică să fac și eu la fel. La început, nu pot să nu mă gândesc că noile mele picioare lungi și greoaie niciodată nu se vor îndoi și încolăci ca ale ei. Însă, după un moment, sunt șocată de modul în care pur și simplu alunecă în poziția dorită, încrucișându-se într-un fel care este atât de natural și confortabil, fără pic de rezistență.

– Gata? întreabă, ochii ei căprui privind în ai mei.

Ridic din umeri, uitându-mă lung la tălpile mele, uimită să le văd atât de clar în timp ce se odihnesc deasupra genunchilor mei, întrebându-mă la ce tip de ritual ne va mai supune.

– Bun, pentru că acum este rândul tău să conduci. Râde. Nu am mai fost acolo. Așa că mă bazez pe tine să-mi arăți calea.

douăzeci și patru

Nici nu m-am gândit că va fi atât de ușor. Nu am crezut că vom reuși să ajungem acolo. Dar, după ce am condus ritualul închiderii ochilor și imaginării unei porți strălucitoare, de lumină pâlpâitoare, ne-am luat de mână și ne-am rostogolit pur și simplu prin ea, aterizând una lângă cealaltă pe acea iarbă ciudată, plină de viață.

Ava mă privește cu ochii larg deschiși, cu gura căscată, dar incapabilă să articuleze vreun cuvânt.

Doar dau din cap și mă uit peste tot în jur, știind exact cum se simte ea. Cu toate că am mai fost aici, asta nu face experiența cu nimic mai puțin fantastică.

– Hei, Ava, spun eu, ridicându-mă în picioare și curățându-mi turul pantalonilor, nerăbdătoare să fac pe ghidul și să-i arăt exact cât de magic poate fi acest loc. Imaginează-ți ceva. Orice. Cum ar fi un obiect, un animal sau chiar o persoană. Doar închide ochii și vizualizeaz-o cât de clar poți și după aceea...

Urmăresc cum închide ochii, emoțiile mele crescând când sprâncenele ei se unesc și se concentrează asupra obiectului dorit.

Iar când își deschide ochii, își pune mâinile la piept și privește drept în față, strigând:

– O! O, nu se poate... dar uite... arată exact ca el și este *atât de* real!

Îngenunchează pe iarbă, bătând din palme și râzând bucuroasă în timp ce un labrador frumos sare în brațele ei și îi udă obrajii lingând-o haotic. Îl strânge puternic la piept, murmurându-i

numele iarăşi şi iarăşi şi ştiu că este de datoria mea să o avertizez că nu este cel adevărat.

– Ava, hm, îmi pare rău, dar mă tem că el nu va...

Dar, înainte să apuc să termin, câinele alunecă din prinsoarea ei, dispărând ca un model alcătuit din pixeli care pulsează şi curând se sting complet. Iar când văd deznădejdea de pe chipul ei, stomacul mi se strânge, simţindu-mă vinovată pentru că am iniţiat acest joc.

– Ar fi trebuit să-ţi explic, zic eu, dorindu-mi să nu fi fost atât de repezită. Îmi pare rău.

Însă ea dă din cap, clipind pentru a-şi reţine lacrimile în vreme ce-şi curăţă iarba de pe genunchi.

– Este în regulă. Pe bune. Ştiam că-i prea frumos ca să fie adevărat, dar să îl văd aşa, din nou, doar să am parte de acel moment... Ridică din umeri. Ei bine, chiar dacă nu a fost adevărat, nu o regret nici pentru o clipă. Aşadar, să nu regreţi nici tu, bine? Îmi apucă mâna şi o strânge cu putere. Mi-a fost atât de dor de el şi să îl am pentru acele câteva scurte secunde a fost ca un cadou rar şi preţios. Un cadou pe care am putut să-l trăiesc mulţumită ţie.

Încuviinţez din cap, înghiţind un nod, sperând că este sinceră. Chiar dacă am putea să petrecem următoarele câteva ore materializând tot ce ne doreşte sufletul, adevărul este că sufletul meu vrea un singur lucru. De altfel, după ce am asistat la reuniunea Avei cu iubitul ei căţel, plăcerea bunurilor materiale nu prea mai pare să merite.

– Aşadar, acesta este Summerland, spune ea, privind lung de jur-împrejur.

– Acesta este. Dau din cap. Însă tot ce am văzut din el e acest câmp, acel râu şi încă alte câteva lucruri care nu existau înainte să le materializez aici. A, vezi acel pod? Acolo, departe, la distanţă, unde se aşază ceaţa?

Se întoarce, dând din cap când îl vede.

– Să nu te apropii de el. Duce spre *celălalt tărâm*. Acela este podul despre care ţi-a spus Riley, acela pe care am determinat-o în cele din urmă să-l traverseze... după puţină muncă de convingere din partea ta.

Ava îl priveşte lung, cu ochii îngustaţi când zice:

– Mă întreb ce se întâmplă dacă încerci să-l traversezi? Știi tu, fără să mori, fără acel fel de invitație?

Însă doar ridic din umeri, neavând nici pe-aproape destulă curiozitate pentru a încerca vreodată să aflu.

– Nu ți-aș recomanda-o, spun, văzând privirea din ochii ei și dându-mi seama că ea chiar își analizează opțiunile, întrebându-se dacă ar trebui să încerce să-l treacă, chiar și numai din pură curiozitate. S-ar putea să nu te mai întorci, adaug, încercând să-i transmit potențiala gravitate de vreme ce nu pare să o realizeze.

Dar presupun că Summerland are efectul acesta – este atât de frumos și magic, încât te tentează să-ți asumi riscuri care de obicei nu ți-ar trece prin minte. Se uită la mine, nefiind încă pe deplin convinsă, dar prea nerăbdătoare să vadă mai multe, nu doar să stea p-aici. Așa că mă ia de braț și zice:

– De unde începem?

Deoarece nici una dintre noi nu are vreo idee de unde să începem, începem prin a merge. Mergem pe pajiștea cu flori care dansează, o luăm prin pădurea de copaci care vibrează, traversăm râul de culoarea curcubeului, plin cu tot felul de pești, până găsim o cărare care, după ce cotește larg, ne duce către un drum lung și gol.

Dar nu un drum din cărămizi galbene sau unul pavat cu aur. Este doar o stradă oarecare, făcută din asfalt obișnuit, ca acela pe care îl vezi acasă.

Chiar și așa, trebuie să recunosc că este mai reușită decât străzile de acasă, pentru că este curată și imaculată, fără gropi sau urme de frânare. De fapt, totul aici pare să fie atât de strălucitor și nou, încât ai crede că nimic nu a fost folosit vreodată, când adevărul este că – sau cel puțin adevărul după Ava – Summerland este mai vechi decât timpul.

– Și ce știi mai exact despre aceste temple sau Marile Amfiteatre ale Învățării, cum le spui tu? o întreb, privind lung în sus, la o clădire impresionantă, de marmură albă, cu tot felul de îngeri și creaturi mitice sculptate în coloanele sale și mă întreb dacă ar putea fi locul pe care îl căutăm.

Vreau să spun, arată elegant şi totuşi serios, impresionant, dar nu chiar formidabil, tot ceea ce îmi imaginez că ar fi un amfiteatru de universitate.

Dar Ava doar ridică din umeri, de parcă nu ar mai fi interesată. Ceea ce e puţin cam prea nepăsător pentru gustul meu. Era atât de sigură că răspunsul se află aici, a insistat atât de mult să ne unim energiile şi să călătorim împreună, dar acum, că am ajuns, este puţin prea interesată de puterea materializării instantanee pentru a se mai concentra asupra a orice altceva.

– Ştiu doar că există, spune ea cu mâinile întinse în faţă, mişcându-le de colo-colo. Studiind, le-am întâlnit menţionate de mai multe ori.

„Şi totuşi, tot ceea ce pari să studiezi acum sunt acele inele mari, încrustate cu diamante, pe care le-ai materializat pe degetele tale!" gândesc, fără să rostesc efectiv cuvintele, dar ştiu că, dacă e destul de interesată încât să se uite, poate să vadă iritarea exprimată de faţa mea.

Însă doar zâmbeşte în vreme ce materializează o grămadă de cercei care să se asorteze cu noile ei inele. Iar când începe să privească în jos, către picioarele ei, în căutarea unor pantofi noi, ştiu că este timpul să o aduc înapoi.

– Ce ar trebui să facem când ajungem acolo? întreb, hotărâtă să o fac să se concentreze asupra adevăratului motiv pentru care suntem aici. Vreau să spun, eu am făcut ce ţinea de mine, aşa că ar putea să facă şi ea la fel şi să mă ajute să găsesc calea. Ce informaţii căutăm odată ce îl găsim? Dureri de cap subite? Accese extreme de transpiraţie incontrolabilă? Ce să mai zic, ne vor lăsa măcar să intrăm?

Mă întorc, aşteptându-mă la o predică despre negativismul meu persistent, pesimismul meu nestăpânit care dispare pentru o vreme, dar nu cedează de tot... însă descopăr că nu mai este acolo.

Vreau să spun, e complet, evident şi sută la sută *absentă!*

– Ava! strig, răsucindu-mă complet, privind chiorâş în ceaţa sclipitoare, eterna strălucire care nu este emanată de undeva exact, dar reuşeşte să pătrundă peste tot. Ava, unde eşti? ţip, alergând spre mijlocul drumului lung şi gol, oprindu-mă ca să mă uit cu atenţie la

ferestre și uși, întrebându-mă de ce sunt atât de multe magazine și restaurante, și galerii de artă, și saloane când nu este nimeni în jur care să le folosească.

– Nu o vei găsi.

Mă întorc și văd o fetiță minionă, cu părul negru, care stă lângă mine. Părul ei drept ca paiul îi atârnă până la umeri, iar ochii săi aproape negri sunt mărginiți de un breton atât de drept, încât pare tăiat cu o lamă.

– Oamenii se rătăcesc aici. Se întâmplă mereu.

– Cine... cine ești tu? spun, cuprinzând cu privirea bluza ei albă, apretată, fusta din stofă cadrilată, sacoul albastru și șosetele până la genunchi, uniforma tipică a elevei de la o școală privată, dar știu că aceasta nu e o elevă obișnuită... nu dacă este aici.

– Eu sunt Romy, zice. Doar că buzele ei nu s-au mișcat. Iar vocea pe care am auzit-o a venit din spatele meu.

Iar când mă răsucesc, găsesc exact aceeași fată râzând în vreme ce spune:

– Iar ea e Rayne.

Mă întorc iarăși, văzând că Rayne este încă în spatele meu, iar Romy i se alătură. Două fete identice stau în fața mea, totul la ele – părul, hainele, chipurile, ochii – fiind exact la fel.

Cu excepția șosetelor. Ale lui Romy au căzut, în timp ce ale lui Rayne sunt ridicate.

– Bun venit în Summerland! Romy zâmbește pe când Rayne mă examinează cu ochi îngustați și suspicioși. Ne pare rău pentru prietena ta. O înghiontește pe sora ei geamănă, iar când aceasta nu răspunde, zice: Da, chiar și lui Rayne îi pare rău. Doar că nu recunoaște.

– Știți unde pot să o găsesc? rostesc eu, privind de la una la alta și întrebându-mă de unde ar fi putut să apară.

Romy ridică din umeri.

Nu vrea să fie găsită. Așa că te-am găsit pe tine, în schimb.

– Despre ce vorbești? Și voi de unde ați apărut mai exact? vreau eu să știu, pentru că nu am mai văzut nici o altă persoană la ultima mea vizită aici.

– Asta e doar pentru că nu ai *vrut* să vezi o altă persoană, zice Romy, răspunzând gândului din capul meu. Până acum, nu ți-ai *dorit*.

Mă uit la ea, cu chipul lipsit de expresie, iar mintea mi se zăpăcește când realizez că... *îmi poate citi gândurile?*

– Gândurile sunt energie, ridică ea din umeri. Iar Summerland este făcut din energie pură, intensă și amplificată. Atât de intensă, încât poți să o citești.

Iar în momentul în care o spune, îmi amintesc vizita împreună cu Damen și cum am fost capabili să comunicăm telepatic. Dar atunci m-am gândit că doar noi suntem așa.

– Dar, dacă asta-i adevărat, atunci de ce nu am putut să-i citesc gândurile Avei? Și cum a putut să dispară așa?

Rayne își dă ochii peste cap, în vreme ce Romy se apleacă în față, vocea ei fiind liniștită și coborâtă, ca și cum ar vorbi cu un copil mic, cu toate că ele par mai mici decât mine.

– Deoarece trebuie să ți-o *dorești* ca să se poată întâmpla. Apoi, văzând expresia goală de pe chipul meu, explică: În Summerland orice este posibil. *Absolut orice.* Dar, mai întâi, trebuie să ți-l dorești pentru a-l face să existe. Dacă nu, rămâne numai o posibilitate... una dintre nenumăratele posibilități... nematerializate și incomplete.

Privesc lung la ea, încercând să înțeleg sensul vorbelor.

– Motivul pentru care înainte nu ai văzut oameni este că nu ai vrut. Dar acum, uită-te în jur și spune-mi ce vezi.

Iar când mă uit în jur văd că are dreptate. Magazinele și restaurantele sunt pline cu oameni, un nou montaj artistic este agățat în galerie și o mulțime se adună pe scările muzeului. Iar când mă concentrez asupra energiei și gândurilor lor, realizez cât de divers este de fapt acest loc, fiind prezente toate naționalitățile și religiile, toată lumea coexistând în pace.

„Uau“, mă gândesc, privirea mea cercetând totul, încercând să cuprindă totul.

Romy încuviințează din cap.

– Astfel, în momentul în care ai vrut să-ți găsești drumul spre temple, am apărut noi, ca să te ajutăm. În timp ce Ava a dispărut.

– Înseamnă că *am făcut-o* să dispară? întreb, începând să înțeleg adevărul despre toate acestea.

Romy râde, iar Rayne neagă și își dă ochii peste cap, privindu-mă ca și cum sunt cea mai tâmpită persoană pe care a cunoscut-o vreodată.

– Nici pe-aproape.

– Așadar, toți acești oameni... indic spre mulțime. Sunt toți... *morți?* Îi adresez întrebarea lui Romy, pentru că, în ceea ce o privește pe Rayne, am renunțat.

Văd cum se apleacă spre mine și șoptește în urechea surorii ei, determinând-o pe Romy să se dea înapoi, spunând:

– Sora mea zice că pui prea multe întrebări.

Rayne se încruntă, pocnind-o tare cu pumnul pe braț, dar Romy nu face decât să râdă.

Iar în vreme ce mă uit lung la ele două, văzând căutătura cruntă a lui Rayne și insistența lui Romy de a vorbi în ghicitori, îmi dau seama că, indiferent cât de distractiv a fost, încep să mă calce pe nervi. Am lucruri de făcut, temple de găsit, iar să mă las angrenată într-o persiflare atât de derutantă devine o mare pierdere de timp.

Îmi amintesc prea târziu că amândouă pot să-mi citească gândurile, când Romy dă din cap și spune:

– Cum vrei tu. O să-ți arătăm calea.

douăzeci și cinci

Mă conduc de-a lungul mai multor străzi, mergând una lângă cealaltă, cu pasul atât de măsurat și rapid, încât fac eforturi să le urmez. Trecem pe lângă vânzători care oferă tot felul de produse – de la lumânări confecționate manual până la jucării mici din lemn –, cumpărătorii stând la coadă pentru acele bunătățuri împachetate cu grijă și oferind la schimb numai o vorbă bună sau un zâmbet. Mergem pe lângă standuri cu fructe, magazine cu dulciuri și câteva buticuri elegante, înainte să ne oprim la un colț în vreme ce o caleașcă trasă de cai ne taie calea, fiind urmată de un Rolls-Royce condus de un șofer.

Iar când sunt pe punctul de a întreba cum de pot exista toate aceste lucruri într-un singur loc, cum clădiri aparent străvechi pot sta alături de cea mai atractivă și modernă arhitectură, Romy se uită la mine și zice:

– Ți-am spus deja. În Summerland, *orice* este posibil. Iar odată ce oameni diferiți doresc lucruri diferite, aproape toate lucrurile la care te-ai putea gândi au fost făcute să existe.

– Așadar, toate acestea au fost *materializate?* întreb, privind în jur cu uimire, în vreme ce Romy aprobă din cap, iar Rayne își vede de drum. Dar cine materializează lucrurile acestea? Sunt vizitatori de-o zi, ca mine? Sunt vii sau morți? Mă uit la de Romy la Rayne, știind că întrebarea mea este valabilă și pentru ele, deoarece, cu toate că la exterior *par* să fie normale, există ceva foarte bizar la ele, ceva aproape... misterios... și totodată *veșnic.*

Iar atunci când privirea mea se oprește asupra lui Romy, Rayne se hotărăște să mi se adreseze pentru prima dată, zicând:

– Ţi-ai dorit să găsești templele, așa că te ajutăm. Dar, fără doar și poate, nu suntem obligate să-ți răspundem la întrebări. Unele lucruri din Summerland pur și simplu nu sunt treaba ta.

Înghit cu greu, uitându-mă la Romy și mă întreb dacă va interveni și își va cere scuze pentru sora ei, însă ea doar ne duce pe încă o stradă foarte populată, într-o alee goală și pe un bulevard liniștit, unde se oprește înaintea unei clădiri splendide.

– Spune-mi ce vezi, zice ea, în timp ce atât ea, cât și sora ei mă privesc cu atenție.

Rămân cu gura căscată la minunata clădire aflată în fața mea, cuprinzând cu privirea frumoasele sale sculpturi minuțioase, grandiosul acoperiș în pantă, coloanele impunătoare, ușile de la intrare impresionante – toate părțile sale gigantice și deosebite se schimbă și își modifică poziția rapid, evocând imagini ale Panteonului, Taj Mahalului, marilor piramide din Giza, Templului Lotus, în mintea mea succedându-se numeroase secvențe în vreme ce clădirea se modifică și capătă o altă formă, până când toate marile temple ale lumii sunt reprezentate clar în fațada ei ce variază permanent.

„Văd... văd totul!" gândesc în sinea mea, nefiind capabilă să formulez cuvintele. Copleșitoarea frumusețe aflată în fața mea m-a lăsat fără vorbe.

Mă întorc spre Romy, întrebându-mă dacă și ea vede ceea ce văd eu și constat că lovește tare brațul lui Rayne, spunând:

– Ţi-am *zis* eu!

– Templul este construit din energia, iubirea și cunoștințele *tuturor lucrurilor bune.* Zâmbește. Acelora care pot să vadă asta le este permis să intre.

În secunda când aud asta, urc în grabă grandioasele trepte din marmură, nerăbdătoare să trec de această fațadă măreață și să văd ce se află înăuntru. Însă, imediat ce ajung la uriașele uși duble, mă întorc ca să zic:

– Veniți și voi?

Rayne nu face decât să privească fix, cu ochii îngustați, bănuitori, dorind să nu-și fi bătut capul cu mine. În timp ce Romy clatină din cap și spune:

– Răspunsurile tale se află înăuntru. Acum, nu mai ai nevoie de noi.

Dar de unde să încep?

Romy o privește cu încordare pe sora ei, realizându-se un schimb confidențial între ele. Apoi, se întoarce spre mine și spune:

– Trebuie să cauți înregistrările akashice. Sunt înregistrări permanente a tot ceea ce a fost vreodată spus, gândit sau făcut... sau va fi cândva spus, gândit, făcut. Dar le vei găsi numai dacă îți este menit. Dacă nu... Ridică din umeri, dorind să o lase așa, dar privirea panicată din ochii mei o determină să continue: Dacă nu îți este scris să afli, atunci nu vei ști. Este chiar atât de simplu.

Rămân nemișcată, gândindu-mă că asta nu a fost chiar deloc liniștitor și mă simt aproape ușurată când amândouă se întorc să plece.

– Iar acum, trebuie să plecăm, domnișoară Ever Bloom, zice ea, folosindu-mi numele întreg, chiar dacă sunt sigură că nu i l-am dezvăluit niciodată. Deși sunt convinsă că ne vom mai întâlni.

Privesc cum se îndepărtează, amintindu-mi o ultimă întrebare pe care o strig:

– Dar cum mă întorc? Știți voi, după ce termin aici?

Văd cum spatele lui Rayne devine rigid, iar Romy se răsucește, având un zâmbet răbdător așternut pe chip în timp ce spune:

– La fel cum ai sosit. Pe poartă, desigur.

douăzeci și șase

În clipa în care mă întorc spre ușă, aceasta se deschide înaintea mea. Și, odată ce nu este una dintre acele uși automate pe care le au la supermarket, presupun că înseamnă că merit să intru.

Pășesc într-un antreu spațios, inundat cu cea mai scânteietoare lumină caldă – o strălucire care se revarsă și, ca în întregul Summerland, invadează toate ascunzișurile și crăpăturile, toate colțurile, toate spațiile, fără să lase umbre sau locuri întunecate și nu pare a izvorî dintr-un un loc anume. Apoi, înaintez de-a lungul unui hol flancat de ambele părți de câte un șir de coloane din marmură albă, sculptate în stilul celor din Grecia antică, unde călugări îmbrăcați în robe stau la mese lungi, sculptate, alături de preoți, rabini, șamani și tot felul de învățați. Toți privesc încordat la globuri de cristal și tăblițe care levitează – fiecare dintre ei studiind imaginile pe care acestea le înfățișează.

Mă opresc, întrebându-mă dacă ar fi nepoliticos să-i întrerup și să-i întreb dacă ar putea să-mi arate unde sunt înregistrările akashice. Dar este atât de liniște în încăpere, iar ei sunt atât de cufundați în studiu, încât ezit să-i deranjez, așa că, în schimb, continui să merg. Trec pe lângă un șir de statui magnific sculptate, din cea mai pură marmură albă, până când intru într-o cameră mare, bogat ornamentată, care îmi amintește de uriașele catedrale din Italia (sau, cel puțin, de fotografiile pe care le-am văzut). Au același tip de tavan ca o cupolă, vitralii și fresce cu genul de imagini superbe care ar face să-i dea lacrimile și lui Michelangelo.

Rămân în centru, încântată, copleșită, în timp ce mă zbat să cuprind totul cu privirea. Mă rotesc repede iarăși și iarăși până când obosesc și amețesc, dându-mi seama că este imposibil să văd totul dintr-odată. Știind că deja am am pierdut destul de multă vreme, îmi strâng ochii cu putere și urmez sfatul lui Romy – că mai întâi trebuie să-mi *doresc* ceva pentru ca acel ceva să poată exista. Imediat cum cer să fiu îndrumată către răspunsul pe care îl caut, deschid ochii și apare un culoar lung.

Lumina lui este mai slabă decât cea cu care m-am obișnuit – este oarecum strălucitoare, incandescentă. Chiar dacă nu am idee încotro duce, o iau pe acolo. Urmăresc carpeta persană, ce pare să nu se mai termine, îmi plimb mâinile de-a lungul unui perete acoperit cu hieroglife, degetele mele atingând ușor simbolurile în timp ce imaginile lor apar în mintea mea – întreaga poveste desfășurându-se doar dintr-o atingere, ca un fel de Braille telepatic.

Apoi, brusc, fără vreun semn sau avertizare, mă aflu la intrarea într-o altă cameră superbă. Doar că aceasta este lucrată cu grijă, într-un mod diferit – nu cu sculpturi și picturi murale, ci cu o simplitate pură, naturală.

Pereții săi circulari sunt lucioși, rafinați și, cu toate că, la început, par să fie de un alb simplu, la o examinare mai atentă, îmi dau seama că nu este nimic *simplu*. Este un alb *adevărat*, un alb în cel mai pur sens. Unul care poate să rezulte numai din amestecul tuturor culorilor – un spectru întreg de pigmenți, toți îmbinându-se pentru a crea culoarea fundamentală a luminii – exact cum am învățat la ora de artă. Iar în afara mănunchiului masiv de prisme care atârnă din tavan, conținând ceea ce probabil însumează mii de cristale tăiate fin, toate sclipind și reflectând, și dând naștere unui caleidoscop de culori care acum se rotește prin cameră, celălalt obiect din acest spațiu este o unică bancă din marmură care, în mod straniu, este caldă și confortabilă, mai ales că este vorba de o materie cunoscută ca fiind oricum, dar nu astfel.

Iar după ce iau loc și îmi împreunez mâinile în poală, privesc cum pereții se sigilează fără cusur în spatele meu, ca și cum holul care m-a adus aici nici nu a existat.

Dar nu îmi este teamă. Deși nu există nici o ieșire vizibilă și se pare că sunt captivă în această ciudată încăpere circulară, mă

simt în siguranță, liniștită, protejată. Ca și cum camera mă învăluie, alinându-mă, pereții săi rotunzi fiind ca niște brațe puternice îmbrățișându-mă într-o manifestare de bucurie.

Inspir adânc și îmi doresc să găsesc răspunsuri la toate întrebările mele și privesc cum o tăbliță de cristal apare chiar în fața mea, suspendată într-un loc care înainte era gol, așteptând ca eu să fac următoarea mișcare.

Dar acum, că sunt atât de aproape de răspuns, întrebarea mea s-a schimbat subit.

Așa că, în loc să mă concentrez pe: „Ce i s-a întâmplat lui Damen și cum să îndrept lucrurile?", gândesc: „Arată-mi tot ce trebuie să știu despre Damen".

Mă gândesc că aceasta ar putea fi unica mea ocazie să aflu tot ce pot despre trecutul ambiguu pe care refuză să-l povestească. Mă asigur că nu sunt indiscretă, că mă aflu în căutare de soluții și că orice informație pe care o pot obține doar va sluji scopului. De altfel, dacă într-adevăr nu sunt demnă să știu, atunci nu mi se va dezvălui nimic. Deci ce rău fac dacă întreb? Iar imediat ce gândul este dus până la capăt, cristalul începe să bâzâie. Vibrează cu energie în timp ce ecranul său este inundat complet cu imagini înfățișate la fel de clar ca televiziunea HD.

Apare un atelier înghesuit, cu ferestrele acoperite de o draperie din bumbac greu și întunecat, pereții săi fiind iluminați de o abundență de lumânări. Și Damen este acolo, neavând mai mult de trei ani, purtând o tunică simplă, maro, care îi atârnă mult peste genunchi și stând la o masă plină cu mici vase care clocotesc, o grămadă de pietre, cănițe umplute cu prafuri colorate, mojare și pistiluri, mormane de plante și fiole cu vopsea. Văd cum tatăl lui își cufundă pana într-un mic recipient cu cerneală și consemnează ce s-a lucrat pe parcursul zilei, printr-o serie complicată de simboluri, oprindu-se din când în când ca să citească dintr-o carte intitulată: *Ficino's Corpus Hermeticism*[1], în vreme ce Damen îl imită, mâzgălind pe propria bucată de hârtie.

---

[1] *Corpus Hermetic (Hermeticum)* este de fapt o colecție literară formată în perioada Renașterii, bazată pe o serie de scrieri de origine elenistică, care pretindeau preluarea unor tradiții antice, de origine egipteană. (n.red.)

Și arată atât de adorabil, cu obrajii rotunzi, angelic, cu felul în care părul său șaten cade peste acei ochi negri, inconfundabili şi se ondulează la ceafa lui fină de bebeluș – nu pot să nu întind mâna spre el. Totul pare atât de real, de accesibil, de *aproape*, încât sunt complet convinsă că, dacă reușesc numai să-l ating, pot să experimentez lumea lui, chiar lângă el.

Dar când degetele mele se apropie, cristalul se încălzește la o temperatură de nesuportat și îmi smucesc brațul înapoi, văzând cum îmi apar bășici şi pielea îmi arde pentru un moment, înainte să se vindece. Știu că limitele sunt acum stabilite, că îmi este permis să observ, dar nu să mă amestec.

Filmul se derulează rapid, ajungând la aniversarea de zece ani a lui Damen, o zi socotită atât de specială, încât este sărbătorită cu tot felul de tratații și dulciuri, și o vizită pe la sfârșitul după-amiezii la atelierul tatălui său. Cei doi au în comun nu doar părul negru și ondulat, pielea măslinie, fină și un maxilar cu o frumoasă formă pătrată, ci şi o pasiune pentru perfecționarea licorii alchimice care promite nu doar să transforme plumbul în aur, dar şi să prelungească viața pentru o perioadă nedefinită – piatra filosofală perfectă.

Se apucă de muncă, având rutina lor consacrată, în care Damen fărâmițează cu mojarul și pistilul diverse plante, înainte să măsoare cu grijă sărurile, uleiurile, lichidele colorate şi minereurile pe care tatăl lui le adaugă în vasul care clocotește. Ia o pauză înaintea fiecărei etape, ca să anunțe ce face și îi ține fiului său o prelegere despre sarcina lor:

– *Transformarea este ceea ce urmărim. Trecerea de la boală la sănătate, de la bătrânețe la tinerețe, de la plumb la aur și, foarte probabil, chiar și nemurire. Totul se naște dintr-un element fundamental, iar dacă putem să-l reducem la esența sa, atunci putem să creăm orice, pornind de acolo!*

Damen ascultă fascinat, agățându-se de fiecare cuvânt al tatălui său, chiar dacă a mai auzit exact același discurs de multe ori înainte. Cu toate că vorbesc în italiană, o limbă pe care nu am studiat-o niciodată, într-un fel sau altul, înțeleg fiecare cuvânt.

Numește toate ingredientele înainte să le adauge înăuntru, apoi hotărând, doar astăzi, să-l păstreze pe ultimul. Este convins că acest ultim element, această buruiană cu aspect ciudat va genera chiar

mai multă magie dacă este adăugată unui elixir care a fost lăsat să se așeze timp de trei zile.

După ce toarnă băutura roșie, fosforescentă într-o sticlă mai mică, Damen o acoperă cu grijă, apoi o așază într-un dulap bine ascuns. Au terminat de îndepărtat și ultima urmă de dezordine, când mama lui – o frumusețe cu pielea catifelată, într-o rochie simplă, din mătase marmorată, cu părul blond, ondulat în părți și ascuns sub o mică bonetă, la spate – trece pe acolo, pentru a-i chema la masa de prânz. Iar iubirea ei este atât de evidentă, atât de uimitor de clară, fiind ilustrată de zâmbetul pe care îl păstrează pentru soțul ei și de privirea pe care i-o adresează lui Damen, ochii lor negri, însuflețiți fiind o oglindire perfectă a celuilalt.

Cum se pregătesc să pornească spre casă, pentru prânz, trei bărbați bruneți dau buzna pe ușă. Îl înfrâng pe tatăl lui Damen și pretind elixirul, în timp ce mama își împinge fiul în dulapul unde este depozitată licoarea, avertizându-l să nu se clintească din loc, să nu scoată un sunet, înainte de a fi sigur să iasă.

Se ghemuiește în spațiul întunecos, umed și rece, privind atent printr-o mică gaură din lemn. Privește cum atelierul tatălui său – munca lui de o viață – este distrus de către bărbați în căutarea lor. Cu toate că tatăl lui le înmânează notițele sale, nu este destul pentru a-i salva. Iar Damen tremură, privind neajutorat cum ambii lui părinți sunt omorâți.

Stau pe banca de marmură albă, cu mintea învârtejindu-mi-se, cu stomacul agitat, simțind tot ce simte și Damen, vâltoarea lui de emoții, profunda lui disperare – vederea mea este încețoșată de lacrimile lui, respirația îmi este fierbinte, neregulată și nu se poate deosebi de a lui. Acum, suntem un întreg. Noi doi uniți într-o agonie de neimaginat.

Amândoi cunoscând același tip de pierdere.

Amândoi crezând că am fost cumva vinovați.

Le spală rănile și le îngrijește trupurile, convins că, după trecerea a trei zile, poate adăuga ingredientul final, acea buruiană cu aspect ciudat readucându-i pe amândoi la viață. Doar ca să fie trezit în acea a treia și ultimă zi de un grup de vecini care au fost alertați de miros, găsindu-l ghemuit lângă trupuri, având sticla cu elixir încleștată în mână.

Se luptă cu ei, recuperând buruiana și îndesând-o cu disperare înăuntru. Este hotărât să le-o ducă părinților lui, să-i facă pe amândoi să bea, dar este biruit de vecini cu mult înainte să reușească.

Pentru că ei sunt convinși că practica vreun fel de vrăjitorie, este declarat prizonier al bisericii, unde rămâne devastat de pierdere și este desprins de tot ceea ce cunoaște și iubește, fiind abuzat de către preoții hotărâți să-l elibereze de diavolul aflat înăuntru.

Suferă în liniște, suferă ani de zile – până când apare Drina. Iar Damen, acum un tânăr puternic și atrăgător, în vârstă de paisprezece ani, este încremenit când îi vede părul roșu ca focul, ochii verzi ca smaraldul, pielea ca alabastrul – frumusețea ei atât de uluitoare, încât este greu să-ți desprinzi privirile.

Îi văd împreună, cu greu mai reușesc să respir în timp ce între ei se formează o legătură atât de plină de grijă, de protecție, încât regret că am cerut să văd asta. Am fost băgăreață, impulsivă și nesăbuită – nu mi-am oferit răgazul să iau totul în calcul. Cu toate că acum este moartă și nu mai reprezintă o amenințare pentru mine, să văd cum el cade sub vraja ei e mai mult decât pot suporta.

El îngrijește rănile pe care ea le-a suferit în mâinile preoților, purtându-se cu respect și grijă, negându-și atracția incontestabilă, hotărât doar să o protejeze, să o salveze, să o ajute să evadeze – acea zi sosind mult mai repede decât se aștepta când ciuma se extinde prin Florența: îngrozitoarea Moarte Neagră care a omorât milioane de oameni, topindu-i într-o masă comună suferindă, umflată și chinuită de puroi.

Privește neajutorat cum mulți dintre camarazii lui orfani se îmbolnăvesc și mor, dar se întoarce la munca de-o viață a tatălui său doar atunci când este atinsă și Drina. Recreează elixirul pe care a jurat să nu mai pună mâna în toți acești ani – asociindu-l cu pierderea a tot ceea ce îi era drag. Dar acum, nemaiavând vreo altă variantă și nevrând să o piardă și pe ea, o face pe Drina să-l bea. Pune de-o parte destul pentru el și orfanii rămași, sperând numai că îi va proteja de boală, neavând nici o idee că ar putea oferi și nemurirea.

Li se insuflă o putere pe care nu o pot înțelege și devin imuni la plânsul plin de agonie al preoților bolnavi și aflați pe moarte, iar orfanii se împrăștie. Se întorc pe străzile Florenței și îi jefuiesc pe

morți, în timp ce Damen, cu Drina alături de el, are un singur scop: să se răzbune pe cei trei bărbați care i-au omorât părinții, într-un sfârșit dându-le de urmă, doar pentru a descoperi că, fără ajutorul ingredientului final, au căzut pradă ciumei.

Așteaptă ca ei să moară, zgândărindu-i cu promisiunea unei vindecări pe care nu intenționează nici o clipă să le-o ofere. Este surprins să constate cât de searbădă este victoria când trupurile lor cedează în cele din urmă și se întoarce către Drina, căutând alinare în îmbrățișarea ei plină de iubire...

Închid ochii, hotărâtă să blochez accesul tuturor acestor lucruri, dar știu că sunt întipărite acolo, pentru totdeauna, indiferent cât de mult încerc. Deoarece, cu toate că știu că au fost împreună când și când, timp de aproape șase sute de ani, acesta este doar un aspect al situației.

Să trebuiască să văd cum se desfășoară – este cu totul altul.

Și, chiar dacă urăsc să recunosc acest lucru, nu pot să nu observ cum vechiul Damen, cu a lui cruzime, lăcomie și vanitate în exces, are extrem de multe în comun cu Damen cel nou – cel care m-a lăsat baltă pentru Stacia.

Iar după ce mă uit la mai mult de un secol în care cei doi sunt legați de o rezervă aparent inepuizabilă de lăcomie și dorință, nu mai sunt interesată să ajung la partea unde ne cunoaștem noi. Nu mai sunt interesată să văd versiunile mele anterioare. Dacă înseamnă să mai văd încă o sută de ani cu așa ceva, atunci chiar nu merită.

Imediat ce închid ochii și implor: „Doar du-mă la sfârșit! Te rog! Nu mai pot să suport să văd nici un moment din asta", cristalul pâlpâie și sclipește în vreme ce o serie neclară de imagini se succed rapid, derulându-se cu o asemenea viteză și intensitate, încât cu greu pot să disting o scenă de următoarea. Surprind doar foarte scurte instantanee cu mine, Damen și Drina, în numeroasele mele încarnări – o brunetă, o roșcată, o blondă –, toate trecând valvârtej prin fața mea, chipul și trupul fiind de nerecunoscut, deși ochii sunt mereu familiari.

Chiar și când mă răzgândesc și cer să încetinească, imaginile continuă să treacă în goană. Culminează cu o imagine cu Roman –

buzele sale rânjind, ochii plini de voioșie – în timp ce privește către un Damen foarte *îmbătrânit*, foarte *mort*.

Și apoi...

Și apoi – nimic.

Cristalul devine gol.

– *Nu!* strig, vocea mea reverberând de pe pereții camerei goale și înalte și întorcându-se la mine ca ecou. *Te rog!* implor. Întoarce-te! Mă voi purta mai bine. Serios! Promit să nu devin geloasă și să nu mă supăr. O să privesc *totul* dacă doar o să derulezi înapoi!

Mă uit peste tot în jur, căutând pe cineva care să mă ajute, vreun fel de bibliotecar care să îmi ofere informații despre înregistrările akashice, cu toate că sunt singură aici. Îmi trântesc capul în mâini, întrebându-mă cum de am putut să fiu atât de proastă, încât să permit geloziei și nesiguranței mele meschine să mă domine din nou.

Vreau să spun, nu este ca și cum n-aș fi știut de Drina și Damen. Nu e ca și cum n-aș fi știut ce urma să văd. Iar acum, fiindcă am fost mult prea molâie ca să fac față informațiilor aflate în fața mea fără să mă plâng, nu am nici o idee cum să-l salvez. Nici o idee cum de a fost posibil să trecem de la un atât de frumos A la un așa de oribil Z.

Tot ce știu este că Roman e răspunzător. O confirmare jalnică a ceea ce deja ghicisem. Cumva îl slăbește pe Damen, inversându-i nemurirea. Iar ca să pot spera că-l voi salva, trebuie să aflu *cum* dacă nu *de ce*.

Pentru că un lucru pe care îl știu sigur este acela că Damen *nu* îmbătrânește. Trăiește de șase sute de ani și tot arată ca un adolescent.

Îmi las capul în mâini, mă detest pentru că am fost atât de meschină, de josnică, de nesăbuită – atât de crunt de patetică, încât mi-am irosit șansa de a obține răspunsurile pe care am venit să le aflu aici. Îmi doresc să pot da înapoi toată această lecție și să o iau de la început – îmi doresc să pot să mă întorc...

– Nu poți să mergi înapoi.

Mă întorc, auzind vocea lui Romy furișându-se din spatele meu și mă întreb cum de a găsit drumul spre această cameră. Dar, când privesc în jur, îmi dau seama că nu mai sunt în acel frumos spațiu circular, ci sunt înapoi în hol. La câteva mese distanță de locul unde se aflau odată călugării, preoții, șamanii și rabinii.

– Și nu ar trebui niciodată să derulezi înainte în viitor. Deoarece, de fiecare dată când faci asta, îți irosești călătoria, momentul prezent care, în cele din urmă, este tot ceea ce realmente există.

Mă întorc, întrebându-mă dacă se referă la dezastrul tăbliței mele de cristal sau la viață în general.

Dar ea doar zâmbește.

– Te simți bine?

Ridic din umeri și mă uit în altă parte. Vreau să spun, de ce să mă mai ostenesc să explic? Oricum, probabil știe deja.

– Nu. Se sprijină de masă și clatină din cap. Nu știu nimic. Orice se întâmplă aici este al tău și îți rămâne doar ție. Eu numai ți-am auzit strigătul de suferință, așa că m-am gândit să văd ce faci. Asta-i tot. Nimic mai mult sau mai puțin.

– Și unde este răutăcioasa ta soră geamănă? întreb, privind lung în jur, întrebându-mă dacă se ascunde undeva.

Însă Romy doar zâmbește și îmi face semn să o urmez.

– Este afară, are grijă de prietena ta.

– Ava este aici? rostesc eu, surprinsă de cât de ușurată mă face asta să mă simt. În special dacă iau în calcul că sunt încă enervată pe ea pentru că m-a lăsat baltă în felul acela.

Dar Romy face semn din nou, conducându-mă prin ușa de la intrare și afară pe scările unde așteaptă Ava.

– Unde ai fost? întreb, cuvintele sunând mai mult a blamare.

– Am cam pierdut obiectivul din vedere. Ridică din umeri. Locul acesta este atât de uimitor, încât eu...

Se uită la mine, sperând că nu o să mai fiu așa de tensionată, o s-o las în pace și își ferește privirea când devine evident că nu o voi face.

– Cum ai ajuns aici? Romy și Rayne au...

Dar, când mă întorc, îmi dau seama că au plecat.

Ava privește chiorâș, degetele sale jucându-se cu cerceii de aur abia materializați în urechile ei.

– Mi-am dorit să te găsesc, așa că am ajuns aici. Dar se pare că nu pot să intru. Se încruntă, privind ușa. Deci acesta este? Acesta e templul pe care îl căutai?

Încuviințez din cap, cuprinzând cu privirea pantofii ei scumpi și geanta de firmă și devin din ce în ce mai iritată cu fiecare secundă.

Eu o duc la Summerland ca să mă ajute să salvez viața cuiva, iar tot ce vrea ea să facă este să meargă la cumpărături.

– *Știu,* spune, răspunzând gândurilor din mintea mea. M-am lăsat dusă de val și îmi pare rău. Dar sunt pregătită să-ți ofer ajutorul dacă încă mai ai nevoie de el. Sau ai obținut toate răspunsurile pe care le căutai?

Îmi strâng buzele și privesc în jos, clătinând din cap când zic:

– Eu, hm, am avut unele probleme. Un val de rușine se revarsă peste mine, în special când îmi amintesc că *problemele* au fost în mare parte din vina mea. Și mă tem că m-am întors de unde am pornit, adaug, simțindu-mă cea mai mare ratată din lume.

– Aș putea să fac ceva să te ajut? zâmbește ea, strângându-mi mâna, ca să știu că este sinceră.

Însă doar ridic din umeri, având dubii că ar mai fi rămas ceva de făcut.

– Nu renunța așa de ușor, spune ea. În definitiv, acesta e Summerland, orice este posibil aici.

Mă uit fugitiv la ea, știind că e adevărat, dar și că am serios de muncă atunci când mă voi întoarce acasă, în planul pământesc. Treabă ce va necesita toată atenția și concentrarea mea, nefiind permisă vreo distragere.

Așa că, în timp ce o conduc, coborând scările, mă uit la ea și spun:

– Ei bine, ar fi un lucru pe care ai putea să-l faci.

douăzeci și șapte

Cu toate că Ava voia să rămână, am înșfăcat-o de mână şi am forțat-o să plecăm, ştiind că am irosit deja destul de mult timp în Summerland şi trebuia să mai ajung şi în alte locuri.

– La naiba! Își privește chiorâş degetele imediat ce aterizăm pe pernele de pe podeaua micuței sale camere violet. Speram că-mi vor rămâne.

Dau din cap, observând cum inelele de aur încrustate cu pietre prețioase pe care le materializase au redevenit argintul ei obișnuit. Nici pantofii și nici geanta de firmă nu au supraviețuit călătoriei.

– Chiar mă întrebam ce s-ar întâmpla, spun eu, ridicându-mă în picioare. Dar știi că poți să faci asta aici, da? Poți să materializezi orice îți dorești, trebuie doar să ai răbdare.

Zâmbesc, dorind să închei într-o notă pozitivă, repetând încurajarea lui Damen atunci când au început lecțiile mele. Lecții la care îmi doresc acum să fi fost mult mai atentă, deoarece atunci am presupus că, fiind nemuritoare, aveam tot timpul din lume la dispoziție. De altfel, încep să mă simt vinovată pentru că sunt atât de dură cu ea. Vreau să spun, cine nu ar fi puțin luat de val prima dată când vizitează acel loc?

– Și acum ce facem? țipă ea, urmându-mă spre ușa de la intrare. Când mergem înapoi? Adică, nu te vei duce fără mine, așa-i?

Mă întorc, ochii mei îi întâlnesc pe ai ei și, văzând cât de exaltată este în urma vizitei, mă întreb dacă nu cumva am greșit că am dus-o acolo.

Îi evit privirea în vreme ce mă îndrept spre mașină, strigându-i peste umăr:

– O să te sun.

În dimineața următoare, intru în parcare și mă îndrept spre clasă. Ca întotdeauna, mă alătur obișnuitului furnicar de elevi, doar că, de această dată, nu mă străduiesc să păstrez distanța și să rămân în spațiul personal. În schimb, mă las pur și simplu în voia sorții. Nu reacționez nicicum atunci când careva mă atinge în trecere, în ciuda faptului că mi-am lăsat acasă iPod-ul, hanoracul și ochelarii de soare.

Și asta pentru că nu mă mai bazez pe acele accesorii vechi, care oricum nu dăduseră niciodată rezultate prea bune. Acum, peste tot pe unde mă duc, iau cu mine telecomanda cuantică.

Ieri, chiar atunci când eu și Ava eram pe punctul de a pleca din Summerland, am rugat-o să mă ajute să construiesc un scut mai bun. Știam că era posibil să mă întorc pur și simplu în amfiteatru în timp ce ea mă aștepta afară și să primesc singură răspunsul, dar, de vreme ce a vrut să se facă utilă și m-am gândit că ar putea să învețe și ea ceva, am rămas la baza scărilor, concentrându-ne amândouă energia, *dorindu-ne* un scut care să ne permită (ei bine, mie în cea mai mare parte, odată ce Ava nu aude gânduri și nu află povești de viață prin atingerea oamenilor) conectarea și deconectarea după placul inimii. Și, cum ai bate din palme, ne-am uitat una la alta și, în aceeași secundă, am spus: „O telecomandă cuantică!"

Astfel, ori de câte ori vreau să aud gândurile cuiva, trec rapid la câmpul lor energetic și apăs *selectare*. Iar dacă nu vreau să fiu deranjată, dau pe *mut*. Întocmai ca telecomanda de acasă. Doar că aceasta este invizibilă, așa că nu am decât să o iau cu mine oriunde mă duc.

Intru la ora de engleză, ajungând devreme, ca să pot asista la tot ce se întâmplă, de la început și până la sfârșit. Nu vreau să pierd nici măcar o secundă din supravegherea planificată. Deoarece, chiar dacă am dovada vizuală că Roman este răspunzător pentru ce i se întâmplă lui Damen, asta nu-mi oferă prea multe. Iar acum,

că partea cu *cine* a ecuației este rezolvată, este timpul să trec la *cum* și *de ce.*

Doar sper să nu dureze prea mult. Vreau să spun, în primul rând, mi-e dor de Damen. Pe de altă parte, mai am atât de puțin suc al nemuririi, încât sunt deja obligată să stabilesc rații. Iar de vreme ce Damen nu a apucat să îmi dea rețeta, n-am nici o idee cum să-l înlocuiesc și cu atât mai puțin ce se va întâmpla fără el. Deși sunt sigură că nimic bun.

Inițial, Damen a crezut că ar putea să bea elixirul o singură dată și să fie vindecat de toate bolile. Chiar dacă asta a fost valabil pentru primii o sută cincizeci de ani, când a început să observe semne subtile ale înaintării în vârstă, a hotărât să îl bea iarăși. Și iarăși. Până când, în cele din urmă, a devenit absolut dependent.

Nici nu își dăduse seama că un nemuritor ar putea fi ucis, asta până când am doborât-o pe fosta lui soție, Drina. Cu toate că am fost amândoi convinși că unica posibilitate era să țintim asupra celei mai slăbite chakre (chakra inimii, în cazul Drinei) și chiar dacă sunt încă sigură că numai noi ştim asta, ținând seama de ceea ce am văzut ieri în înregistrările akashice, Roman a descoperit o altă cale. Ceea ce înseamnă că, dacă vreau să am vreo şansă să-l salvez pe Damen, trebuie să aflu ce ştie Roman înainte să fie prea târziu.

Când ușa se deschide, îmi ridic privirea în vreme ce o ceată de elevi dă buzna înăuntru. Cu toate că nu este prima dată când văd asta, tot îmi este greu să mă uit la ei cum râd, glumesc și se înțeleg bine, odată ce, cu doar o săptămână în urmă, abia erau conştienți unul de existența celuilalt. Chiar dacă ar cam fi genul de priveliște pe care oricine ar visa să o vadă în școala sa, în aceste circumstanțe, nu mă emoționează așa cum ar trebui.

Nu doar din cauză că privesc de pe margine, ci pentru că este înfiorător, nefiresc și ciudat. Vreau să spun, liceele nu funcționează așa. La naiba, *oamenii* nu funcționează așa. Cei plăcuți îi vor căuta mereu pe cei plăcuți și pur și simplu așa stau lucrurile. Nu este decât una dintre acele reguli implicite. De altfel, asta nu e ceva ce au *ales* să facă. Deoarece, chiar dacă nu își dau seama, toate acele îmbrățișări, râsete și ridicolul bătut al palmelor nu se datorează

proaspăt descoperitei iubiri pe care și-o poartă unul altuia – ci este din cauza lui Roman.

Ca un maestru păpușar care își controlează supușii pentru amuzamentul propriu, Roman este răspunzător. Cu toate că nu știu *cum* și *de ce* o face și chiar dacă nu pot să dovedesc că într-adevăr el *este* cel care o face, pur și simplu știu în sufletul meu că e adevărat. Este la fel de limpede ca freamătul din stomacul meu sau fiorul care îmi furnică pielea ori de câte ori el se află prin preajmă.

Privesc cum Damen se așază ușor pe scaun în timp ce Stacia se apleacă peste pupitrul lui, pieptul ei bine căptușit și ridicat ivindu-se aproape de fața lui, iar ea își aruncă părul peste umăr și râde de propria glumă proastă. În ciuda faptului că nu pot *să aud* gluma odată ce m-am deconectat intenționat de ea, ca să pot să-l ascult mai bine pe Damen, îmi este de ajuns faptul că el crede că e proastă.

Îmi oferă totodată și o oarecare speranță.

Un val de speranță care ia rapid sfârșit în secunda în care atenția lui se îndreaptă spre decolteul ei.

Vreau să spun, este atât de banal, de pueril și, ca să fiu sinceră, complet jenant. Iar dacă am crezut că ieri mi-au fost rănite sentimentele, când am fost obligată să-l privesc sărutându-se cu Drina, ei bine, privind retrospectiv, nu era nimic în comparație cu *asta*.

Pentru că Drina a fost *atunci* nimic mai mult decât o frumoasă, lipsită de conținut și superficială imagine aflată pe o tăbliță.

Dar Stacia este *acum*.

Cu toate că și ea este frumoasă, lipsită de conținut și superficială – se întâmplă să stea chiar în fața mea, în toată splendoarea ei tridimensională.

Ascult cum creierul amorțit al lui Damen se înflăcărează pe seama calităților și abundenței pieptului din greu căptușit al Staciei și n-am cum să nu mă întreb dacă aceasta este *într-adevăr* preferința lui în materie de femei.

Dacă aceste neobrăzate, lacome și înfumurate fete sunt genul de femele pe care le preferă *cu adevărat?*

Şi dacă sunt doar o anomalie ciudată, o curioasă întâmplare neobişnuită, care a continuat să-mi stea în cale pe parcursul ultimilor patru sute de ani?

Am rămas cu ochii pe el pe tot parcursul orei, privind de pe locul meu izolat, din spate. Răspundeam automat întrebărilor domnului Robins fără măcar să mă gândesc, doar repetând răspunsurile pe care le *vedeam* în capul lui. Mintea mea nu se abătea niciodată de la Damen, reamintindu-mi necontenit cine este el *cu adevărat:* că, în ciuda tuturor aparenţelor, el este bun, îngăduitor, grijuliu şi loial – iubirea de necontestat a numeroaselor mele vieţi. Şi că această versiune care stă înaintea mea *nu* este pe bune – indiferent cât de mult ar oglindi unele dintre comportamentele de ieri –, nu îl caracterizează.

Iar când clopoţelul sună în cele din urmă, o iau pe urmele lui Damen. Îl am în vizor pe tot parcursul orei a doua, cea de educaţie fizică (în mare parte, pentru că nu mă duc), alegând să zăbovesc în faţa clasei lui, deşi ar fi trebuit să alerg pe pistă. Când cei care controlează holurile au fost pe punctul de a se plimba prin preajmă, m-am ascuns, ca să nu mă poată vedea, întorcându-mă imediat ce au trecut mai departe. L-am privit încordată prin fereastră, trăgând cu urechea la toate gândurile lui, urmărindu-l, aşa cum m-a şi acuzat. N-am ştiut dacă să mă simt deranjată sau uşurată când am constatat că atenţia lui nu este îndreptată exclusiv asupra Staciei – că, în mare, este disponibilă pentru orice fată oarecum atrăgătoare şi care se află în apropiere – în afară de cazul când acel cineva sunt *eu.*

Deşi petrec şi ora a treia spionându-l pe Damen, odată cu a patra, îmi mut atenţia asupra lui Roman. Îl privesc drept în ochi în vreme ce mă îndrept spre banca mea, întorcându-mă şi confirmând că-l observ de fiecare dată când îl simt concentrat asupra mea. Chiar dacă gândurile lui cu privire la mine sunt la fel de banale şi stânjenitoare ca şi cele ale lui Damen legate de Stacia, refuz să roşesc sau să reacţionez. Doar continui să zâmbesc şi să-i fac semn din cap, hotărâtă să-mi ascund supărarea, deoarece, dacă vreau să aflu cine *este într-adevăr* acest tip, atunci nu mai am cum să-l evit ca pe Ciuma Neagră.

Așadar, când, în cele din urmă, sună clopoțelul, renunț la rolul de paria *mototoală* exclusă, în care am fost azvârlită fără voia mea, și mă îndrept direct către șirul lung de mese. Ignor freamătul din stomacul meu, care se agravează cu fiecare pas, fiind hotărâtă să pun mâna pe un loc și să stau cu restul colegilor mei.

Iar când Roman încuviințează din cap în timp ce mă apropii, nu pot să nu fiu dezamăgită că nu este nici pe-aproape atât de surprins pe cât am presupus că va fi.

– Ever! Zâmbește, bătând ușor cu palma în spațiul îngust aflat chiar lângă el. Vasăzică, nu a fost doar imaginația mea. Chiar am avut un moment împreună în timpul orei.

Zâmbesc crispată și mă înghesui lângă el, privirea mea trecând instinctiv la Damen, dar numai pentru o clipă, după care mă forțez să mă uit în altă parte. Îmi reamintesc că trebuie să rămân concentrată asupra lui Roman, că este imperios necesar să nu-mi pierd obiectivul din vedere.

– Știam că, până la urmă, te vei da pe brazdă. Doar că mi-aș fi dorit să nu dureze chiar atât. Avem de recuperat așa de multă vreme pierdută!

Se apleacă spre mine, fața lui ajungând atât de aproape, încât pot să-i văd petele de culoare din ochi, puncte strălucitoare de mov în care ar fi așa de ușor să te pierzi...

– Este *plăcut*. Așa-i că e *plăcut*? Toți împreună astfel – toți uniți ca unul. Și, în tot acest timp, tu ai fost veriga lipsă. Însă acum, că ești aici, misiunea mea este îndeplinită. Iar tu credeai că nu se poate realiza.

Își dă capul pe spate și râde – cu ochii închiși, dinții la vedere și părul auriu, răvășit scânteind în soare.

Cu toate că detest să o recunosc, adevărul este că-i fermecător.

Nu în același fel ca Damen, de fapt, nici pe-aproape. Roman arată bine într-un mod care îmi amintește de fosta mea viață, având doza potrivită de farmec superficial și atractivitate fizică bine calculată de care m-aș fi îndrăgostit înainte. Atunci când luam lucrurile așa cum păreau a fi și mă uitam rareori dincolo de aparențe, poate chiar niciodată.

Privesc cum mușcă din batonul său Mars, apoi mă uit din nou la Damen. Cuprind cu privirea profilul lui splendid, întunecat, în timp ce inima mi se umple cu un dor atât de copleșitor, încât cu greu pot să îndur. Văd cum gesticulează ca să o distreze pe Stacia cu vreo poveste stupidă, fiind totuşi mai interesată de mâini decât de anecdota în sine, amintindu-mi cât de plăcute le simţeam odată pe pielea mea...

– ... Așadar, oricât de frumos ar fi că ni te-ai alăturat, nu pot să nu mă întreb despre ce este *într-adevăr* vorba aici, spune Roman, încă privindu-mă în ochi.

Dar eu tot mă uit la Damen. Văd cum își apasă buzele pe obrazul Staciei, înainte de a-și croi drum în jurul urechii, coborând apoi de-a lungul gâtului ei...

– Chiar dacă mi-ar plăcea să mă prefac că ai fost copleşită de frumusețea și farmecul meu de netăgăduit, am destulă minte încât să nu fac asta. Așadar, spune-mi, Ever, care-i treaba?

Pot să-l aud pe Roman vorbind, vocea lui curgând monoton, întruna, pe fundal, ca un vag murmur permanent ușor de ignorat, dar privirea mea rămâne aținitită asupra lui Damen – iubirea vieții mele, eternul meu suflet-pereche care habar nu are nici că exist. Stomacul mi se răscolește când buzele lui îi ating ușor clavicula înainte să se îndrepte înapoi spre urechea ei, gura mișcându-i-se delicat în timp ce-i șoptește, încercând s-o convingă să chiulească de la restul orelor, ca să poată merge împreună la el acasă...

„Ia stai – să o convingă? Încearcă să o convingă? Asta înseamnă că nu este pregătită și dispusă?

Oare sunt singura din preajmă care pur și simplu a presupus că deja au fost unul peste altul?“

Însă, chiar atunci când sunt pe punctul să mă conectez la energia Staciei, pentru a vedea ce ar mai putea să pună la cale odată ce se preface a se lăsa greu, Roman mă bate ușor pe braț și zice:

– Ei, haide, Ever! Nu fi timidă! Spune-mi ce cauți aici. Spune-mi ce anume te-a făcut să te sucești?

Și, înainte să am vreme să răspund, Stacia se uită la mine și zice:

– Doamne, mototoalo, te mai *holbezi mult?*

Nu răspund. Doar mă prefac că nu am auzit și mă concentrez asupra lui Damen. Refuz să o las să priceapă că am observat-o, cu toate că sunt atât de încolăciți unul în jurul celuilalt, încât aproape că sunt contopiți. Mi-aș dori să se întoarcă pur și simplu și să mă *vadă* – să mă *vadă* cu adevărat –, așa cum făcea odată.

Însă când, în cele din urmă, se uită, privirea lui trece direct prin mine, ca și cum nici nu aș merita deranjul, de parcă sunt invizibilă.

Iar când îl văd privind prin mine astfel, rămân amorțită, fără suflu, înghețată, incapabilă să mă mișc...

– A, a-*lo?* strigă Stacia destul de tare, încât să audă toată lumea. Vreau să spun, pe bune. Putem să te *ajutăm* cu ceva? Poate cineva să te *ajute?*

Mă uit în treacăt la Miles și Haven, care stau doar la câțiva metri distanță, văzând cum dezaprobă din cap, amândoi dorindu-și să nu fi avut niciodată nimic de-a face cu mine. Apoi, înghit greu și îmi reamintesc că ei nu dețin controlul – că Roman este scenaristul, producătorul, regizorul și autorul acestui spectacol blestemat.

Cu stomacul făcut ghem și fremătând în timp ce examinez gândurile din mintea lui, întâlnesc privirea lui Roman. Sunt hotărâtă să sap dincolo de stratul superficial al obișnuitelor lucruri prostești, fiind curioasă să văd dacă este ceva mai mult decât adolescentul obsedat sexual, enervant, dependent de dulciuri, după cum se înfățișează a fi. Pentru că adevărul e că nu cred. Imaginea pe care am văzut-o pe acel cristal, cu afurisitul rânjet victorios așternut larg pe chipul lui, sugerează o latură mult mai întunecată. Dar, pe când zâmbetul îi devine mai larg, iar privirea i se îngustează asupra mea, totul se estompează.

Totul în afară de mine și de Roman.

Mă prăbușesc printr-un tunel, fiind trasă din ce în ce mai repede de către o forță aflată dincolo de controlul meu. Alunec incontrolabil în abisul întunecat al minții lui, iar Roman alege cu grijă scenele pe care vrea ca eu să le văd – Damen dând o petrecere în apartamentul nostru de la Montage, o petrecere care îi include pe Stacia, Honor, Craig și pe toți ceilalți puști care nu ne-au vorbit

niciodată înainte, o petrecere care durează câteva zile, până când, în cele din urmă, este dat afară din cauză că a distrus locul. Mă forțează să privesc toate tipurile de acte dezgustătoare, lucruri pe care aș prefera să nu le văd, culminând cu imaginea finală văzută în acea zi pe cristal: cea din urmă scenă.

Cad pe spate de pe locul meu, aterizând pe podea într-o încâlceală de mâini și picioare, încă prinsă în strânsoarea lui. Îmi revin în cele din urmă chiar în timp ce întreaga școală izbucnește într-un strident și batjocoritor cor: „Mototoalo!“ Și privesc îngrozită cum elixirul meu roșu șiroiește de-a lungul mesei și se scurge peste margini.

– Ești *în regulă?* întreabă Roman, privindu-mă lung pe când mă zbat să mă ridic. Știu că e greu de văzut. Crede-mă, Ever, am trecut prin asta. Dar este mai bine așa, chiar e. Și mă tem că va trebui pur și simplu să mă crezi pe cuvânt.

– *Știam* că tu ești de vină, șoptesc, stând în fața lui, tremurând de furie. Am știut-o de la început.

– Așa este. Zâmbește. Așa este. Unu la zero pentru tine. Deși ar trebui să te avertizez, încă sunt cu zece puncte înaintea ta.

– N-o să-ți meargă, spun, privind înfiorată cum își înmoaie degetul mijlociu în băltoaca sucului meu roșu, permițând stropilor să îi picure pe limbă atât de lent, calculat, încât este ca și cum încearcă să îmi transmită ceva, să îmi dea un ghiont.

Însă, îndată ce o idee începe să mi se contureze în mintea, își linge buzele și spune:

– Dar vezi tu, aici greșești. Își întoarce gâtul într-un fel care îi lasă la vedere însemnul, tatuajul Ouroboros[1] fin, detaliat, apărând și dispărând fulgerător. Deja mi-a mers, Ever. Zâmbește. Deja am câștigat.

---

[1] Simbol antic, care reprezintă ciclicitatea și înfățișează un șarpe sau un dragon mâncându-și propria coadă. (n.tr.)

douăzeci și opt

Nu m-am dus la ora de artă. Am plecat imediat după prânz.

Nu, rectific. Adevărul este că am plecat în *mijlocul* prânzului. La câteva secunde după oribila întâlnire cu Roman, am fugit spre parcare –urmărită de nesfârșitul cor „Mototoalo!" –, unde am sărit în mașină și am plecat în viteză, cu mult înaintea momentului în care clopoțelul era programat să sune.

Trebuie să mă îndepărtez de Roman. Să pun o distanță considerabilă între mine și tatuajul lui înfiorător – complexul model Ouroboros care apărea și dispărea fulgerător, exact cum făcea cel de pe încheietura mâinii Drinei.

Simbolul incontestabil care dovedește că Roman este un nemuritor ticălos – așa cum am crezut mereu.

Chiar dacă Damen a neglijat să mă avertizeze cu privire la acest tip de numuritori și nici nu a știut că există înainte ca Drina să devină malefică, tot nu pot să cred că mi-a luat atât de mult ca să mă prind. Vreau să spun, chiar dacă mănâncă și bea, chiar dacă aura lui este vizibilă, iar gândurile lui pot fi citite (ei bine, cel puțin de mine), acum îmi dau seama că nu a fost decât o fațadă. Ca acele clădiri de decor de la Hollywood care sunt atent meșteșugite, ca să pară ceva ce nu sunt. Iar asta este ceea ce a făcut Roman – a proiectat intenționat acest voios băiețaș fără griji, cu caracteristici britanice, cu senina lui aură strălucitoare și cu gânduri vesele, lascive, când, în toată această vreme, adânc înăuntrul său, este oricum altcumva.

Adevăratul Roman este întunecat.

Și sinistru.

Şi hain.

Şi toate celelalte care se însumează în *rău*. Dar şi mai grav este că-i pornit să-mi omoare iubitul şi încă nu ştiu de ce.

Deoarece motivul a fost unicul lucru pe care nu am reuşit să-l văd în scurta, dar tulburătoarea mea vizită în străfundurile minţii lui.

Iar motivul se va dovedi foarte important dacă voi fi vreodată nevoită să-l omor, de vreme ce este imperios necesar să-i lovesc chakra potrivită ca să scap de el pentru totdeauna. Iar pentru că nu ştiu motivul aş putea să dau greş.

Adică, aş ţinti spre chakra întâi – sau a rădăcinii, cum i se mai spune uneori –, centrul furiei, violenţei şi lăcomiei? Sau poate chakra din zona buricului – centrul sacral –, unde sălăşuiesc invidia şi gelozia. Dar, neavând idee ce scopuri are, ar fi mult prea posibil să o lovesc pe cea care nu trebuie. Ceea ce nu doar că *nu* l-ar omorî, dar probabil l-ar şi înfuria peste măsură. Mi-ar rămâne încă şase chakre dintre care să aleg şi, până atunci, mi-e teamă că s-ar prinde.

De altfel, să-l omor pe Roman prea devreme nu ar fi decât în defavoarea mea – luând astfel cu el secretul a cine ştie ce le-a făcut lui Damen şi restului şcolii. Iar acesta este un risc pe care chiar nu mi-l permit. Ca să nu mai spun că oricum nu mă pasionează să omor oameni. Singura ocazie din trecut când am devenit agresivă fizic a fost când nu aveam decât două alternative: să lupt sau să mor. Şi, imediat cum mi-am dat seama ce i-am făcut Drinei, mi-am dorit să nu mai fie niciodată necesar să o fac din nou. Deoarece, chiar dacă ea m-a ucis de multe ori înainte şi cu toate că a recunoscut că mi-a omorât întreaga familie – inclusiv câinele –, asta nu-mi uşurează prea mult sentimentul de vinovăţie. Vreau să spun că mă simt mizerabil ştiind că numai eu sunt răspunzătoare pentru moartea ei.

De vreme ce m-am cam întors de unde am plecat, mă hotărăsc să o iau de la capăt. Cotesc la dreapta pe autostrada Coast şi mă îndrept spre casa lui Damen, gândindu-mă să folosesc următoarele câteva ore, când ceilalţi sunt încă la şcoală, intrând prin efracţie în locuinţa lui, ca să mă uit cu atenţie pe acolo.

Urc până la boxa paznicului, îi fac semn Sheilei şi continui spre poartă. După cum era de aşteptat, am presupus că se va deschide în

fața mea și, fiindcă a rămas nemișcată, a trebuit să apăs bruc frâna pentru a evita o tamponare frontală majoră.

– Scuze. *Scuze!* strigă Sheila, năvălind spre mașina mea de parcă aș fi nu știu ce intrus, ca și cum nu m-ar mai fi văzut niciodată înainte, deși adevărul este că, până săptămâna trecută, am fost aici aproape în fiecare zi.

– Bună, Sheila. Zâmbesc amabil, prietenos, pașnic. Tocmai mă îndreptam spre casa lui Damen, așa că, dacă ai putea pur și simplu să deschizi poarta, îmi continui drumul și...

Se uită la mine, având privirea îngustată, buzele strânse schițând un rânjet slab.

– Va trebui să te rog să pleci.

– Poftim? Dar *de ce?*

– Ai fost scoasă de pe listă, spune ea cu mâinile ferm înfipte în șolduri, iar chipul nu trădează nici cea mai mică urmă de remușcare după toate acele luni de zâmbete și salutări.

Rămân acolo, cu buzele lipite, permițând cuvintelor să-mi pătrundă în minte.

„Nu mai sunt pe listă. Am fost scoasă de pe lista celor cărora li se permite accesul permanent. Mi s-a dat bila neagră sau m-a pus pe lista neagră, ori cum i s-o zice când ți se refuză accesul într-o măreață comunitate închisă, pentru o perioadă nedefinită."

Ceea ce ar fi suficient de rău în sine, dar faptul că, în loc să aud mesajul oficial de despărțire de la prietenul meu, îl primesc de la Sheila cea Mare face totul chiar mai rău.

Privesc în jos, apucând schimbătorul de viteze atât de strâns, încât există pericolul să se desprindă în mâna mea. Apoi, înghit cu greu și mă uit la ea când zic:

– Ei bine, cum evident ți s-a adus la cunoștință, eu și Damen ne-am despărțit. Însă doar speram să trec puțin pe aici și să-mi recuperez câteva dintre lucruri, deoarece, după cum poți să vezi... Îmi deschid rucsacul și îmi vâr rapid mâna înăuntru. Încă mai am cheia.

O ridic, privind cum soarele de prânz este surprins și reflectat de metalul auriu și strălucitor, fiind prea cuprinsă de propria groază ca să mai anticipez că va întinde mâna și o va înșfăca.

– Acum, te rog frumos să părăsești zona, spune ea, îndesâdu-și cheia adânc în buzunar, forma ei fiind vizibilă sub materialul întins

peste sânii ei gigantici. Cu greu îmi oferă suficient răgaz pentru a-mi muta piciorul de pe frână pe accelerație înainte să adauge: Acum, du-te! Pleacă! Nu mă face să te rog de două ori.

douăzeci și nouă

De data aceasta, când sosesc în Summerland, sar peste obișnuita aterizare pe vastul câmp parfumat, alegând în schimb să ajung în mijlocul a ceea ce acum îmi place să consider drumul principal. Apoi, mă ridic de pe jos și mă scutur, uimită să văd că toți cei din jurul meu își continuă activitățile obișnuite ca și cum este un lucru normal, de zi cu zi, ca să cadă cineva pe stradă direct din cer. Dar presupun că așa stau lucrurile prin aceste părți.

Trec pe lângă baruri de karaoke și saloane de coafură, reconstituind drumul pe care mi l-au arătat Romy și Rayne, știind că probabil aș putea doar să-mi *doresc* să fiu acolo, dar încă sunt preocupată să învăț să mă orientez pe aici. Și, după ce ies rapid de pe alee și cotesc brusc pe bulevard, o iau la fugă pe acele abrupte trepte de marmură și mă pomenesc în fața acelor uși principale masive, privind cum se deschid ușor pentru mine.

Pășesc în minunatul hol de marmură, observând că este mult mai aglomerat decât ultima dată când am fost aici. Îmi revizuiesc mental întrebările, nefiind sigură dacă am nevoie de înregistrările akashice sau dacă pot pur și simplu să obțin răspunsurile aici. Mă întreb dacă pentru întrebări cum ar fi: „Cine anume este Roman și ce i-a făcut lui Damen?" și: „Cum pot să-l opresc și să-i salvez viața lui Damen?" există vreo modalitate securizată de acces. Însă apoi, simțind că trebuie să simplific și să le însumez pe toate într-o propoziție ordonată, închid ochii și gândesc: „În esență, ceea ce vreau să știu este cum pot să readuc totul la cum a fost înainte".

Și, imediat cum gândul este formulat, o ușă se deschide înaintea mea, iar o îmbietoare lumină caldă mă invită să intru într-o încăpere de un alb perfect, același alb ca de curcubeu de mai înainte, doar că, de această dată, în loc de o bancă de marmură albă, găsesc un fotoliu uzat, din piele, cu spătar rabatabil.

Mă apropii, mă las în el, întinzând suportul pentru picioare și făcându-mă comodă. Nu-mi dau seama că stau pe o replică perfectă a scaunului tatălui meu până când nu văd inițialele *R.B.* și *E.B.* zgâriate pe cotieră. Mi se taie respirația când le recunosc ca fiind exact aceleași însemne pe care am convins-o pe Riley să le zgârie cu briceagul de la Fetele Cercetașe. Exact aceleași scrijelituri care nu doar că au dovedit că noi suntem vinovate, dar ne-au și adus o săptămână de pedeapsă.

Dar a mea a fost prelungită până la zece zile când părinții mei și-au dat seama că eu am convins-o s-o facă – fapt care, după părerea lor, m-a făcut vinovata care a premeditat totul și care, evident, merita o pedepsă mai mare.

Îmi trec degetele peste pielea găurită, unghiile mele înfigându-se în căptușeală acolo unde litera *R* era prea adâncă. Îmi rețin un suspin când îmi amintesc acea zi. *Toate* acele zile. Fiecare dintre acele minunate zile delicioase, pe care odată le consideram firești, dar de care, descopăr acum, îmi este atât de dor, încât abia mai pot suporta.

Aș face *orice* ca să mă întorc. *Orice* dacă asta ar însemna că aș putea să mă întorc și să le pun pe toate la loc, așa cum erau odată...

Iar imediat cum gândul capătă formă, spațiul care înainte era gol începe să se transforme. Se rearanjează, transformându-se dintr-o cameră aproape goală, cu un singur fotoliu cu spătar rabatabil într-o replică exactă a fostei noastre case din Oregon.

Aerul este plin de aroma vestitelor brioșe ale mamei mele, în timp ce pereții se metamorfozează de la un alb sidefat, la o nuanță delicată de bej, pe care ea o numea *perla lemnului plutitor.* Iar când pătura cu cele trei nuanțe de albastru tricotată de bunica îmi acoperă genunchii, privesc spre ușă, văzând lesa lui Buttercup atârnând de clanță și tenișii vechi ai lui Riley așezați lângă cei ai tatălui meu. Văd cum toate elementele se completează până când fiecare poză, carte și fleac sunt prezente acolo unde le este locul. Și nu pot să nu

mă întreb dacă aceasta se datorează întrebării mele, pentru că am cerut ca totul să redevină cum era înainte.

Deoarece adevărul este că de fapt mă refeream la mine și la Damen.

„Nu-i așa?“

Vreau să spun, este oare posibil să te *întorci în timp?*

Sau este o copie veridică, un model al familiei Bloom, varianta cea mai apropiată de realitate pe care pot să o sper?

Însă, imediat ce am dubii cu privire la ce mă înconjoară și la adevăratul sens a ceea ce am vrut să spun, televizorul se aprinde, culori trecând fulgerător de-a lungul ecranului – un ecran făcut din cristal, la fel ca acela pe care l-am văzut înainte.

Strâng pătura mai puternic în jurul meu, băgând-o confortabil sub genunchi în vreme ce cuvintele L'HEURE BLEUE umplu ecranul. Iar când mă întreb ce ar putea să însemne, o definiție apare scrisă în cea mai frumoasă caligrafie, lămurindu-mă:

> *O expresie franțuzească, l'heure bleue sau „ora albastră“ se referă la ora trăită între lumină și întuneric. Un timp apreciat pentru calitatea luminii și totodată timpul când parfumul florilor este cel mai intens.*

Mă uit chiorâș la ecran, privind cum cuvintele se estompează și sunt înlocuite de o imagine a lunii – o splendidă lună plină, care strălucește în cea mai frumoasă culoare albastră, o nuanță care aproape se confundă cu a cerului...

Iar apoi... iar apoi mă văd *pe mine...* acolo, chiar pe același ecran. Îmbrăcată în blugi și un pulover negru, părul atârnându-mi desfăcut, uitându-mă pe fereastră chiar la aceeași lună... privind în treacăt la ceas ca și cum aștept ceva... ceva ce se va întâmpla curând. Și, în ciuda stării neclare, ca prin vis, pe care o am văzând un eu care nu este *realmente* eu, pot simți ce simte ea și auzi ce gândește. Se duce undeva, într-un loc în care cândva credea că nu are acces. Așteaptă nerăbdătoare momentul când cerul capătă aceeași nuanță ca și luna, un minunat albastru-închis, fără urmă de soare – știe că vestește unica ei ocazie pentru a-și găsi drumul înapoi către această cameră și a se întoarce într-un loc pe care odată l-a crezut pierdut.

Mă uit cu privirea lipită de ecran, tăindu-mi-se respirația când își ridică mâna, apasă cristalul cu degetul și este trasă înapoi în timp.

treizeci

Țâșnesc din amfiteatru și cobor scările în fugă. Vederea îmi este atât de încețoșată, iar inima mi se zbate atât de nebunește, încât nu le observ pe Romy și Rayne decât când este prea târziu, iar Rayne se află înghesuită sub mine.

– Dumnezeule, îmi pare atât de rău, eu...

Mă aplec cu mâna întinsă, așteptând ca ea să o apuce, pentru a o putea ajuta să se ridice, și o întreb repetat dacă este teafără, înfiorându-mă de rușine când îmi ignoră gestul și se zbate să se ridice. Își îndreaptă bluza și își saltă șosetele, în vreme ce eu privesc șocată cum genunchii ei zgâriați se vindecă instantaneu – nu luasem niciodată în considerație posibilitatea că ele ar putea fi ca mine.

– Ești... tu ești...

Însă înainte să pot măcar găsi cuvântul, Rayne clatină din cap și spune:

– Cu absolută siguranță, *nu* suntem. Se asigură că șosetele ei sunt la exact aceeași înălțime. Nu suntem *deloc* ca *tine*, mormăie ea, îndreptându-și sacoul albastru și fusta din stofă cadrilată, iar apoi se uită la sora ei mult mai drăguță, care dezaprobă din cap.

– Rayne, te rog. Nu-ți uita bunele maniere, se încruntă Romy.

Chiar dacă Rayne continuă să se uite la mine cu asprime, vocea își pierde o parte din înflăcărare când zice:

– Ei bine, *nu* suntem.

– Așadar... așadar, știți despre mine? întreb și o aud pe Rayne gândind: „Ei bine, daaa!“

Romy aprobă solemn din cap.

– Iar tu crezi că sunt *rea?*

Rayne își dă ochii peste cap, în timp ce Romy zâmbește blând, spunând:

– Te rog, ignor-o pe sora mea. Nu gândim deloc așa ceva. Nu suntem în postura de a judeca.

Privesc de la una la alta, remarcând pielea lor palidă, ochii negri uriași, bretonul parcă tăiat cu briciul și buzele subțiri, trăsăturile lor fiind atât de amplificate încât sunt ca niște personaje Manga[1] care au prins viață. Nu pot să nu mă gândesc cât de ciudat este ca două persoane să fie identice la exterior și totuși atât de diferite în interior.

– Deci, zi-ne ce ai aflat, rostește Romy zâmbind când pornește pe stradă, presupunând că o vom urma – ceea ce și facem. Ai găsit toate răspunsurile pe care le cauți?

„Și chiar mai mult."

Am rămas cu ochii căscați și fără cuvinte de când acel cristal s-a stins. N-am idee ce să înțeleg din informația care mi s-a oferit, dar sunt pe deplin conștientă de fapul că deține potențialul de a schimba nu doar viața mea, ci foarte probabil și lumea. Și, cu toate că trebuie să recunosc că este destul de grozav să am acces la o înțelepciune atât de puternică, responsabilitatea pe care o implică e incontestabil uriașă.

Vreau să spun, ce se presupune că ar trebui să *fac* cu ea acum, că știu? Mi-a fost dată această informație cu un motiv anume? Vreun fel de mare motiv global? Există vreo nouă așteptare de la mine, de care nici măcar nu sunt conștientă? Iar dacă nu, atunci care este rostul?

Serios: *de ce eu?*

Cu siguranță, nu sunt prima persoană care a pus o asemenea întrebare.

Sau sunt?

---

[1] Manga este cuvântul japonez pentru benzi desenate (uneori, folosindu-se și komikku). În afara Japoniei, termenul este utilizat strict pentru benzile desenate de origine japoneză. (n.red.)

Iar unicul răspuns plauzibil la care se pare că pot să ajung este: poate că îmi este scris să mă întorc. Poate că îmi este scris să mă duc înapoi.

Nu ca să împiedic asasinate, să pun capăt unor războaie și, în esență, să schimb cursul istoriei – chiar nu cred că sunt fata potrivită pentru așa ceva.

Deși într-adevăr cred că informația mi-a fost arătată cu un motiv – unul care duce exact înapoi la ceea ce am gândit mereu: că accidentul, puterile mele parapsihologice și Damen făcându-mă nemuritoare reprezintă o greșeală colosală. Și, dacă aș putea pur și simplu să mă întorc pe neașteptate în trecut și să împiedic accidentul, atunci pot să readuc totul la cum era înainte. Pot să mă întorc în Oregon și să-mi reiau fosta viață ca și cum noua viață nici nu s-ar fi întâmplat. Cu alte cuvinte, ceea ce mi-am dorit de la bun început.

Însă cum rămâne cu Damen? Se întoarce și el?

Iar dacă este așa, va fi în continuare cu Drina până când ea reușește să mă omoare și totul se repetă?

Nu voi face decât să amân inevitabilul?

Sau rămâne totul la fel, în afară de mine? Este omorât de mâna lui Roman în timp ce eu sunt înapoi în Oregon, complet neștiutoare că el există?

Și, dacă așa stau lucrurile, atunci cum pot permite să se întâmple un asemenea lucru?

Cum pot să-i întorc spatele singurei persoane pe care am iubit-o vreodată cu adevărat?

Clatin din cap, observând că Romy și Rayne încă se uită la mine, așteptând un răspuns, cu toate că nu am idee ce să spun. Așadar, rămân pur și simplu nemișcată, gura atârnându-mi deschisă ca și cum aș fi o idioată desăvârșită. Mă gândesc că sunt o ratată absolută chiar și în Summerland, un loc al iubirii depline și al perfecțiunii.

Romy zâmbește, închizându-și ochii în vreme ce brațele ei se umplu cu lalele roșii – lalele roșii, frumoase, pe care mi le oferă pe dată.

Însă refuz să le primesc. Doar îmi mijesc ochii și încep să mă dau înapoi.

– Ce faci? rostesc eu și mă uit de la una la alta, vocea fiindu-mi subțire, fragilă și observ că ele par la fel de confuze ca şi mine.

– Îmi pare rău, spune Romy, încercând să-mi aline neliniștea. Nu sunt sigură de ce am făcut-o. Mi-a trecut pur și simplu prin minte, așa că...

Privesc cum lalelele dispar dintre degetele ei, întorcându-se de oriunde au venit. Însă faptul că au dispărut nu schimbă mai nimic, iar tot ce vreau acum este să plece şi ele.

– Pe aici, *nimic* nu este confidențial? strig eu, știind că exagerez, dar nefiind capabilă să mă abțin.

Deoarece dacă acele lalele au fost vreun fel de mesaj, dacă îmi asculta gândurile și încerca să mă convingă să renunț la trecut și să rămân în prezent, ei bine, pur și simplu nu o privește. S-ar putea să ştie totul despre Summerland, dar nu știu *nimic* despre mine şi nu au nici un drept să se amestece. Ele nu au fost niciodată nevoite să ia o decizie ca aceasta. Habar nu au cum este să pierzi absolut fiecare persoană pe care ai iubit-o vreodată.

Fac încă un pas îndărăt, văzând cum Rayne își încrețește fruntea pe când Romy clatină din cap, zicând:

– Nu am auzit nimic. Sincer. Nu putem să-ți citim *toate* gândurile, Ever. Doar cele pe care ne este permis să le aflăm. Orice vezi în înregistrările akashice îți aparține numai ție. Noi suntem doar îngrijorate de frământarea ta. Asta-i tot. Nimic mai mult, nimic mai puțin.

Îmi îngustez privirea, fără să o cred măcar o clipă. Probabil că au tras tot timpul cu urechea la gândurile mele. Vreau să spun, altminteri de ce mi-ar fi dat lalelele? Din ce alt motiv ar fi materializat așa ceva?

– Nici măcar nu am fost în sala înregistrărilor akashice, zic eu. Această cameră era... Mă opresc, înghițind cu greu când îmi amintesc aroma brioșelor mamei, atingerea păturii bunicii mele, știind că aş putea să le am din nou. Tot ce trebuie să fac este să aștept ziua și ora potrivite și pot să mă întorc la familia și prietenii mei. Clatin din cap și ridic din umeri. Această cameră era *altfel*.

– Amfiteatrul akashic are numeroase fațete. Romy dă din cap. Devine orice ai nevoie să fie. Se uită la mine, ochii ei cercetându-mi chipul și spune: Am apărut doar ca să te ajutăm, nu ca să te supărăm sau derutăm.

– Așa și? Sunteți un fel de îngeri păzitori sau spirite ocrotitoare ale mele? Două zâne bune care poartă uniforme de școală privată?

Nu chiar, râde Romy.

– Atunci, cine sunteți? Și ce căutați aici? Și cum de reușiți mereu să mă găsiți?

Rayne mă privește cu asprime și o trage pe sora ei de mânecă, cerându-i să plece. Însă Romy rămâne nemișcată, privindu-mă în ochi când zice:

– Suntem aici doar pentru a ajuta și sprijini. Asta-i tot ce trebuie să știi.

Mă uit la ea pentru un moment, îi arunc o privire surorii ei, apoi clatin din cap și mă îndepărtez. Sunt misterioase cu bună știință, mai mult decât ciudate și am o bănuială destul de serioasă că intențiile lor nu sunt bune.

Chiar și când Romy strigă din urma mea, îmi continui drumul. Sunt nerăbdătoare să mă îndepărtez de ele și mă îndrept spre o femeie cu părul roșcat, care așteaptă chiar în fața amfiteatrului și care, cel puțin din spate, seamănă perfect cu Ava.

treizeci și unu

Uriașa dezamăgire pe care am simțit-o când am bătut ușor pe umărul femeii cu părul roșcat, doar pentru a constata că nu este Ava, m-a făcut să-mi dau seama cât de mult am nevoie să vorbesc cu ea. Așa că ies din Summerland și aterizez înapoi în mașina mea, picând pe scaunul șoferului chiar în față la Trader Joe, în parcarea de la Crystal Cove Promenade și surprind atât de tare un cumpărător nevinovat, încât își scapă ambele sacoșe, numeroase cutii cu cafea și supă împrăștiindu-se sub șir de mașini. Îmi promit că, de acum încolo, mă voi asigura că venirile și plecările mele sunt puțin mai discrete.

Când ajung la Ava, ea este în mijlocul unei citiri, așa că aștept în luminoasa ei bucătărie de culoare deschisă până când termină. Și, chiar dacă știu că nu mă privește, cu toate că sunt conștientă că nu ar trebui să mă bag, apelez rapid la telecomanda mea cuantică și le accesez întâlnirea, uimită de nivelul de acuratețe și detaliere pe care îl oferă Ava.

– Impresionant, spun, după ce clienta ei pleacă, iar ea vine în bucătărie. *Foarte* impresionant. Serios, habar n-aveam.

Zâmbesc, văzând cum execută ritualul obișnuit de a umple ceainicul, apoi cum pune niște fursecuri pe o farfurie și o împinge spre mine.

– Este un compliment destul de mare odată ce vine de la tine. Zâmbește, așezându-se vizavi de mine. Deși, dacă îmi amintesc bine, ți-am citit și ție odată, destul de exact.

Întind mâna spre o prăjitură, știind că se așteaptă la asta. Iar când ling bucățelele de zahăr de deasupra, nu pot să nu mă întristez pentru că nu mai are farmecul de dinainte.

– Mai ții minte când ți-am ghicit? În noaptea de Halloween? rostește ea și mă privește cu atenție.

Dau din cap. Mi-o amintesc bine. Aceea este noaptea în care am aflat că poate să o vadă pe Riley. Până atunci, am fost convinsă că eram singura care putea să comunice cu sora mea mai mică decedată și nu am fost prea bucuroasă să aflu că lucrurile nu mai stăteau așa.

– I-ai spus clientei tale că iese cu un ratat? Rup fursecul în două. Că o înșală cu cineva pe ea care o consideră prietenă și că ar trebui să scape de amândoi cât poate de repede? întreb eu, îndepărtând niște firimituri care mi-au căzut în poală.

– Cam așa ceva, răspunde ea, ridicându-se pentru a aduce ceaiul imediat cum ceainicul începe să fluiere. Cu toate acestea, pot doar să sper că vei învăța să îndulcești mesajul dacă te hotărăști vreodată să îi ghicești cuiva.

Iau o pauză, copleșită de o suferință spontană când îmi dau seama cât de mult a trecut de când m-am gândit ultima dată la viitorul meu, la ce mi-aș putea dori să devin când cresc. Am trecut prin atât de multe faze – am vrut să devin pădurar, profesor, astronaut, supermodel, vedetă de muzică pop, lista era fără sfârșit. Însă acum, că sunt nemuritoare, acum, că sunt în postura de a încerca *toate* acele lucruri pe parcursul următorilor o mie și ceva de ani – nu mă mai simt atât de ambițioasă.

În ultima vreme, singurul lucru la care m-am gândit a fost cum să-l recuperez pe Damen.

Iar acum, după această ultimă excursie la Summerland, unicul lucru la care mă pot gândi este să redevin cum eram înainte.

Vreau să spun, faptul că am întreaga lume la picioare nu-i prea ispititor când nu am cu cine să împărtășesc acest lucru.

– Eu... eu tot nu sunt sigură ce vreau să fac. Nu prea m-am gândit la asta, mint, întrebându-mă dacă mi-ar fi ușor să mă strecor înapoi în fosta mea viață – asta dacă mă hotărăsc să mă întorc la ea.

Și dacă tot voi mai dori să fiu o vedetă de muzică pop, așa cum voiam înainte, sau dacă schimbările pe care le-am trăit aici mă vor urma acolo.

Însă, când mă uit la Ava, privind cum își duce ceașca la buze și suflă de două ori înainte să soarbă, îmi amintesc că nu am venit aici ca să-mi discut viitorul. Am venit ca să-mi discut trecutul. M-am decis să am încredere în ea și să-i dezvălui unele dintre cele mai importante secrete ale mele. Sunt convinsă nu doar că pot să am încredere în ea, dar și că va fi în stare să mă ajute.

Deoarece adevărul este că am nevoie de cineva pe care să mă pot baza. Pur și simplu, nu am cum să trec prin asta singură. Și nu este vorba despre a mă ajuta să mă hotărăsc dacă ar trebui să plec sau să rămân, pentru că încep să-mi dau seama că nu prea am de ales. Vreau să spun, gândul de a-l părăsi pe Damen – ideea că nu l-aș mai vedea niciodată – este aproape mai dureros decât pot suporta. Dar simt că trebuie să fac ceva ca să îndrept totul atunci când mă gândesc la familia mea, cum, fără să-și dea seama, și-au sacrificat viața pentru mine – fie din cauza unui stupid hanorac albastru pentru care am insistat să se întoarcă tata, ceea ce, în cele din urmă, a cauzat accidentul și i-a omorât pe toți, fie pentru că Drina a făcut intenționat căprioara să fugă în fața mașinii noastre, ca să poată să scape de mine și să îl păstreze pe Damen pentru ea.

Deoarece, oricum ai privi lucrurile, totul conduce la *mine*. Este vina mea că nu-și mai trăiesc viețile, este vina mea că viitorul lor luminos și strălucitor a fost curmat atât de tragic. Dacă nu aș fi stat în cale, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat vreodată. Chiar dacă Riley a susținut sus și tare că totul s-a petrecut așa cum era scris, faptul că îmi este oferită o alternativă dovedește doar că trebuie să-mi sacrific viitorul cu Damen pentru ca ei să îl aibă pe al lor.

Ceea ce-i corect.

Este *singurul* lucru de făcut.

Și, după cum merg lucrurile, cu exilul meu social din școală, Ava este cam singura prietenă care mi-a rămas. Ceea ce înseamnă

că voi avea nevoie ca ea să culeagă orice piese rătăcite pe care aș putea să le las în urmă.

Îmi duc ceașca la gură, apoi o așez pe masă fără să beau. Îmi plimb degetele de-a lungul toartei în timp ce inspir adânc și spun:

– Cred că îl otrăvește cineva pe Damen.

Ochii îi ies din orbite, iar gura i se deschide involuntar.

– Eu... eu cred că îi umblă cineva la... *Elixir*... băutura lui preferată. Și îl face să se comporte ca un... *muritor*... normal, dar nu într-un sens bun. Îmi strâng buzele, mă ridic de pe scaun și, abia oferindu-i ocazia să-și recapete răsuflarea, adaug: Și, de vreme ce nu mi se permite accesul pe poartă, voi avea nevoie de tine, ca să mă ajuți să intru prin efracție.

treizeci și doi

– OK, am ajuns. Fii calmă, o încurajez eu, ghemuindu-mă în spate, în timp ce Ava se apropie de poartă. Doar salută din cap, zâmbește și spune-i numele pe care ți l-am zis.

Îmi strâng picioarele, încercând să mă fac cât mai mică, mai puțin vizibilă, o sarcină care ar fi fost considerabil mai ușoară cu numai două săptămâni în urmă, înaintea acestui vârf de creștere ridicol. Mă ghemuiesc și mai mult și strâng pătura și mai puternic în jurul meu pe când Ava își coboară geamul și îi zâmbește Sheilei, rostind numele Staciei Miller (înlocuitoarea mea pe lista lui Damen de musafiri bine-veniți), care sper că încă nu a trecut pe aici destul de des, încât Sheila să o recunoască.

Îndată ce poarta se deschide și ne îndreptăm spre casa lui Damen, dau pătura la o parte și mă așez pe banchetă, văzând-o pe Ava privind în jur cu invidie evidentă, clătinând din cap și mormăind:

– Dichisit.

Ridic din umeri și privesc și eu – nu prea observasem împrejurimile înainte. Am considerat mereu acest loc ca un amestec incert de imitații de ferme toscane, ferme spaniole luxoase, cu grădini bine aranjate și garaje subterane pe lângă care trebuie să treci pentru a ajunge la falsul palat francez al lui Damen.

– N-am idee cum și-l permite, dar, cu siguranță, este frumos, spune ea, uitându-se în treacăt la mine.

– Pariază la cursele de cai, mormăi eu, concentrându-mă asupra ușii de la garaj în vreme ce ea intră pe alee, observându-i până

și cele mai mărunte detalii înainte să-mi închid ochii și să-i *poruncesc* să se deschidă.

În mintea mea, o *văd* ridicându-se, apoi deschid ochii la timp ca să o privesc trosnind și ridicându-se înainte să cadă înapoi cu o *bufnitură* extrem de zgomotoasă. O dovadă incontestabilă că sunt încă departe de a stăpâni psihokinezia sau arta de a mișca orice lucru mai greu decât o geantă Prada.

– Hm, cred că ar trebui să mergem prin spate, așa cum fac de obicei, zic eu rușinată că am eșuat atât de jalnic.

Însă Ava nu vrea să audă de așa ceva, așa că îmi apucă rucsacul și se îndreptă spre ușa de la intrare. Deși mă agit în urma ei, spunându-i că nu are rost, că este încuiată și nu putem în nici un chip să intrăm astfel, ea își vede de drum, afirmând că, în acest caz, va trebui să o deschidem.

– Nu-i atât de ușor pe cât crezi tu, îi zic. Crede-mă, am mai încercat înainte și nu a mers.

Arunc o privire la ușa pe care am materializat-o din greșeală ultima dată când am fost aici – care încă mai este sprijinită de peretele cel mai depărtat, exact în locul unde am lăsat-o, fiindcă se pare că Damen e prea ocupat purtându-se *cool* și curtând-o pe Stacia pentru a-și găsi timp să scape de ușă.

Însă, imediat ce asta îmi trece prin minte, îmi doresc să pot șterge gândul care mă lasă tristă, golită și mult mai disperată decât aș vrea să recunosc.

– Ei bine, de data aceasta, mă ai pe *mine* ca să te ajut. Zâmbește. Și cred că am dovedit deja cât de bine lucrăm împreună.

Iar după cum se uită la mine, cu atâta speranță, atât optimism, nu văd ce rost ar avea să refuz încercarea. Așa că închid ochii în vreme ce ne luăm de mână, vizualizând ușa țâșnind deschisă inaintea noastră. Și, la câteva secunde după ce aud broasca descuindu-se, ușa se deschide larg, permițându-ne să intrăm.

– După tine. Ava dă din cap, aruncând o privire la ceasul ei și încruntându-se, în timp ce adaugă: Mai zi-mi o dată, cât timp avem la dispoziție mai exact?

Mă uit la încheietura mâinii, văzând brățara cu potcoavă de cristal pe care mi-a dat-o Damen în acea zi la curse, cea care îmi face inima să se umple cu dor de fiecare dată când o zăresc. Cu toate acestea, refuz să o dau jos. Vreau să spun, pur și simplu nu pot. Este unica mea amintire palpabilă a ceea ce a fost cândva între noi.

Hei, te simți bine? întreabă ea, îngrijorarea citindu-i-se pe chip.

Înghit cu greu și dau din cap.

– Ar trebui să avem suficient timp. Deși ar fi cazul să te previn, Damen are prostul obicei să chiulească și să vină acasă devreme.

– Atunci, ar fi bine să ne punem pe treabă. Ava zâmbește, furișându-se în hol și privind peste tot în jur, ochii ei trecând de la candelabrul uriaș de la intrare, la balustrada din fier forjat minuțios lucrată, care duce în sus pe scări. Se întoarce spre mine cu o licărire în ochi și spune: Tipul are șaptesprezece ani?

Mă îndrept spre bucătărie, fără a mă deranja să răspund de vreme ce știe deja că așa este. De altfel, sunt în joc lucruri mult mai importante decât metri pătrați și aparenta imposibilitate ca o persoană de șaptespreze ani, care nu este nici vedetă de muzică pop, nici membru al vreunei emisiuni TV populare, să dețină o asemenea locuință.

– Hei... așteaptă, zice ea, întinzând mâna spre brațul meu și oprindu-mă din drum. Ce se află sus?

– Nimic.

Imediat ce rostesc acest cuvânt, știu că am dat-o cu totul în bară, răspunzând mult prea repede pentru a fi credibil. Cu toate acestea, ultimul lucru de care am nevoie este ca Ava să-și vâre nasul peste tot și să dea buzna în camera lui „specială".

– Haide, spune, zâmbind precum un adolescent rebel ai cărui părinți sunt plecați peste weekend. La ce oră se termină cursurile? Trei fără zece?

Dau din cap abia perceptibil, însă este suficient pentru a o încuraja.

Iar apoi durează, cât? Zece minute cu mașina de la școală până acasă?

– Mai degrabă, două. Dezaprob din cap. Nu, uită asta. Mai bine zis, treizeci de secunde. N-ai idee cât de repede conduce Damen.

Se uită din nou la ceas, apoi mă privește. Un zâmbet îi joacă în colțul gurii când spune:

– Ei bine, asta tot ne lasă destulă vreme să ne uităm rapid în jur, să schimbăm băuturile și să o ștergem de aici.

Când mă uit la ea, tot ce pot să aud este vocea din mintea mea care strigă: „Spune nu! Spune nu! Doar. Spune. Nu!" O voce de care ar trebui să țin seama.

O voce care este imediat anulată de a ei atunci când zice:

– Haide, Ever. Nu-i ca și cum pot în fiecare zi să dau un tur printr-o casă ca asta. De altfel, s-ar putea să găsim ceva folositor, te-ai gândit?

Îmi strâng buzele și încuviințez de parcă ar fi dureros pentru mine. O urmez reticentă în timp ce ea aleargă precum o școlăriță entuziasmată să vadă camera *cool* a celui de care e îndrăgostită, când realitatea este că-i cu peste un deceniu mai mare decât mine. Se duce drept spre prima ușă deschisă pe care o vede, care se întâmplă să fie chiar dormitorul lui. În vreme ce o urmez înăuntru, nu sunt sigură dacă sunt mai mult surprinsă sau ușurată să o găsesc exact cum am lăsat-o.

Doar că este mai dezordonată.

Mult mai dezordonată.

Refuz și să mă gândesc la cum s-ar fi putut întâmpla *asta.*

Totuși, cearceafurile, mobila, chiar și vopseaua de pe pereți – sunt bucuroasă să anunț – nu au fost schimbate. Sunt tot lucrurile pe care l-am ajutat să le aleagă cu câteva săptămâni în urmă, când am refuzat să mai petrec și un minut în acel mausoleu înfiorător al lui, unde, credeți sau nu, obișnuia să doarmă. Vreau să spun, începuse să mă deranjeze să ne sărutăm în mijlocul tuturor acelor amintiri prăfuite.

Ca să să nu mai zic că, tehnic vorbind, sunt și eu una dintre acele amintiri prăfuite.

Însă chiar și după ce a fost așezată noua mobilă, tot preferam să stăm la mine acasă. Cred că doar mă simțeam – nu știu – *mai în siguranță?* Ca și cum amenințarea că Sabine s-ar putea întoarce acasă în orice clipă m-ar opri de la a face ceva ce nu eram sigură că

sunt pregătită să fac. Ceea ce acum, după tot ce s-a întâmplat, pare mai mult decât puțin ridicol.

– Uau, ia uită-te la baia asta principală, spune Ava, privind baia romană cu mozaic și destule capete de duș pentru a se spăla douăzeci de oameni. M-aș putea obișnui să locuiesc în condițiile astea! Se așază pe marginea jacuzziului și își face de lucru cu robinetele. Mi-am dorit mereu așa ceva! Ai folosit asta vreodată?

Mă uit în altă parte, dar nu înainte să surprindă culoarea care îmi inundă obrajii. Vreau să zic, doar pentru că am dat în vileag câteva secrete și am lăsat-o să urce aici nu înseamnă că are voie peste tot prin viața mea personală.

– Am unul acasă, spun în cele din urmă, sperând că va fi suficient ca să punem capăt acestui tur și să mergem mai departe.

Trebuie să mă întorc jos, ca să pot înlocui elixirul lui Damen cu al meu. Iar dacă rămâne singură aici, sus, mi-e teamă că nu va mai pleca niciodată.

Bat ușor în ceasul meu, amintindu-i cine hotărăște aici.

– Bine, acceptă ea, aproape târându-și picioarele în timp ce o conduc afară din dormitor, ieșind în hol. Doar pentru a se opri doar la câteva uși distanță, spunând: Doar foarte rapid, ce-i aici?

Și, înainte să apuc să o opresc, intră în *acea cameră* – spațiul sacru al lui Damen. Sanctuarul lui privat. Mausoleul lui înfiorător.

Doar că s-a schimbat.

Și, vreau să spun, s-a schimbat drastic și spectaculos.

Până și ultimul semn al trecerii prin timp a lui Damen a dispărut complet – nici urmă de Picasso, Van Gogh sau divan de catifea.

Toate au fost înlocuite de o masă de biliard acoperită cu catifea, un bar din marmură neagră, bine aprovizionat, cu scaune din crom strălucitoare și un șir lung de fotolii cu spătar rabatabil îndreptate spre un perete acoperit cu un uriaș televizor cu ecran plat. Nu pot să nu mă întreb ce s-a întâmplat cu vechile lui lucruri – acele neprețuite artefacte care obișnuiau să mă calce pe nervi, dar acum, că au fost înlocuite cu un rafinat aranjament modern, par a fi simboluri ale unor vremuri mult mai bune.

Mi-e dor de vechiul Damen. Mi-e dor de prietenul meu inteligent, atrăgător, galant, care se agăța atât de strâns de trecutul său renascentist.

Acest Damen modern al noului mileniu este un străin pentru mine. Iar în vreme ce privesc încă o dată în jurul camerei, mă întreb dacă nu cumva este prea târziu să-l mai salvez.

– Ce s-a întâmplat? Ava mă privește cu ochi mijiți. Ai pălit.

O apuc de braț și o trag pe scări.

– Trebuie să ne grăbim, îi spun. Înainte să fie prea târziu.

treizeci și trei

Alerg pe scări și intru în bucătărie, strigând:

– Ia rucsacul de lângă ușă și adu-mi-l!

Fug spre frigider, nerăbdătoare să-l golesc de conținut și să-l umplu cu licoarea adusă de mine, trebuind să fac totul înainte ca Damen să se întoarcă acasă și să ne prindă.

Dar, când deschid frigiderul lui Sub-Zero supradimensionat, ca și în cazul camerei de sus, nu găsesc deloc ceea ce mă așteptam. În primul rând, este plin cu mâncare.

Și vreau să spun multă, multă mâncare – de parcă ar pune la cale o petrecere uriașă, una care va dura trei zile.

Sunt în el coaste de vită, bucăți de cotlet, felii uriașe de brânză, o jumătate de pui, două pizza mari, ketchup, maioneză, cutii diferite de fast-food – toate cele! Ca să nu mai menționez șase baxuri de bere, toate aliniate în sertarul de jos.

Cu toate că pare a fi absolut normal, treaba stă după cum urmează:

Damen *nu* este normal. În realitate, nu a mai mâncat de șase sute de *ani*.

Nici nu bea *bere*.

Suc al nemuririi, apă, ocazionalul pahar cu șampanie – da.

Heineken și Corona – nu prea.

– Ce s-a întâmplat? întreabă Ava, lăsând rucsacul jos și privind încordată peste umărul meu, încercând să-și dea seama de ce m-am ambalat atât, și deschide congelatorul doar pentru a descoperi că

este plin cu vodka, pizza congelate și câteva cutii cu înghețată Ben & Jerry's. OK... așadar, a fost la supermarket de curând... există vreun motiv de supărare de care nu mă prind? Voi doi materializați pur și simplu toate mâncărurile dorite oricând vă este foame?

Clatin din cap, știind că nu pot să-i spun că mie și lui Damen nu *ni se face* foame niciodată. Doar pentru că știe că suntem mediumuri cu abilitatea de a materializa lucruri atât aici, cât și în Summerland, nu înseamnă că trebuie să cunoască și cealaltă parte a poveștii, acel „A, da, oare am menționat că suntem amândoi nemuritori"?

Știe doar ce i-am zis – că am o foarte puternică presimțire că Damen este otrăvit. Ceea ce nu i-am spus este că-i otrăvit într-un fel care îi distruge toate capacitățile parapsihologice, forța lui fizică amplificată, inteligența deosebită, talentele și abilitățile sale atent șlefuite, chiar și amintirile pe termen lung – toate acestea sunt șterse încet, în timp ce se întoarce la forma muritoare.

Însă, deși ar putea să pară doar obișnuitul elev de clasa a XI-a – ei bine, unul cu aspect fizic uluitor de frumos, fără părinți, doldora de bani și având propriul cuibușor de milioane –, nu este decât o problemă de timp până când va începe să îmbătrânească.

Și apoi să se deterioreze.

Și apoi – în cele din urmă – să *moară*, așa cum am văzut pe ecran.

Iar acesta este motivul exact pentru care trebuie să schimb băuturile. Trebuie să îl trec înapoi pe sucul bun, ca să poată începe să-și refacă puterea și, sper, să dreagă o parte din vătămarea care s-a produs deja. În vreme ce încerc să identific un antidot care sper că îl va salva și îl va face să fie cum a fost odată.

Iar dacă locuința lui dezordonată, dormitorul reamenajat și frigiderul bine aprovizionat sunt vreun indiciu, lucrurile avansează mult mai repede decât am presupus.

– Nici măcar nu văd sticlele alea despre care vorbești tu, spune Ava, privind încordată peste umărul meu și uitându-se chiorâș în lumina frigiderului. Ești sigură că le păstrează aici?

– Crede-mă, sunt acolo. Răscolesc prin cea mai mare colecție de condimente din lume, înainte să dau de elixir. Îmi strecor degetele

în jurul gâtului mai multor sticle pe care i le întind apoi Avei. Exact cum credeam.

Dau din cap, reușind să fac ce mi-am propus în cele din urmă.

Ava se uită la mine cu o sprânceană ridicată în vreme ce spune:

– Nu ți se pare ciudat că încă mai bea licoarea asta? Deoarece, dacă este într-adevăr otrăvită, nu crezi că gustul i s-a schimbat?

Și, *deodată,* încep să am dubii.

Vreau să zic, dacă mă înșel?

Dacă nu este deloc asta?

Dacă Damen pur și simplu s-a săturat de mine, dacă *toată lumea* s-a săturat pur și simplu de mine, iar Roman nu are nimic de-a face cu asta?

Apuc o sticlă și o duc la buze, oprindu-mă doar când Ava strigă:

– Doar n-o să bei aia, nu?

Însă doar ridic din umeri și beau o gură, gândindu-mă că există o singură modalitate de a afla cu certitudine dacă este otrăvită și sper că o înghițitură nu-mi va face nici un rău. Îndată ce gust, îmi dau seama de ce Damen nu a observat nici o diferență – pentru că nu există nici una. Cel puțin nu înainte să apară gustul lăsat în urmă.

– Apă! simt eu cum mi se taie respirația, grăbindu-mă spre chiuvetă și vârându-mi capul sub robinet, bând pe nerăsuflate câtă apă pot până când gustul oribil este diluat.

Atât de rău e?

Dau din cap, ștergându-mă la gură cu mâneca.

– Chiar mai rău. Dar, dacă l-ai fi văzut vreodată pe Damen bându-l, ți-ai fi dat seama de ce nu a observat. Dă pe gât chestia aia ca și cum... Tocmai sunt pe cale să spun „ca și cum ar fi pe moarte“, dar este prea aproape de adevăr. Așa că înghit cu greu și zic: Ca și cum i-ar fi foarte sete.

Apoi, îi dau Avei sticlele rămase, ca să le poată pune lângă chiuvetă, așezându-le pe cele otrăvite de-a lungul marginii, după ce dă la o parte toate vasele murdare, pentru a face loc. Lucrăm într-o sincronizare atât de perfectă, încât, în clipa în care îi dau ultima sticlă din frigider, mă aplec deja ca să scot sticlele „sigure“ din rucsacul meu. Știu că sunt sigure de vreme ce Damen m-a aprovizionat

ultima dată cu câteva săptămâni în urmă, cu mult înainte să apară Roman. Intenționez să le așez exact unde au fost celelalte, astfel încât Damen să nu suspecteze că am fost aici.

– Așadar, ce ar trebui să fac cu astea vechi? întreabă Ava. Să le arunc? Sau să le păstrez ca dovadă?

Și, îndată ce ridic privirea pentru a răspunde, Damen intră pe ușa din spate și exclamă:

– Ce naiba faceți în bucătăria mea?!

treizeci și patru

Înlemnesc. Două sticle cu infuzie nealterată rămân suspendate la jumătatea drumului dintre frigider şi mine. Îmi dau seama că am fost atât de preocupată să mă gândesc la Damen, încât am uitat să mă conectez la mintea lui și să simt dacă se afla undeva pe-aproape.

Ava priveşte mirată, chipul ei etalând aceeaşi expresie cu ochii larg deschiși şi gura căscată, mască de panică absolută pe care eu încerc să o ascund. Apoi mă uit la Damen și îmi dreg glasul înainte să spun:

– Nu-i ceea ce crezi!

Ceea ce este cam cea mai naivă și ridicolă chestie pe care aş fi putut să o zic, de vreme ce-i *exact* ceea ce crede. Eu și Ava am intrat prin efracție în casa lui, ca să putem să umblăm la provizia lui de alimente. Pur și simplu.

Își lasă rucsacul jos și se apropie de mine, ochii săi fixați într-ai mei.

Habar nu ai ce gândesc.

„O, ba da." Tresar din pricina gândurilor oribile născute în mintea lui, gânduri acuzatoare: „Hărțuitoareo! Ciudato!" Și lucruri mult mai rele de-atât.

– Și cum naiba ați intrat, mai exact, aici? întreabă, privind de la una la alta.

– Hm, mi-a deschis Sheila, spun, nefiind prea sigură ce să fac cu sticlele pe care încă le mai țin în mâini.

O venă pulsează la tâmpla lui în timp ce clatină din cap și își strânge pumnii, iar eu îmi dau seama că nu l-am mai văzut niciodată

atât de furios, nici măcar nu știam că era capabil de așa ceva și mă simt destul de dezgustată să știu că eu am insuflat-o.

– O să văd eu ce fac cu Sheila, zice, abia controlându-și enervarea. Ce am vrut să spun este ce cauți *aici?* În *casa* mea? Cotrobăind prin frigiderul meu... Ochii i se îngustează. Ce naiba crezi că pui la cale?

O privesc fugitiv pe Ava, rușinată că este martoră la felul în care vorbește cu mine unica mea iubire adevărată.

– Și care-i treaba cu dânsa? arată el spre Ava. O aduci cu tine pe prietena ta, medium de petreceri, ca să arunce vreun fel de vrajă?

– Îți amintești asta? Las sticlele jos. Mă întrebam ce ar fi putut să rețină din trecutul nostru și, chiar dacă este prostesc, faptul că își amintește că a făcut cunoștință cu Ava mă umple cu speranță. Ții minte noaptea de Halloween? șoptesc, amintindu-mi prima dată când ne-am sărutat, afară, lângă piscină, amândoi îmbrăcați în costume perfect asortate – Maria Antoaneta și iubitul ei, contele Fersen –, fără să fi planificat acest lucru.

– Da, îmi amintesc. Clatină din cap. Îmi pare rău că-ți spulber speranțele, dar a fost un moment de slăbiciune care nu se va mai repeta *niciodată.* Unul pe care tu l-ai luat mult prea în serios. Și, crede-mă, dacă știam ce ciudată te vei dovedi a fi, nu m-aș mai fi deranjat. Nu a meritat.

Înghit cu greu și clipesc, ca să-mi rețin lacrimile. Mă simt pustiită, nevrednică, sufletul meu sfâșiat, odată ce orice șansă de a recâștiga iubirea noastră – singurul lucru care face această anumită viață să merite trăită – îmi alunecă printre degete. Cu toate că îmi reamintesc că acelea sunt cuvintele lui Roman, nu ale lui – că adevăratul Damen nu e capabil să se poarte astfel cu nimeni –, durerea nu este mai puțin intensă.

– Damen, *te rog,* reușesc să rostesc în cele din urmă. Știu că arată rău. Serios, știu. Dar pot să explic. Vezi tu, noi doar încercăm să te *ajutăm.*

Se uită la mine, privirea lui fiind atât de batjocoritoare, încât mă umple de rușine. Însă mă forțez să continui, știind că trebuie măcar să mă străduiesc:

– *Cineva* încearcă să te otrăvească. Înghit cu greu, întâlnindu-i privirea. O persoană pe care o cunoști.

Clatină din cap, fără să creadă măcar un cuvânt. Este convins că sunt cu desăvârșire o nebună delirantă și ar trebui să fiu închisă imediat.

– Iar această *persoană* răspunzătoare pentru otrăvirea mea, această *persoană* pe care se întâmplă să o cunosc s-ar putea, din întâmplare, să fii *tu?* Mai face un pas spre mine. Deoarece *tu ești* cea care intră prin efracție în casa mea. *Tu ești* cea care își bagă nasul în frigiderul meu și îmi umblă la băuturi. Cred că dovezile vorbesc de la sine.

Neg din cap, vorbind în ciuda arșiței mistuitoare din gâtul meu când zic:

– Știu cum pare, dar *trebuie* să mă crezi! Totul este adevărat, nu inventez!

Se apropie încă un pas, înaintând spre mine într-o manieră atât de studiată, atât de lentă și intenționată, încât este ca și cum își încolțește prada. Așa că mă hotărăsc să-mi iau avânt, să mă eliberez de tot. Vreau să spun, oricum nu am nimic de pierdut.

– E Roman, OK? Îmi trag sufletul, văzându-i expresia trecând de la acuzare la indignare. Noul tău prieten Roman este...

Mă uit fugitiv la Ava, știind că nu pot să zic ce este Roman *cu adevărat* – un ticălos nemuritor pornit să îl omoare pe Damen pentru un motiv oarecare, pe care încă nu l-am aflat. Însă nu-i ca și cum ar conta. Damen nu-și amintește de Drina sau că este nemuritor, e atât de bolnav, încât nu ar înțelege niciodată.

– Ieși, rostește, privirea din ochii lui fiind atât de rece, încât mă îngheață mai rău decât aerul care vine dinspre frigiderul lui. Pleacă naibii de aici înainte să chem poliția.

O privesc încordat pe Ava, văzând că, în secunda în care el își proferează amenințarea, ea varsă în chiuvetă licoarea modificată. Apoi, mă uit la Damen, care își înșfacă telefonul, degetul său arătător apăsând pe nouă, urmat de unu și apoi...

Trebuie să-l opresc. Nu este posibil să îi permit să finalizeze acel apel. Nu am cum să risc implicarea poliției. Așa că mă uit fix în ochii lui, chiar dacă el refuză să mă privească. Doar îmi

concentrez toată energia asupra lui, gândurile mele întinzându-se spre el, încercând să intervină şi să-l influenţeze. Îl scald în cea mai iubitoare lumină albă plină de compasiune, împreună cu un buchet telepatic de lalele roşii. În tot acest răstimp, şoptesc:

– Nu este nevoie să ne complicăm. Mă dau încet înapoi. Nu trebuie să chemi pe nimeni, plecăm chiar acum.

Îmi ţin respiraţia în timp ce el se uită fix la telefon, fără să înţeleagă de ce pare să nu poată forma ultimul *unu.*

Îşi ridică privirea, iar pentru un moment extrem de scurt, de fapt doar o licărire, vechiul Damen s-a întors. Se uită la mine aşa cum obişnuia – trimiţând o furnicătură caldă pe toată suprafaţa pielii mele. Cu toate că dispare îndată ce apare – mă mulţumesc bucuroasă cu orice primesc.

Îşi aruncă telefonul pe bufet şi clatină din cap. Ştiind că ar fi bine să ne mişcăm repede înainte ca influenţa mea să ia sfârşit, îmi apuc rucsacul şi mă îndrept spre uşă. Mă întorc chiar când îşi goleşte dulapul şi frigiderul de toate sticlele de suc rămase. Le scoate capacele şi varsă conţinutul direct în scurgere, convins că nu sunt sigure pentru consum, acum, că am umblat eu la ele.

treizeci și cinci

– *Ce se va întâmpla acum, că nu mai are băutura? Se va simți mai bine sau mai rău?*

Aceasta este întrebarea pe care a pus-o Ava imediat cum ne-am urcat în mașină. Iar adevărul este că habar nu aveam ce să răspund. Nici acum nu am. Așa că nu am zis nimic. Doar am ridicat din umeri.

– Îmi pare atât de rău, spuse, împreunându-și mâinile în poală, privindu-mă într-un fel care îi dovedea sinceritatea. Mă simt răspunzătoare.

Doar am clătinat din cap. Deoarece chiar dacă *a fost* oarecum vina ei că a irosit atât de mult timp când a insistat să facă un tur al casei lui, eu sunt cea care a venit cu ideea genială de a intra prin efracție. Eu sunt cea care a fost atât de absorbită de sarcina asumată, încât am uitat să stau cu ochii pe ușă. Așadar, dacă este să fie cineva vinovat, aceea sunt eu.

Însă chiar mai rău decât faptul că am fost prinsă este acela că știu că, în ochii lui Damen, am trecut de la stadiul de tipă stranie hărțuitoare și ciudată la o disperată ratată și delirantă. Este pe deplin convins că am încercat să-i condimentez infuzia roșie cu vreo nebunească fiertură vrăjitoarească a magiei negre, în speranța că o să mă placă din nou.

Deoarece acesta este exact lucrul de care l-a convins Stacia îndată ce i-a povestit întâmplarea.

Iar asta este tocmai ce a preferat să creadă.

De fapt, este ceea ce crede întreaga şcoală. Inclusiv câţiva dintre profesorii mei.

Ceea ce face ca mersul la şcoală să fie o experienţă chiar şi mai mizerabilă decât înainte. Deoarece, acum, nu doar că trebuie să suport tachinări nesfârşite cu „Mototoalo! Ratato" şi „Vrăjitoareo", dar am fost rugată să rămân după ore nu doar de unul, ci de doi dintre profesorii mei.

Deşi nu pot să zic că solicitarea domnului Robins a fost prea surprinzătoare. Vreau să spun, de vreme ce am avut deja o mică discuţie despre presupusa mea incapacitate de a-mi vedea de viaţă şi a-mi construi o viaţă proprie ulterioară relaţiei cu Damen, nu pot să afirm că am fost prea şocată când m-a reţinut după ore pentru a discuta „incidentul".

Ceea ce m-a surprins a fost felul în care am reacţionat eu. Cât de repede am apelat la unicul lucru pe care am crezut că nu-l voi face niciodată – am refuzat interogatoriul.

– Scuzaţi-mă, am zis, întrerupându-l înainte să apuce să termine. Nu sunt interesată de nici un bine intenţionat „sfat legat de relaţii", deşi, în cele din urmă, deplasat, sfat pe care se pregătea să mi-l dea profesorul meu de engleză proaspăt divorţat şi pe jumătate alcoolic. Însă, din câte ştiu eu, toate acestea nu au fost decât un *zvon*. Un fapt *neconfirmat*, fără dovezi care să-l susţină, am spus. M-am uitat la el, susţinându-i privirea în ciuda faptului că tocmai am minţit. Adică, deşi eu şi Ava am cam fost prinse asupra faptului, nu este ca şi cum Damen a făcut o fotografie. Nu-i ca şi cum există, ca mai înainte, un videoclip cu mine care să circule pe YouTube. Şi, dacă nu cumva sunt oficial pusă sub acuzaţie şi dovedită... Mă opresc ca să-mi dreg vocea, parţial, pentru efectul dramatic şi, pe de altă parte, deoarece nu-mi venea să cred ce urma să adaug: ... Voi rămâne nevinovată până mi se dovedeşte vinovăţia.

Dă să vorbească, însă nu terminasem:

– Aşadar, dacă nu cumva intenţionaţi să discutaţi comportamentul meu la acest curs, care ştim amândoi că este exemplar, sau notele mele, care se întâmplă să fie mai mult decât exemplare, dacă nu cumva sunteţi interesat să discutaţi oricare dintre cele două lucruri – cred că am cam terminat cu asta.

Din fericire, domnul Munoz este mai puțin dificil. Deși asta probabil se datorează faptului că eu sunt cea care l-a abordat *pe el*. Mă gândeam că profesorul meu de istorie obsedat de Renaștere este omul potrivit să mă ajute să dau de urma numelui unei anumite buruieni de care am nevoie ca să prepar elixirul.

Noaptea trecută, când am încercat să mă documentez pe Google cu privire la ea, am realizat că nu am idee ce să trec în căsuța de căutare. Iar cu Sabine încă stând cu ochii pe mine ca un vultur, cu toate că mănânc și beau, și mă comport pe cât pot de normal, să plec pe furiș în Summerland, chiar și pentru câteva minute, nici nu intra în discuție.

Ceea ce îl face pe domnul Munoz ultima mea speranță – sau cel puțin cea mai simplă modalitate de a obține ce-mi doresc. Deoarece ieri, când Damen a aruncat la chiuvetă toate acele sticle, s-a dus jumătate din provizia mea deja sărăcăcioasă. Ceea ce înseamnă că trebuie să fac mai mult. Mult mai mult. Nu doar pentru a-mi menține forțele de acum și până când plec, dar trebuie să rămână din belșug pentru revenirea lui Damen.

Și, de vreme ce nu a apucat să îmi dea rețeta, singurul lucru după care mă pot ghida este ceea ce am văzut în acel cristal când l-am privit pe tatăl lui preparând infuzia, numind toate ingredientele cu voce tare, înainte să se oprească și să-l șoptească pe ultimul la urechea fiului său, vorbind atât de încet, încât nu aveam cum să aud.

Însă domnul Munoz se dovedește a nu-mi fi deloc folositor. După ce se plimbă de colo-colo cu o grămadă de cărți vechi, neajungând la nici un rezultat, se uită la mine și spune:

– Ever, mă tem că nu pot să aflu răspunsul la asta, dar fiindcă ești deja aici...

Ridic mâna, blocând revărsarea cuvintelor lui mai departe de cât au ajuns deja. Și, chiar dacă nu sunt mândră de felul în care m-am purtat cu domnul Robins, dacă Munoz nu renunță, va avea și el parte de același discurs.

– Credeți-mă, știu unde vreți să ajungeți. Dau din cap, uitându-mă direct în ochii lui. Dar ați înțeles complet greșit. Nu este ceea ce credeți...

Mă opresc, dându-mi seama că, atunci când vine vorba de negare, se dovedește că sunt incredibil de jalnică. Vreau să zic, tocmai am

făcut aluzie la faptul că, deși *se poate* să se fi întâmplat, nu s-a întâmplat *în felul* în care crede el. Ceea ce esențialmente înseamnă că îmi recunosc vinovăția – însă cu circumstanțe atenuante.

Clatin din cap în sinea mea, dându-mi ochii peste cap și gândindu-mă: „Bravo, Ever! Ține-o tot așa și vei avea nevoie de Sabine să te reprezinte".

Apoi, el se uită la mine, iar eu mă uit la el și clătinăm din cap, fiind amândoi de acord să o lăsăm baltă.

Însă, când îmi iau rucsacul și dau să plec, se întinde spre mine, mâna lui atingându-mi manșeta, și spune:

– Nu te da bătută. Totul va fi bine.

Și asta îmi este suficient. Acel simplu gest e tot ce îmi trebuie ca să *văd* că Sabine a mers frecvent la Starbucks, cam aproape în fiecare zi. Între ei doi se desfășoară un flirt de probă care, cu toate că (din fericire) nu a trecut de câte un zâmbet, Munoz cu siguranță abia așteaptă ziua în care acest lucru se va întâmpla. Chiar dacă știu că trebuie să fac tot ce pot ca să-i opresc – Doamne ferește! – *să iasă la întâlniri,* în acest moment, nu am timp să mă ocup de asta.

Mă descotorosesc de energia lui și ies pe ușă. Abia ajung în hol, că Roman se și apropie, potrivindu-și mersul cu al meu. Se uită strâmb la mine când întreabă:

– Te-a ajutat Munoz cu ceva?

Îmi văd de drum, cutremurându-mă când respirația lui rece îmi atinge obrazul.

– Ți se termină timpul, zice, vocea fiindu-i la fel de calmă și liniștitoare ca îmbrățișarea unui iubit. Totul se petrece destul de repede acum, ești de acord? Și, înainte să-ți dai seama, totul se va termina. Iar apoi – ei bine –, apoi rămânem numai noi doi.

Ridic din umeri, știind că asta nu este tocmai adevărat. Am văzut trecutul. Am văzut ce s-a întâmplat în acea biserică din Florența. Dacă nu mă înșel, sunt probabil încă șase orfani nemuritori care cutreieră pământul. Șase mici derbedei care ar putea să fi ajuns până acum cam oriunde – fiindcă au supraviețuit. Dar, dacă Roman nu are cunoștință de acest fapt, eu aș fi ultimul om care să-l informeze.

Așa că privesc insistent în ochii lui, rezistând farmecului acelor adânci priviri bleumarin, și spun:

– Ce norocoasă sunt!

– Și *eu*. Zâmbește. Vei avea nevoie de cineva care să-ți aline inima sfâșiată. Cineva care te înțelege. Cineva care știe prea bine *ce* ești tu în realitate.

Își plimbă încet degetul de-a lungul brațului meu, atingerea lui fiind atât de șocant de rece, chiar și prin bumbacul mânecii mele, încât mă trag rapid înapoi.

– Nu știi *nimic* despre mine, zic, ochii mei cercetându-i chipul. M-ai subestimat. Dacă aș fi în locul tău, nu m-aș grăbi să sărbătoresc atât de repede. Ești departe de a câștiga de data aceasta.

Cu toate că am vrut să fie o amenințare, vocea îmi tremură prea mult pentru a fi luată în serios. Așa că îmi grăbesc pasul, lăsând în urmă râsul lui batjocoritor, în vreme ce mă îndrept spre masa mea de la prânz unde așteaptă Miles și Haven.

Mă strecor pe bancă, zâmbind în timp ce privesc de la unul la altul. Am senzația că a trecut atât de mult de la ultima dată când am stat împreună, încât să-i văd acum, aici, mă face ridicol de fericită.

– Salut, oameni buni, spun, nefiind capabilă să-mi rețin rânjetul de pe chip, văzând cum privesc întâi la mine și apoi unul la altul, dând din cap la unison perfect, de parcă acest moment a fost repetat.

Miles bea din sucul lui, o băutură de care nu s-ar fi apropiat niciodată înainte, unghiile lui roz aprins bătând ușor pe marginea dozei pe când stomacul meu se strânge de groază. Analizez dacă să mă conectez sau nu la gândurile lui, știind că astfel voi fi pregătită pentru indiferent ce motiv se află aici, dar mă hotărăsc să nu o fac, deoarece aș prefera să nu aud de două ori același lucru.

– Trebuie să vorbim, zice Miles. E vorba despre Damen.

– Nu, Haven intervine, aruncându-i lui Miles o privire înainte de a-și scoate punguța cu bețișoare de morcov din geantă, prânzul cu zero calorii specific fetelor de prim rang. Este vorba despre *tine* și Damen.

– Despre ce am putea să vorbim? Vreau să spun, el e cu Stacia, iar eu... mă descurc.

Se uită unul la altul, schimbând o privire plină de semnificații, însă scurtă.

– Te descurci, *într-adevăr?* întreabă Miles. Deoarece, serios, Ever, să intri prin efracție în casa lui și să îi umbli la provizia de alimente

e destul de aiurea. Nu prea sunt acțiunile unei persoane care își vede de viață...

– Așa, și? Voi chiar credeți toate zvonurile pe care le auziți? Toate acele luni de prietenie, toate ocaziile acelea când ați petrecut timpul la mine acasă... și credeți că sunt capabilă de așa ceva...

Îmi dau ochii peste cap, refuzând să continui. Adică, dacă tot ce am reușit să scot de la Damen a fost un foarte scurt moment de recunoaștere înainte să fie înlocuit de dispreț, cu toate că avem o legătură care datează de secole – ce sper să realizez cu Miles și Haven pe care îi cunosc de mai puțin de un an?

– Ei bine, nu prea văd de ce Damen ar inventa toate acele lucruri, zice Haven, uitându-se în ochii mei, privirea ei fiind atât de aspră și de critică încât îmi dau seama că nu a venit aici ca să mă ajute.

Deoarece, cu toate că se comportă ca și cum ar avea în vedere numai interesele mele, adevărul este că situația în care mă aflu îi face plăcere. În fond, l-a pierdut pe Damen în favoarea mea și acum constată că Roman continuă să alerge după mine chiar și după ce ea și-a manifestat în mod evident interesul, așa că se bucură să mă vadă doborâtă. Unicul motiv pentru care catadicsește să stea alături de mine acum este ca să mă poată privi în ochi în vreme ce se bucură.

Privesc lung tăblia mesei, mirată cât de tare mă doare. Însă încerc să nu judec și să nu i-o iau în nume de rău. Știu mult prea bine cum este să fii gelos și nu e nimic rațional în asta.

– Trebuie să o lași baltă, spune Miles, sorbind din băutura sa, cu toate că ochii lui nu-i părăsesc deloc pe ai mei. Trebuie să o lași baltă și să-ți vezi de viața ta.

– *Toți* știu că îl hărțuiești, zice Haven, acoperindu-și gura cu unghiile de culoarea balerinilor – renunțase la obișnuitului ei negru. *Toată lumea* știe că ai intrat prin efracție în casa lui – *de două ori*. Serios, ai luat-o razna, te porți ca o nebună.

Îmi cobor privirea, întrebându-mă cât de mult va mai continua atacul.

– Oricum, ca prieteni ai tăi, vrem doar să te convingem că trebuie să renunți. Este cazul să renunți și să mergi mai departe.

Deoarece adevărul este că ai un comportament înfiorător, ca să nu mai zic...

Haven pălăvrăgeşte în continuare, atingând toate punctele asupra cărora sunt sigură că s-au pus de acord înainte să mă abordeze. Însă m-am oprit din a mai asculta după ce a spus „ca prieteni ai tăi". Vreau să mă agăţ de asta şi să resping restul, cu toate că nu mai este adevărat.

Dau din cap şi îmi ridic privirea, văzând că Roman stă la masă, cu ochii fixaţi într-ai mei. Bate încet în ceasul său, apoi indică spre Damen într-o mod atât de rău prevestitor, de ameninţător, încât ţâşnesc de la locul meu. Las vocea lui Haven să se piardă în urma mea ca un murmur îndepărtat în timp ce fug spre maşină, învinovăţindu-mă pentru că mi-am pierdut vremea cu asemenea chestii când sunt lucruri mult mai importante de care să mă ocup.

treizeci și șase

Am terminat-o cu școala. Am renunțat să mă supun unei torturi insuportabile în fiecare zi. Vreau să spun, ce rost are să mă duc, odată ce nu ajung nicăieri cu Damen, sunt tachinată de Roman, iar profesorii și pseudo-bine-intenționații-foști prieteni îmi țin predici? De altfel, dacă lucrurile vor avea deznodământul pe care îl sper eu, atunci, curând, voi fi înapoi la fosta mea școală în Oregon, trăindu-mi viața ca și cum asta nu a existat niciodată. Așadar, nu are nici un rost să mai înghit așa ceva.

Mă îndrept spre Broadway, croindu-mi drum printre pietoni, înainte să o iau prin canion, sperând să ajung într-un loc liniștit, unde să pot face poarta să apară fără să sperii vreun cetățean nevinovat. Nu-mi amintesc înainte să parchez că acesta este exact locul unde a avut loc întâia mea confruntare cu Drina – o confruntare care a dus la prima mea vizită în Summerland, când Damen a creat calea.

Mă așez pe vine pe scaunul meu, imaginându-mi acel văl de lumină aurie plutind în aer în fața mea și aterizez exact în fața Marelui Amfiteatru al Cunoașterii. Cu greu îmi acord timp pentru a observa fațada magnifică al cărei aspect se schimbă mereu, înainte să mă grăbesc în marele hol de marmură cu gândurile mele concentrate asupra a două lucruri:

„Există un antidot pentru a-l salva pe Damen?

Și cum localizez planta secretă, ingredientul final necesar pentru a prepara elixirul?“

Repet întrebările întruna în vreme ce aștept să apară ușa spre înscrisurile akashice...

Însă nu obțin nimic.

Nici un glob. Nici o tăbliță de cristal. Nici o cameră circulară albă sau un televizor hibrid.

Nimic. Nimicuța.

Numai o voce calmă în urma mea spunând:

– E prea târziu.

Mă întorc, așteptându-mă să o găsesc pe Romy, dar, în schimb, o văd pe Rayne. Mă urmează când îmi dau ochii peste cap și mă îndrept spre ușă, nerăbdătoare să mă îndepărtez de ea, și repetă aceleași cuvinte.

Nu am timp pentru asta. Nu am timp să descifrez o grămadă de nimicuri lipsite de sens, venite de la cea mai înfiorătoare geamănă din lume. Deoarece, chiar dacă în Summerland nu există conceptul de timp, aici totul întâmplându-se într-un permanent *acum*, știu precis că timpul pe care îl petrec aici va fi corect notat în lumea reală. Ceea ce înseamnă că trebuie să continui, să nu mă opresc, să merg pe stradă cât pot de departe până când vocea ei se transformă într-o șoaptă. Știu că trebuie să-l salvez pe Damen înainte să dau timpul înapoi și să mă întorc acasă. Iar dacă răspunsurile nu se află aici... atunci, voi căuta în altă parte.

Încep să fug. Cotesc pe alee exact când sunt copleșită de o durere bruscă, atât de chinuitoare, încât cad la pământ. Îmi apăs degetele pe tâmple, capul durându-mă ca și cum ar fi înjunghiat din toate părțile, în vreme ce un vârtej de imagini se dezvăluie în mintea mea. O serie de imagini, una dând în celaltă precum paginile dintr-o carte, urmate de o descriere detaliată a conținutului. Și abia am ajuns la pagina a treia când îmi dau seama că acestea sunt instrucțiuni pentru prepararea antidotului care să-l salveze pe Damen, inclusiv buruieni plantate când a fost lună nouă, cristale rare și minereuri de care nu am mai auzit niciodată, săculețe de mătase inscripționate de călugări tibetani – toate având nevoie să fie atent aranjate într-o serie foarte exactă de pași înainte să absoarbă energia următoarei luni noi.

Și, imediat cum îmi este arătată buruiana precisă de care am nevoie pentru a finaliza elixirul nemuririi, capul mi se limpezește ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată. Așa că întind mâna spre

rucsacul meu, bâjbâind după o buată de hârtie și un pix, notând ultima etapă când apare Ava.

– Am creat poarta! spune ea, chipul ei luminându-se în timp ce ochii ei îi întâlnesc pe ai mei. Nu credeam că aș putea să o fac, însă, în această dimineață, când m-am așezat pentru obișnuita mea meditație, m-am gândit: Ce-ar putea fi rău în a încerca? Iar cum ai bate din palme...

– Ai fost aici încă de *dimineață?* întreb, cuprinzând cu privirea rochia ei frumoasă, pantofii de firmă, brățările masive din aur și degetele împodobite cu pietre prețiose.

– Nu există timp în Summerland, bombăne ea.

– Așa o fi, dar acasă este trecut de amiază, îi zic, privind cum clatină din cap și se încruntă, refuzând să se conformeze regulilor anoste ale planetei Pământ.

– Cui îi pasă? Ce aș putea să pierd? Un șir lung de clienți care vor să le spun că sunt pe punctul de a deveni extrem de bogați sau faimoși în ciuda tuturor dovezilor care susțin contrariul? Închide ochii și oftează. M-am săturat, Ever. M-am săturat de corvoadă. Însă aici totul este atât de minunat, încât mă gândesc că s-ar putea să rămân!

– Nu poți, rostesc rapid, automat, deși nu sunt sigură că este adevărat.

– De ce nu? ridică din umeri, înălțându-și brațele spre cer și rotindu-se iarăși și iarăși. De ce nu pot să rămân aici? Dă-mi un singur motiv rezonabil.

– De aia... încep, dorind să o pot lăsa așa, dar, de vreme ce nu este un copil neștiutor, sunt nevoită să găsesc ceva mai substanțial. Deoarece nu-i corect, închei, sperând că o să mă audă. Ai treabă de făcut. Toți avem lucruri de făcut. Și faptul că te ascunzi aici e ca și cum... *trișezi.*

– Cine zice asta? Privește chiorâș. Îmi spui că *toți* acești oameni sunt morți?

Privesc în jur, cuprinzând cu privirea trotuarele aglomerate, cozile lungi de la cinematografe și barurile de karaoke, dându-mi seama că nu am habar cum să răspund. Vreau să spun, cam cât de mulți sunt ca Ava – obosiți, sătui, suflete dezamăgite care și-au găsit drumul până aici și s-au hotărât să dispară de pe fața pământului

şi să nu se mai întoarcă? Şi câţi dintre ei au murit şi au refuzat să treacă mai departe, aşa cum a făcut odată Riley?

Mă uit iarăşi la Ava, ştiind că nu am nici un drept să-i spun ce are de facut cu viaţa ei, în special când îmi amintesc ce am ales eu să fac cu a mea.

Apoi, întind mâna spre a ei şi zâmbesc când îi zic:

– Ei bine, în acest moment, *am* nevoie de tine. Spune-mi tot ce ştii despre astrologie.

treizeci și șapte

– Și? Mă aplec spre Ava, cu coatele lipite de masă, încercând să o țin concentrată asupra mea, și nu asupra imaginilor și sunetelor din Saint-Germain.

– Știu că sunt în zodia Berbec. Ridică din umeri, ochii ei preferând râul Sena, Pont Neuf, Turnul Eiffel, Arcul de Triumf și catedrala Notre Dame (care, în această versiune a Parisului, sunt toate aliniate într-un șir), în detrimentul meu.

– Asta-i tot? întreb eu, amestecându-mi cappuccinoul și întrebându-mă de ce m-am mai deranjat să-l comand de la un *garçon* ca un desen animat, cu mustață pomădată, cămașă albă și vestă neagră, de vreme ce nu e ca și cum aș avea vreo intenție să-l beau.

Oftează, întorcându-se să mă privească, și spune:

– Ever, nu poți pur și simplu să te relaxezi și să te bucuri de priveliște? De altfel, când ai fost ultima dată în Paris?

– Niciodată, zic eu, dându-mi ochii peste cap într-un fel pe care nu are cum să nu-l observe. Nu am fost niciodată la Paris. Și îmi pare rău să ți-o aduc la cunoștință, Ava, dar *ăsta* – fac pauză un moment pentru a arăta în jur, indicând spre Luvru, care este plasat exact lângă magazinul universal Printemps, care e vecin cu Muzeul d'Orsay – *nu* este Parisul. *Ăsta* e ca o versiune a Parisului tipică pentru Disney și exagerată. Adică, ai luat un maldăr de broșuri turistice, vederi franțuzești și scene din adorabilul desen animat *Ratatouille*, le-ai amestecat și *voilà*, ai creat *asta*. Vreau să spun, l-ai *văzut* pe chelner? Ai observat cum tava lui se tot clătina și se rotea,

dar nu a căzut nici măcar o dată? Mă îndoiesc că *adevăratul* Paris are asemenea chelneri.

Însă, cu toate că prin comportamentul meu stric distracția mai rău decât a făcut-o cineva vreodată, Ava doar râde. Își azvârle părul roșcat și ondulat peste umăr și spune:

– Ei bine, ca să știi și tu, *exact* așa mi-l amintesc. Poate că aceste monumente nu erau aliniate, însă-i mult mai frumos așa. Am studiat la Sorbona, să știi. De fapt, ți-am zis vreodată despre...

– Grozav, Ava. Serios, spun. Și mi-ar plăcea să îmi povestești totul despre asta dacă nu aș fi *în criză de timp!* Așadar, ceea ce am vrut să te întreb este ce știi despre astrologie sau astronomie, sau ce-o fi ceea ce implică diferitele cicluri ale lunii?

Rupe o bucată de baghetă și întinde unt pe o parte, zicând:

– Ai putea să fii mai explicită?

Îmi bag mâna în buzunar și scot bucata de hârtie împăturită pe care am mâzgălit imediat după viziunea mea, privind-o cu coada ochiului în timp ce spun:

– OK, ce-i mai exact o lună nouă și când are loc?

Suflă în cafeaua ei, privindu-mă încordată când zice:

– Luna nouă are loc când Soarele și Luna sunt în conjuncție. Asta înseamnă că, atunci când privești de pe Pământ, par să ocupe același loc pe cer. Și, din acest motiv, Luna nu reflectă lumina Soarelui, ceea ce înseamnă și că nu poate fi văzută deoarece partea sa întunecată este orientată spre Pământ.

– Dar ce *înseamnă* asta? Simbolizează ceva?

Încuviințează din cap, rupe încă o bucată de baghetă și spune:

– Reprezintă un simbol pentru noi începuturi. Știi tu, întinerire, reînnoire, speranță - chestii de genul acesta. Este totodată un moment bun pentru a face schimbări, a renunța la obiceiuri proaste... sau chiar relații proaste, completează, aruncându-mi o privire critică.

Însă îi ignor ultimele cuvinte și trec mai departe, știind că se referă la mine și la Damen, fără să aibă idee că nu doar că am de gând să îi pun capăt, ci să *o șterg cu totul.* Deoarece, indiferent de cât de mult îl iubesc și cât de greu îmi este să-mi imaginez un viitor fără el, cred sincer că e cel mai bun lucru pentru toată lumea. Nimic din toate acestea nu ar fi trebuit să fie așa vreodată. *Noi* nu ar fi trebuit

să fim vreodată. Nu este normal, nu-i corect, iar acum e de datoria mea să fac totul cum a fost.

– Așadar, când se întâmplă asta în raport cu luna plină? întreb, privind-o cum își acoperă gura în vreme ce mestecă.

– Luna plină are loc la aproximativ două săptămâni după luna nouă. Apare atunci când luna reflectă cantitatea maximă din lumina Soarelui, ceea ce, de pe suprafața terestră, o face să pară plină. Dar, în realitate, este mereu plină, deoarece nu-i ca și cum ar dispărea undeva. A, iar în ceea ce privește simbolurile? Vrei să știi asta, așa e? Zâmbește. Luna plină are legătură cu abundența, deplinătatea, un fel de desăvârșire a lucrurilor la forța lor maximă. Şi fiindcă energia lunii este cea mai puternică în acest moment, este totodată plină de puteri magice.

Dau din cap, încercând să asimilez tot ce tocmai a zis și să pricep motivul pentru care aceste faze sunt atât de importante pentru planul meu.

– Toate fazele lunii simbolizează ceva. Ava ridică din umeri. Luna joacă un rol important în știința antică și se spune că are control asupra mareelor. Iar odată ce corpurile noastre sunt în mare parte compuse din apă, unii spun că ne controlează și pe noi. Știai că, în ceea ce priveşte cuvântul *lunatic*, el provine de la cuvântul latin pentru lună, care este *luna?* A, și nu uita de legenda vârcolacului – e total legată de luna plină!

Îmi dau ochii peste cap în sinea mea. Nu există vârcolaci, vampiri sau demoni – numai nemuritori și ticăloșii nemuritori care sunt hotărâți să-i omoare.

– Pot să te întreb de ce mă interoghezi cu privire la toate astea? spune, terminând cafeaua rămasă și împingând ceașca la o parte.

– Imediat, zic, cuvintele mele fiind trunchiate, succinte, mult mai puțin colocviale decât ale ei. Însă, spre deosebire de ea, eu nu sunt în vacanță la Paris, doar tolerez priveliștea pentru a ajunge la răspunsurile de care am nevoie. O ultimă chestie, ce-i atât de deosebit la o lună plină în *l'heure bleue* sau ora albastră, cum i se spune?

Se uită la mine cu ochii mari, vocea ei fiind golită de suflu când spune:

– Vrei să zici luna albastră?

Ridic din umeri, amintindu-mi cum luna era atât de albastră în imagine, încât aproape că se confunda cu cerul. Apoi, îmi dau seama că era cumva simbolică pentru o reală lună albastră prin felul în care culorile pulsau și străluceau și spun:

– Da. Însă despre lună, în special pe parcursul orei albastre, ce știi?

Inspiră adânc, privind lung în depărtare în timp ce răspunde:

– Ideea general acceptată este că a doua lună plină a lunii calendaristice reprezintă o lună albastră. Însă mai există una, o concepție mult mai ezoterică și care susține că adevărata lună albastră apare când există două luni pline, nu neapărat în aceeași lună calendaristică, ci în cadrul aceleiași zodii. Este considerată o zi sfântă, una când legătura dintre dimensiuni este foarte puternică, făcând-o astfel o perioadă ideală pentru meditație, rugăciune și călătorii mistice. Se spune că, dacă valorifici energia lunii albastre din *l'heure bleue*, atunci tot felul de lucruri magice pot să se petreacă. Singurele limitări, ca întotdeauna, sunt ale tale.

Se uită la mine, întrebându-se ce pun la cale, însă încă nu sunt pregătită să-i divulg asta. Apoi, clatină din cap și zice:

– Dar, ca să știi și tu, o lună albastră autentică este foarte rară, apare o dată la trei până la cinci ani.

Stomacul mi se strânge în timp ce mâinile mele apucă marginile scaunului.

– Și știi când va avea loc următoarea lună albastră? spun în vreme ce gândesc: „Te rog, zi că e curând, te rog să fie curând!“

Simt că sunt pe cale să vărs *și* să cad pe spate simultan când neagă din cap și rostește:

– Habar n-am.

„Bineînțeles! Cel mai important lucru pe care trebuie să-l știu – este unicul lucru pe care nu-l știe.“

– Cu toate acestea, am o idee cum putem să aflăm, zâmbește ea.

Clatin din cap, pe punctul de a-i aduce la cunoștință că, din câte pot să-mi dau eu seama, accesul meu la înregistrările akashice tocmai a fost revocat, când închide ochii și, după un moment, apare un iMac argintiu.

– E cineva interesat de Google? râde, împingându-l spre mine.

treizeci și opt

Cu toate că m-am simțit ca o proastă în clipa în care Ava a materializat laptopul (vreau să spun, *evideeent*, de ce nu m-am gândit eu la asta?), am aflat răspunsurile destul de repede.

Deşi, din nefericire, nu a fost vestea bună la care speram.

De fapt, nu a fost nici măcar pe-aproape.

Chiar când toate lucrurile se puneau cap la cap, părând că era scris să se întâmple – totul s-a năruit în clipa în care am aflat că luna albastră, cea mai rară dintre lunile pline, care nu apare decât la trei până la cinci ani, care se întâmplă să fie unica mea fereastră pentru călătoria în timp, are următoarea apariție planificată pentru... *mâine*.

– Tot nu-mi vine să cred, spun, coborând din mașina mea în vreme ce Ava plătește parcarea dintr-o grămăjoară de monede aflate în palma ei. Credeam că-i doar o altă lună plină, nu ştiam că există o diferență sau că sunt atât de rare. Adică, ce se presupune că ar trebui *să fac?*

Își închide energică portofelul și se uită la mine.

– Ei bine, din câte pot să-mi dau seama, ai trei variante.

Îmi strâng buzele, nefiind sigură că vreau să aud vreuna dintre ele.

– Poți să nu faci absolut nimic și să stai cu mâinile încrucișate, și să privești în timp ce tot ce iubești se năruie complet, poți să alegi să rezolvi un lucru în detrimentul tuturor celorlalte *sau* poți să îmi zici ce anume se întâmplă, ca să văd dacă te pot ajuta.

Inspir adânc și mă uit la ea cum stă în fața mea, iarăși în ținuta ei obișnuită – blugi decolorați, inele de argint, o tunică din bumbac

alb și șlapi din piele maro. Mereu prezentă, mereu la dispoziția mea, mereu dornică să mă ajute, chiar și când nu-mi dau seama că am nevoie de asta.

Chiar și înainte, când nu-mi păsa (și, dacă e să fiu sinceră, eram mai mult decât puțin rea), Ava se afla chiar acolo, așteptând ca eu să mă răzgândesc, fără să îmi ia vreodată în nume de rău atitudinea negativă. Nu mi-a întors niciodată spatele și nu m-a ocolit, așa cum am evitat-o eu pe ea. Este ca și cum mi-a fost alături în tot acest timp, așteptând să preia rolul de sora mea medium. Iar acum, este cam singura care mi-a rămas, singura pe care mă pot baza, singura care aproape mă cunoaște *cu adevărat* și cunoaște inclusiv *majoritatea* secretelor mele.

Și, având în vedere toate lucrurile pe care tocmai le-am aflat, nu am ce altceva să fac decât să-i spun. Nu este posibil să reușesc singură, așa cum speram.

– OK. Dau din cap, asigurându-mă că nu este doar lucrul corect, ci *singurul* lucru pe care pot să-l fac. Uite ce am nevoie să faci.

Iar în timp ce înaintăm pe stradă, îi zic ce am văzut în acea zi pe cristal. Reușesc să explic cât de mult pot în timp ce evit cuvântul cu N onorând promisiunea mea față de Damen că nu-i voi divulga nimănui nemurirea noastră. Îi spun Avei că Damen va avea nevoie de antidot, ca să se poată însănătoși, continuând cu „băutura roșie specială“, ca să-și poată redobândi forțele. Îi explic că sunt pusă în fața unei alegeri între a fi cu iubirea vieții mele sau a salva patru vieți cărora nu le era niciodată scris să fie curmate.

Așa că, atunci când ajungem în fața magazinului unde lucrează ea – magazinul pe lângă care am trecut de multe ori înainte, dar am jurat că nu intru –, se uită la mine, gura ei deschizându-se ca și cum ar vrea să spună ceva, apoi închizându-se strâns. Repetă acest scenariu încă de câteva ori, până când în sfârșit reușește să mormăie:

Însă *mâine!* Ever, poți să pleci atât de repede?

Ridic din umeri, stomacul mi strânge când aud vorbele rostite cu voce tare. Dar, știind că nu pot să mai aștept încă trei până la cinci ani, dau din cap cu mai multă încredere decât simt, mă uit la ea și spun:

– Și acesta este motivul exact pentru care am nevoie să mă ajuți cu antidotul, apoi să găsești o cale să i-l duci lui Damen împreună cu

elixirul – Fac o pauză, sperând că nu i-am trezit suspiciunile, încercând să o dreg: *Acea băutură roșie energizantă,* ca să se poată însănătoși. Vreau să zic, acum, că știi cum să intri în casa lui, cred că poți să găsești o cale să – nu știu cum – îi condimentezi băutura sau ceva de genul acesta, completez eu, știind că pare a fi cel mai prost plan creat *vreodată,* însă sunt hotărâtă să-l văd pus în practică. Iar atunci, când se va simți mai bine... când vechiul Damen se va întoarce... poți să-i explici tot ce s-a întâmplat și să-i dai... băutura roșie.

Se uită la mine cu o expresie atât de contrariată, încât nu sunt sigură cum să o interpretez, așa că reiau cu efort sporit.

Știu că probabil pare că aleg în defavoarea lui... dar nu fac asta. *Chiar* nu. De fapt, este o probabilitate destul de mare ca nimic din toate acestea să nu fie necesar. Sunt șanse destul de mari ca, atunci când voi reveni la cum am fost, la fel să se întâmple cu toate celelalte.

– Asta este ceea ce ai văzut? întreabă, cu voce calmă, blândă.

Clatin din cap.

– Nu, este numai o teorie, deși cred că are sens. Vreau să spun, nu pot să mi-o imaginez în nici un alt fel. Așadar, toate aceste lucruri pe care ți le cer sunt doar o precauție, de vreme ce nici nu vor fi necesare. Ceea ce înseamnă că nici nu îți vei aminti această conversație, fiindcă va fi ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată. De fapt, nu-ți vei aminti deloc că m-ai cunoscut. Dar, în caz că mă înșel – și sunt destul de sigură că nu este așa –, în caz că se întâmplă, trebuie să am un plan de rezervă... știi tu, în caz că... mormăi, întrebându-mă pe cine încerc să conving, pe mine sau pe ea.

Mă apucă de mână, cu ochii plini de compasiune și spune:

– Faci ceea ce e bine. Și ești norocoasă. Nu mulți oameni au ocazia să se întoarcă.

Mă uit la ea, buzele mele arcuindu-se într-un rânjet.

– Nu *mulți?*

– Ei bine, nici unul care să îmi vină în minte pe nepregătite, zâmbește ea.

Însă, cu toate că râdem amândouă, mă uit la ea din nou și vocea mea este gravă când spun:

– Serios, Ava, nu aș suporta să i se întâmple ceva. Vreau să zic, aș... aș *muri* pur și simplu dacă aș afla cumva că asta i s-a întâmplat... și că a fost din vina mea...

Mă strânge de mână și deschide ușa magazinului, conducându-mă înăuntru în vreme ce șoptește:

– Să nu-ți faci griji. Poți să ai încredere în mine.

O urmez pe lângă rafturi ticsite cu cărți, un perete cu CD-uri și un colț întreg dedicat figurinelor cu îngerași, înainte de a trece pe lângă o mașinărie care pretinde că fotografiază aure, și ne îndreptăm spre o tejghea unde o femeie mai în vârstă, cu o lungă coadă de păr cărunt împletit citește o carte.

– Nu mi-am dat seama că aveai program azi?

Își lasă jos romanul și se uită de la mine la Ava.

Nu am. Ava zâmbește. Însă ea, prietena mea Ever... Arată cu capul spre mine. Are nevoie să intre în camera din spate.

Femeia mă cercetează, încercând evident să-mi surprindă aura și să-mi simtă energia, apoi îi aruncă Avei o privire întrebătoare constatând că nu reușește.

Însă Ava doar zâmbește și dă din cap, transmițându-i că sunt demnă de „camera din spate", orice ar fi aceea.

– Ever? spune femeia, degetele ei strecurându-se spre gât și deranjând pandantivul cu peruzea care îi atârnă pe piept.

O piatră care, din ce am aflat de curând, în scurta mea studiere a mineralelor și cristalelor pe iMac-ul din Summerland, a fost utilizată timp de sute de ani pentru a vindeca și proteja. Iar după felul în care tocmai mi-a rostit numele și după privirea suspicioasă de pe chipul ei, nici nu trebuie să-i accesez mintea pentru a ști că se întreabă dacă s-ar putea să aibă nevoie de protecție față de mine.

Ezită, mutându-și privirea de la mine la Ava, apoi se concentrează numai asupra mea și spune:

– Eu sunt Lina.

Asta este tot. Fără o strângere de mână sau o îmbrățișare. Doar își rostește numele și se îndreaptă spre ușă, întorcând semnul care atârnă acolo, mutându-l de la *DESCHIS!* la *REVIN ÎN ZECE MINUTE!* Apoi, ne face semn să o urmăm de-a lungul unui hol scurt, la capătul căruia se află o strălucitoare ușă violet.

– Pot să întreb despre ce-i vorba?

Cotrobăie prin buzunar după un set de chei, încă nehotărâtă dacă ne va lăsa sau nu să intrăm.

Ava îmi face semn cu capul, indicând că este rândul meu să vorbesc. Așa că îmi dreg glasul și îmi strecor mâna în buzunarul jeanșilor mei recent materializați, ale căror tivuri, din fericire, încă mai ating podeaua. Recuperez mica bucată de hârtie mototolită și zic:

– Eu, hm, am nevoie de câteva lucruri.

Tresar când Lina o înșfacă din mâna mea și se uită peste ea. Se oprește, ridicând dintr-o sprânceană, mormăind în barbă ceva neinteligibil și cercetându-mă din nou. Și, tocmai când se pare că este pe punctul de a mă refuza, îmi înapoiază lista, descuie ușa și ne face semn să intrăm într-o încăpere surprinzătoare.

Vreau să spun, când Ava mi-a zis că acesta este locul unde voi găsi ceea ce îmi trebuie, am fost nițel cam agitată. Eram sigură că voi fi îmbrâncită într-o înfiorătoare pivniță ascunsă, plină cu tot felul de lucruri ciudate, înfricoșătoare, care țin de ritualuri, cum ar fi fiole cu sânge de pisică, aripi de liliac retezate, capete micșorate, păpuși Voodoo – lucruri ca acelea pe care le vezi la cinema sau la televizor. Însă această cameră nu este deloc așa. De fapt, arată cam ca obișnuita debara, mai mult sau mai puțin ordonată. Ei bine, exceptând pereții de un violet intens, presărați cu totemuri și măști sculptate manual. A, iar tablourile cu zeițe sunt rezemate de rafturile supraaglomerate, îndoite sub vechi totemuri grele și zeități din piatră. Însă dulapul pentru dosare este din producția de serie. Iar când descuie un bufet și începe să cotrobăie prin el, încerc să arunc o privire peste umărul ei, dar nu reușesc să văd nimic până când îmi înmânează o piatră ciudată din toate punctele de vedere.

– Piatra lunii, rostește ea, observând confuzia de pe chipul meu.

Mă uit fix la ea, știind că nu arată așa cum ar trebui și, cu toate că nu pot să o explic, ceva pare anormal la ea. Dar, deoarece nu vreau să o jignesc – nu am dubii că nu va ezita să mă dea afară –, înghit cu greutate, îmi pierd curajul și spun:

– Hm, am nevoie de una nouă și neșlefuită, în cea mai pură formă a ei... aceasta pare doar nițel prea netedă și lucioasă pentru ceea ce îmi trebuie mie.

Dă din cap aproape imperceptibil, dar nu se clintește. Doar o extrem scurtă aplecare a capului și o arcuire a buzelor, înainte să mă pomenesc că țin în palmă piatra pe care am cerut-o.

– Asta este, zic, știind că tocmai am trecut testul ei. Privesc lung la piatra lunii care nu e nici pe-aproape atât de lucioasă sau frumoasă, dar care sper că va face lucrul pentru care este menită, anume să faciliteze noi începuturi. Apoi, voi avea nevoie de un bol din cristal de cuarț, unul acordat la a șaptea chakra, un săculeț din mătase roșie brodat de călugări tibetani, patru cristale de cuarț roz șlefuite, o mică stea... nu, sta-u-ro-lit? Așa se pronunță? Mă uit la ea chiar la timp pentru a o vedea aprobând din cap. A, și cel mai mare zoizit brut pe care îl aveți.

Văzând că Lina stă nemișcată, cu mâinile pe șolduri, știu că se întreabă cum de aceste obiecte aparent întâmplătoare ar putea să aibă vreun rost.

– A, și o bucată mare de peruzea, probabil de dimensiunea celei pe care o purtați, adaug, indicând spre gâtul ei.

Mă cercetează, dând din cap scurt și superficial înainte să se întoarcă și să adune cristalele. Le împachetează atât de nonșalantă, încât ai crede că pune în pungi articole de băcănie de la Whole Foods.

– A, iar aici este o listă cu plante, zic și bag mâna în celălalt buzunar, extrăgând o bucată de hârtie mototolită, pe care apoi i-o înmânez. Preferabil plantate pe parcursul lunii noi și îngrijite de călugărițe oarbe din India, adaug, uimită când ia lista și încuviințează fără să tresară.

– Pot să întreb pentru ce sunt? rostește, privindu-mă în ochi.

Neg din cap. Abia m-am hotărât să-i spun Avei, iar ea îmi este o prietenă bună. Deci nici vorbă să îi zic acestei doamne, indiferent cât de mult ar semăna cu o bunicuță.

– Hm, aș prefera să nu spun. Ridic din umeri, sperând că îmi va respecta decizia și va furniza cele necesare, deoarece nu ar funcționa dacă aș materializa aceste articole, fiind imperios necesar ca fiecare să provină din sursa originală.

Ne uităm una la alta, cu privirile fixe, neclintite. Și, cu toate că am de gând să rămân pe poziții atât cât va fi necesar, nu durează mult până când se desprinde și începe să cotrobăie rapid printr-un dulăpior, degetele ei frunzărind printre sute de pachețele în timp ce îmi aduc aminte:

– A, și încă un lucru.

Umblu prin rucsacul meu după schița mea cu buruiana greu de găsit, adesea folosită în Florența renascentistă. Ingredientul final necesar pentru a da viață elixirului. I-o înmânez și întreb:

– Asta vă este cunoscută?

treizeci și nouă

După ce am strâns toate ingredientele – ei bine, totul exceptând apa de izvor, uleiul de măsline extra-virgin, lumânările lungi, albe și în formă de con (pe care Lina nu le mai avea, în mod curios, luând în calcul că erau cam cele mai normale lucruri pe care le-am cerut), coaja de portocală și o fotografie cu mine și Damen pe care nu mă așteptam ca ea să o aibă –, ne întoarcem la mașina mea.

Și, tocmai când descui ușa, Ava spune:

– Cred că voi merge pe jos până acasă, stau foarte aproape.

– Ești sigură?

Își întinde brațele atât de larg de parcă ar îmbrățișa noaptea. Buzele ei se arcuiesc într-un zâmbet în timp ce zice:

– Este atât de frumos afară, vreau doar să mă bucur de asta.

– La fel de frumos ca în Summerland? spun, întrebându-mă ce a generat acest acces brusc de bucurie, având în vedere cât de serioasă era în camera din spate a Linei.

Râde cu capul lăsat pe spate, gâtul ei palid fiind expus, privindu-mă în ochi când zice:

– Să nu-ți faci griji. Nu am de gând să fug din lumea asta și să mă mut acolo permanent. Doar că-i plăcut să mă pot duce acolo când am nevoie de o mică evadare.

– Numai să ai grijă să nu o faci prea des, îi spun, repetând același avertisment pe care mi l-a dat odată Damen. Summerland creează dependență, adaug, privind cum își coboară brațele pe lângă corp și ridică din umeri, știind că mi-am răcit gura de pomană, deoarece este evident că se va duce înapoi cât de repede și de des va putea.

– Așadar, ai tot ce îți trebuie?

Dau din cap și mă sprijin de portiera mașinii.

– Voi lua restul în drum spre casă.

– Și ești sigură că ești pregătită? Se uită la mine, chipul ei fiind din nou tensionat și serios. Știi, să părăsești toate astea? *Să îl părăsești pe Damen?*

Înghit cu greu, preferând să nu mă gândesc la asta. Mai degrabă, aș vrea să mă mențin ocupată, concentrându-mă asupra fiecărei sarcini pe rând, până când va veni ziua de mâine și timpul să spun adio.

– Pentru că, odată ce un lucru e făcut, nu mai poți da înapoi.

Ridic din umeri, întâlnindu-i privirea în vreme ce spun:

– Se pare că asta nu-i adevărat.

O văd cum își lasă capul pe-o parte, părul ei roșcat fluturându-i pe față înainte să prindă șuvițele și să le strângă după ureche.

– Dar la ce te întorci tu... Ei bine, îți dai seama că vei fi iarăși normală. Nu vei mai avea acces la o asemenea cunoaștere, vei fi complet în necunoștință de cauză... Ești sigură că vrei să te întorci la toate acelea?

Privesc lung în jos, dând cu piciorul într-o mică piatră, în loc să mă uit la ea.

– Ascultă, nu am de gând să te mint. Toate astea se întâmplă mult mai repede decât mă așteptam... și speram să am mai mult timp să... să finalizez lucrurile. Dar, în cele din urmă, da, cred că sunt pregătită. Iau o pauză, reluând în minte cuvintele pe care tocmai le-am rostit, știind că nu au transmis ceea ce am vrut să spun. Vreau să zic, *știu* că sunt pregătită. De fapt, sunt *categoric* pregătită. Deoarece să repun lucrurile pe făgașul lor normal... ei bine... simt că este lucrul corect pe care trebuie să-l fac, înțelegi? Cu toate că nu am intenționat să se întâmple, vocea mi s-a înălțat la sfârșit, făcând cuvintele să sune mai mult ca o întrebare decât ca afirmația care am intenționat să fie. Așa că dau din cap și adaug: Ceea ce am vrut să spun e că este indiscutabil, categoric, sută la sută lucrul corect de făcut. Vreau să zic, din ce alt motiv mi s-ar fi permis accesul la acele înregistrări?

Ava se uită la mine, privirea ei fiind constantă, neclintită.

– De altfel, ai idee cât de nerăbdătoare sunt să mă aflu din nou împreună cu familia mea?

Se apropie de mine, îmbrățișându-mă strâns la pieptul ei și șoptind:

– Mă bucur atât de mult pentru tine! Serios că da. Și, cu toate că îmi va fi dor de tine, sunt onorată să știu că ai încredere în mine că o să duc lucrurile la bun sfârșit.

– N-am idee cum să-ți mulțumesc, murmur, simțindu-mi gâtul încleștat.

Însă ea doar îmi netezește părul cu mâna și spune:

– Crede-mă, deja ai făcut-o.

Mă retrag și mă uit de jur-împrejur, cuprinzând cu privirea această noapte splendidă din acest încântător oraș de pe țărmul oceanului, venindu-mi greu să cred că sunt pe punctul de a renunța la toate. La Sabine, Miles, Haven, Ava... Damen... la toate acestea... la tot... ca și cum nu au existat niciodată.

– Te simți bine? întreabă, vocea ei fiind amabilă și calmă în timp ce studiază expresia de pe chipul meu.

Dau din cap, dregându-mi glasul și arătând spre o mică sacoșă din hârtie mov aflată la picioarele ei, numele magazinului, *MYSTICS & MOONBEAMS*[1], fiind imprimat pe ea cu litere aurii.

– Ești sigură că ai înțeles totul bine, cum să folosești plantele? Trebuie să le păstrezi într-un loc întunecos și răcoros și să nu le fărâmițezi sau să le adaugi în... *băutura roșie...* înainte de ultima zi... a *treia* zi.

– Nu-ți face griji. Râde. Ceea ce nu se află aici – ridică sacoșa și o strânge la pieptul ei – se află aici. Indică spre tâmpla ei și râde.

Dau din cap, clipind pentru a-mi reține lacrimile pe care refuz să mi le îngădui, știind că acesta nu este decât începutul unei serii de despărțiri.

– O să trec mâine pe la tine ca să îți aduc restul, spun. Doar în caz că vei ajunge să ai nevoie de ele, deși nu cred că va fi cazul.

Apoi, mă strecor în mașina mea, pornesc motorul și plec. Pornesc la drum fără să îi fac cu mâna în semn de adio, fără să privesc în

---

[1] *Mistice și raze de lună* (în lb. engleză, în original)

urmă măcar o dată. Știu că singura mea opțiune de acum înainte este să privesc spre viitor, concentrându-mă asupra acestuia.

După ce mă opresc la magazin ca să iau restul articolelor, târăsc sacoșele în camera mea și le răstorn conținutul pe birou. Cotrobăi prin grămezi de uleiuri, ierburi și lumânări, nerăbdătoare să iau cristalele, de vreme ce ele vor necesita cel mai mare efort. Toate vor avea nevoie de programare individuală corespunzătoare structurii lor, înainte să fie adăpostite în săculețul de mătase brodat și așezate afară, unde să poată absorbi cât mai mult posibil din lumina lunii. Materializez un mojar și pistil (pe care am uitat să le iau de la magazin, dar, deoarece sunt doar niște *unelte*, și nu un *ingredient* propriu-zis, presupun că ar trebui să fie în regulă), ca să pot măcina o parte din ierburi pe care să le fierb apoi în niște cupe (și ele materializate), apoi amestec înăuntru toate celelalte minerale și prafuri colorate pe care Lina le-a vărsat în borcănașe din sticlă pe care le-a etichetat cu atenție. Toate acestea trebuie realizate în șapte pași preciși, care debutează cu zbârnâitul castronașului de cristal anume acordat să vibreze în ton cu a șaptea chakra, ca să poată oferi inspirație, percepție dincolo de spațiu și timp și o întreagă mulțime de alte lucruri care sunt legate de divinitate. Și, pe când mă uit la întregul morman de ingrediente înălțat în fața mea, nu pot să nu simt un mic val de emoție, știind că în sfârșit toate se pun cap la cap după numeroase false începuturi.

E puțin spus că mi-am făcut griji că aș fi capabilă să găsesc toate aceste lucruri într-un singur loc. A fost o listă atât de ciudată și diversificată, încât nici nu eram sigură dacă acele lucruri există, ceea ce m-a cam făcut să mă simt sortită eșecului chiar înainte să încep. Însă Ava m-a asigurat nu doar că Lina ar putea să mi le furnizeze, ci și că pot să am încredere în ea. Și, chiar dacă nu sunt încă sigură cu privire la ultima parte, nu este ca și cum aș fi avut la cine altcineva să apelez.

Însă felul în care Lina continua să se uite la mine cu coada ochiului, privirea ei îngustându-se în timp ce aduna prafurile și ierburile, a început să mă irite. Iar când a ridicat schița pe care am desenat-o și a spus: „Ce anume faci cu asta? E vreun fel de alchimie?“ am fost sigură că am făcut o greșeală colosală.

Ava mi-a aruncat o privire și era pe punctul să intervină când am clătinat din cap și am reușit să râd în timp ce am răspuns:

– Ei bine, dacă vă referiți la alchimie în cel mai pur sens al controlării naturii, evitarea haosului și extinderea vieții pentru o perioadă nedeterminată de timp – o definiție pe care am aflat-o recent, după ce am căutat termenul –, atunci nu, mă tem că intețiile mele nu sunt nici pe-aproape atât de mărețe. Doar experimentez puțină magie albă... doresc să arunc o vrajă care sper că-mi va asigura succesul la examenele de absolvire, îmi va aduce un partener pentru bal și poate chiar îmi va vindeca alergiile care sunt pe punctul să-și facă de cap fiindcă e aproape primăvară și nu vreau să am nasul complet roșu și să-mi curgă în pozele de la bal, înțelegeți? Constatând că asta nu a reușit să o convingă, mai ales partea legată de alergii, am adăugat: Acesta este motivul pentru care am nevoie de tot acel cuarț roz, de vreme ce, după cum știți, ar trebui să aducă iubire, a, și apoi peruzeaua... Am indicat spre pandantivul pe care îl purta. Ei bine, știți că-i vestită pentru vindecare și...

Cu toate că eram pregătită să continui mult și bine, recitând întreaga listă de lucruri pe care le-am aflat cu abia o oră în urmă, m-am hotărât să-i pun punct chiar atunci și să termin cu o ridicare din umeri.

Despachetez cristalele, fiind foarte atentă în vreme ce îl cuprind pe fiecare în palmă, strângându-mi degetele în jurul lui și vizualizând o lumină albă pătrunzând direct până în inima sa, realizând pasul atât de important de „curățare și purificare", care, din câte am citit pe internet, este doar prima etapă a programării cristalelor. A doua este să le rogi (cu voce tare!) să absoarbă energia puternică a lunii, ca să poate furniza serviciul care le-a fost hărăzit de natură.

– Peruzea, șoptesc, aruncând o privire spre ușă, asigurându-mă că este complet închisă, imaginându-mi cât de jenant ar fi ca Sabine să dea buzna înăuntru și să mă prindă gângurind la o grămadă de pietre. Te rog să vindeci, să echilibrezi și să ajuți la armonizarea chakrelor, așa cum ți-a hărăzit natura.

Apoi, inspir adânc și îi insuflu energia intențiilor mele înainte să o strecor în săculeț, întinzând mâna spre următoarea, simțindu-mă ridicolă și mai mult decât abracadabrantă, dar știu că nu am altă opțiune în afară de a continua.

Continui cu bucăţile de cuarţ roz şlefuite, luându-le pe rând şi insuflându-le lumina albă, înainte de a repeta de patru ori la rând:

– Să aduci iubire necondiţionată şi pace infinită. O las pe fiecare să cadă în săculeţul din mătase roşie, privindu-le cum se aşază în jurul peruzelei înainte să apuc staurolitul – o piatră frumoasă, despre care se crede că este născută din lacrimile zânelor – şi îl rog să ofere înţelepciune străveche, noroc şi să ajute conectarea la alte dimensiuni. Trec mai departe la bucata mare de zoizit pe care o ţin cu ambele mâini. După ce o curăţ cu lumina albă, închid ochii şi şoptesc:

– Să transformi toate energiile negative în unele pozitive, să ajuţi la conectarea cu tărâmurile mistice şi să...

– Ever? Pot să intru?

Arunc o privire spre uşă, ştiind că numai patru centimetri de lemn mă separă de Sabine. Apoi, mă uit la grămada de ierburi, uleiuri, lumânări şi prafuri, la piatra din mâna mea cu care vorbesc.

– ... Şi, te rog, ajută la vindecare, boală şi orice altceva mai faci tu! şoptesc, scoţând cu greu cuvintele înainte să o bag în săculeţ.

Doar că nu încape.

– Ever?

O îndes iarăşi, încercând să o înghesui înăuntru, dar gaura punguţei este atât de mică, iar piatra e atât de mare, încât nu voi reuşi fără să sfâşii marginile.

Sabine bate din nou la uşă, trei ciocănituri ferme, menite să-mi aducă la cunoştinţă că ştie că sunt înăuntru, ştie că pun ceva la cale şi că răbdarea ei ajunge la limită. Cu toate că nu am timp să stau la taclale, nu am de ales decât să spun:

– Hm, o clipă!

Forţez piatra înăuntru în timp ce fug la balcon şi o arunc pe o măsuţă scăldată în lumina lunii, înainte să mă grăbesc înapoi şi să intru într-o panică de zile mari când Sabine bate din nou la uşă, iar eu cuprind cu privirea halul în care se află camera mea – o privesc aşa cum ar putea să o perceapă ea, ştiind că nu am vreme să pun lucrurile în ordine.

– Ever, te simţi bine? strigă, pe jumătate enervată şi jumătate preocupată.

– *Da*... eu doar... Apuc marginea tricoului și îl smucesc peste cap, întorcându-mă cu spatele la ușă în timp ce spun: Ă, poți să intri acum... eu doar... Și, în clipa când intră, îl las să alunece din nou pe mine. Mă prefac că am avut un acces brusc de jenă, de parcă nu pot să îngădui să mă vadă schimbându-mă, deși nu mi-a păsat prea mult înainte. Eu eram... eu doar mă schimbam, mormăi, văzându-i sprâncenele unindu-se în vreme ce mă cercetează cu privirea, adulmecând aerul în căutarea mirosului de marijuana, alcool, țigarete cu cuișoare sau cine știe ce lucru în legătură cu care a avertizat-o cea mai nouă carte despre educarea adolescenților.

– Ai ceva pe... Indică spre partea din față a tricoului meu. Ceva... roșu care... ei bine... care probabil nu va ieși la spălat.

Își strâmbă buzele într-o parte, iar eu mă uit în jos, la tricoul meu, văzându-l pătat cu o dâră roșie, pe care imediat o recunosc a fi pudra necesară pentru elixir. Îmi dau seamă că este posibil să se fi scurs din punguța ei și constat că este vărsată peste tot pe biroul meu, dar și pe podeaua de dedesubt.

„Grozav. Parcă tocmai te schimbai cu o bluză curată!" gândesc, dându-mi în sinea mea ochii peste cap în timp ce ea se apropie de patul meu, se așază pe margine și își încrucișează picioarele, având telefonul mobil în mână. Și este suficientă o singură privire către aura ei încețoșată cu tente de roșu și gri ca să știu că expresia îngrijorată de pe chipul ei are mai puțin a face cu aparenta mea lipsă de haine curate și e mai mult legată de mine – comportamentul meu ciudat, discreția mea tot mai sporită, problemele mele cu mâncarea –, fiind convinsă că toate acestea duc la ceva mult mai sinistru.

Și sunt atât de concentrată asupra modului de explicare a acelor lucruri, încât nu reușesc să prevăd ce va urma când o aud:

– Ever, azi ai chiulit?

Înlemnesc, privind-o cum se uită fix la biroul meu, văzând dezordinea de ierburi, lumânări, uleiuri, minerale și tot felul de alte chestii ciudate care nu au ce căuta acolo... sau cel puțin nu adunate la un loc așa, ca și cum ar avea un rost, ca și când aranjamentul nu este atât de întâmplător pe cât pare.

– Hm, da, m-a durut capul. Dar nu-i mare lucru.

Mă arunc pe fotoliul de la biroul meu și mă bălăngănesc în față și în spate, sperând să-i distrag atenția.

Își mută privirea de la marele experiment alchimic la mine și tocmai este pe punctul de a vorbi când zic:

– Ei bine, vreau să spun, nu-i mare lucru acum, că a *trecut*. Deși, crede-mă, era la acel moment. Am avut una dintre migrenele mele. Știi cum le am câteodată.

Mă simt precum cea mai rea nepoată din lume – o mincinoasă nerecunoscătoare, o persoană nesinceră care bolborosește lucruri fără sens. Habar nu are cât de norocoasă este că va scăpa de mine în curând.

– Poate este din cauză că nu mănânci destul. Oftează, dându-și jos pantofii și examinându-mă atent în timp ce adaugă: Și totuși, în ciuda acestui fapt, pari să crești precum o buruiană. Ești chiar mai înaltă decât erai cu câteva zile în urmă!

Mă uit la gleznele mele, șocată să văd că blugii mei de curând materializați s-au scurtat cu vreo trei centimetri față de azi-dimineață.

– De ce nu te-ai dus la cabinetul medical dacă nu te simțeai bine? Știi că nu ai voie să lipsești așa.

Mă uit la ea, dorind să-i pot spune să nu se îngrijoreze, să nu mai piardă nici o secundă făcându-și griji, deoarece totul va lua sfârșit în curând. Pentru că, indiferent cât de dor îmi va fi de ea, nu există dubii că viața ei se va îmbunătăți. Merită mai mult decât *asta*. Merită mai mult decât pe *mine*. Și este plăcut să știu că, în curând, va avea puțină liniște.

– Doctorița e cam nepricepută, zic. Exagerează cu aspirina și știi că nu are niciodată efect în cazul meu. Doar am avut nevoie să mă întorc acasă și să stau puțin întinsă. Este singurul lucru care funcționează mereu. Așa că, pur și simplu... am plecat.

– Chiar asta ai făcut? Se apleacă spre mine. Vreau să spun, ai venit acasă?

Iar în clipa în care privirile noastre se întâlnesc, știu că este o tatonare. Știu că-i un test.

– Nu, oftez, privind fix carpeta în vreme ce mă dau bătută. M-am dus cu mașina spre canion și doar...

Se uită la mine, așteptând.

– Și doar m-am plimbat pentru o vreme.

Inspir adânc și înghit cu greu, știind că numai atât mă pot apropia de adevăr.

– Ever, asta are legătură cu Damen?

Și, în clipa în care ochii mei îi întâlnesc pe ai ei, nu pot să mă abțin și izbucnesc în lacrimi.

– Of, draga mea, murmură, brațele ei deschizându-se larg, în timp ce sar de pe scaun și mă arunc între ele.

Fiind încă neobișnuită cu lungile mele brațe greoaie, neîndemânatică și stângace, aproape că o dobor la pământ.

– Îmi pare rău, zic. Eu...

Însă nu reușesc să termin. Un nou val de lacrimi pune stăpânire pe mine și suspin din nou. Mă mângâie pe păr în vreme ce continui să plâng și șoptește:

– Știu cât de dor îți este de el. Îmi dau seama cât de greu trebuie să-ți fie.

Dar, în clipa în care o spune, mă retrag. Mă simt vinovată că mă comport ca și cum asta ar avea legătură numai cu Damen, când adevărul este că-i numai în parte din pricina lui. Este vorba și de faptul că mi-e dor de prietenii mei din Laguna și din Oregon. Și mi-e dor de viața mea – cea pe care mi-am construit-o aici, dar și cea la care urmează să mă întorc. Deoarece, cu toate că este evident că le va fi mai bine fără mine – și mă refer la *toată lumea*, inclusiv la Damen –, asta nu face să-mi fie mai ușor.

Dar trebuie să o fac. Chiar nu am de ales.

Iar când privesc lucrurile din această perspectivă, ei bine, pare să fie mai ușor. Fiindcă adevărul este că, indiferent de motiv, mi s-a oferit o ocazie minunată, care apare numai o dată în viață.

Iar acum este momentul să mă întorc acasă.

Doar că mi-aș dori să fi avut mai mult timp pentru a spune adio.

Iar când acest gând aduce încă un val de lacrimi, Sabine mă strânge și mai tare în brațe, șoptindu-mi cuvinte de încurajare în timp ce mă agăț de ea, cuprinsă în brațele ei, unde mă simt în siguranță și e cald, și bine.

Ca și cum totul se va rezolva.

Și, pe când mă ghemuiesc și mai strâns, cu ochii închiși, cu chipul îngropat în locul unde umerii ei îi întâlnesc gâtul, buzele mi se mișcă ușor, în tăcere, rostind adio.

patruzeci

Mă trezesc devreme. Cred că, dacă tot este ultima zi din viaţa mea sau cel puţin ultima zi a vieţii pe care am construit-o aici, sunt nerăbdătoare să profit cât mai mult de ea. Chiar dacă sunt sigură că voi fi întâmpinată cu obişnuitul cor de „Mototoalo“, „Ratato“ şi mai recentul „Vrăjitoareo“, ştiind că este ultima dată când voi fi supusă la aşa ceva reprezintă o deosebire ca de la cer la pământ.

La Liceul Hillcrest (şcoala la care mă întorc), am o mulţime de prieteni. Ceea ce face ca prezenţa de luni până vineri să fie mult mai plină de farmec, dacă nu chiar distractivă. Nu-mi amintesc să fi fost nici măcar o dată tentată să chiulesc (aşa cum sunt aici mai tot timpul) şi nu trebuia să fiu deprimată pentru că nu mă integram.

Ca să fiu sinceră, cred că din acest motiv sunt nerăbdătoare să mă întorc. Deoarece, pe lângă emoţia evidentă a reunirii cu familia, faptul că am un bun grup de prieteni care nu doar mă iubesc, ci mă şi acceptă, şi cu care pot să fiu eu însămi face decizia să fie cu atât mai uşoară.

O decizie la care nici nu m-aş opri să mă gândesc de două ori dacă nu ar exista Damen.

Însă, deşi încă nu mă pot gândi profund la faptul că nu o să-l mai văd niciodată pe Damen – nu voi mai simţi atingerea pielii lui, căldura privirii sau atingerea buzelor sale pe ale mele –, sunt dispusă să renunţ la toate acestea.

Dacă înseamnă recăpătarea felului în care am fost odată şi întoarcerea la familia mea – atunci chiar nu se poate vorbi despre dificultatea alegerii.

Vreau să spun, Drina m-a omorât ca să-l aibă pe Damen numai pentru ea. Iar Damen m-a readus la viață ca să mă aibă numai pentru el. Și, indiferent cât de mult îl iubesc, cât de mult mă doare sufletul la gândul că nu-l voi mai vedea niciodată, știu că a deranjat ordinea naturală a lucrurilor în momentul în care m-a readus la viață. M-a transformat în ceva ce nu mi-a fost niciodată scris să fiu.

Iar acum este de datoria mea să le readuc pe toate la cum au fost.

Stau în fața dulapului și întind mâna spre cei mai noi jeanși ai mei, un pulover negru, cu decolteul în V și balerinii mei relativ noi – exact cum purtam în viziunea pe care am avut-o. Apoi, îmi plimb degetele prin păr, îmi dau repede cu niște gloss pe buze, îmi pun cerceii cu un mic buton de diamant pe care mi i-au cumpărat părinții mei când am împlinit șaisprezece ani (de vreme ce, cu siguranță, vor observa dacă lipsesc), plus brățara cu potcoavă de cal pe care mi-a dat-o Damen și care nu are ce căuta în viața la care mă întorc, dar nu o dau jos nici în ruptul capului.

După aceea, îmi apuc rucsacul, mă uit pentru ultima oară prin camera mea ridicol de mare și ies pe ușă. Sunt nerăbdătoare să arunc o ultimă privire vieții care nu mi-a plăcut întotdeauna și pe care cel mai probabil nici nu mi-o voi aminti, însă tot am nevoie să spun câteva cuvinte de adio și să lămuresc câteva lucruri înainte să plec pentru totdeauna.

În clipa în care intru în parcarea școlii, cercetez zona, uitându-mă după Damen. Îl caut pe el, mașina lui, ce-o fi, orice bucățică, orice pot găsi. Vreau să îl văd cât pot de mult, câtă vreme mai este posibil. Și mă simt dezamăgită când nu-l găsesc.

Parchez și mă îndrept spre clasă, având grijă să nu-mi pierd mințile, să nu trag concluzii pripite și să exagerez doar pentru că încă nu a ajuns aici. Cu toate că devine din ce în ce mai normal în timp ce otrava distruge lent, fărâmă cu fărâmă curgerea a sute de ani, dacă iau în calcul felul în care arăta ieri – încă splendid, încă sexy și fără să fi început să îmbătrânească –, presupun că mai sunt zile întregi până când va ajunge la marginea prăpastiei.

De altfel, știu că, în cele din urmă, o să apară. Vreau să zic, de ce nu ar face-o? Este vedeta de necontestat a acestei școli. Cel mai frumos, cel mai bogat, cel care dă cele mai grozave petreceri – sau măcar așa am auzit. Aproape că e aplaudat la scenă deschisă doar

pentru că își face apariția. Și, în fond, cine ar putea să se abțină de la așa ceva?

Îmi croiesc drum printre elevi, privindu-i lung pe toți cei cu care nici nu am vorbit vreodată și care abia dacă mi-au adresat vreun cuvânt, cu excepția momentelor când au strigat vreo ticăloșie. Deși sunt sigură că nu le va fi dor de mine, nu pot să nu mă întreb dacă măcar vor observa că am plecat. Sau dacă totul se va dovedi a fi așa cum bănuiesc – eu mă întorc, ei se întorc, iar timpul pe care l-am petrecut aici înseamnă mai puțin decât un punct luminos pe un ecran.

Inspir adânc și intru la engleză, fiind gata să-l văd pe Damen cu Stacia, dar, în schimb, o găsesc stând singură. Vreau să spun, bârfește ca de obicei cu Honor și Craig, însă Damen nu este pe nicăieri. Iar în vreme ce trec pe lângă ea, îndreptându-mă spre locul meu, pregătită pentru aproape orice insultă, sunt întâmpinată doar de liniște, un refuz indiferent de a-mi reunoaște măcar prezența, cu atât mai puțin să încerce să-mi pună piedică, ceea ce mă umple de teamă și neliniște.

Și, după ce mă instalez la locul meu, petrec următoarele cincizeci de minute privind de la ceas la ușă, anxietatea mea intensificându-se cu fiecare moment ce trece. Îmi imaginez tot felul de scenarii oribile până când, în final, sună clopoțelul și o iau la goană pe hol. Până la a patra oră, când tot nu a apărut, mă îndrept spre un atac de panică de toată frumusețea când intru la istorie și descopăr că a dispărut și Roman.

- Ever, zice domnul Munoz, în timp ce stau lângă el, privind cu uimire locul gol al lui Roman pe când stomacul îmi este răscolit de groază. Ai destul de mult de recuperat.

Mă uit la el, știind că vrea să discutăm despre absențele mele, temele nefăcute și alte subiecte irelevante, pe care nu am nevoie să le aud. Așa că ies rapid pe ușă, fugind prin curte și drept pe lângă mesele de prânz, înainte să mă opresc pe trotuar, răsuflând ușurată când îl văd. Sau nu pe *el*, ci mașina lui. BMW-ul negru, la modă, pe care înainte îl prețuia atât de mult este acum acoperit cu un strat gros de noroi și praf, parcat cam strâmb în zona unde este interzisă parcarea.

Totuși, în ciuda murdăriei, mă uit lung la ea, ca și cum este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Știu că, odată ce mașina lui e aici, și el este. Și totul e în regulă.

Iar imediat cum mă gândesc că ar trebui să o mut, ca să nu fie ridicată de cei de la tractări, cineva își drege glasul în spatele meu și aud o voce gravă:

– Nu te supăra, nu ar trebui să fii la oră?

Mă întorc, privirea mea o întâlnește pe a directorului Buckley și îi răspund:

– A, da, dar înainte trebuie doar să...

Arăt spre mașina lui Damen prost parcată, ca și cum fac o favoare nu doar prietenului meu, ci și în interesul școlii.

Însă Buckley este mai puțin preocupat de încălcarea regulilor de parcare și mai îngrijorat de chiulangiii în serie, ca mine. Fiind încă înțepat de la ultima noastră ciocnire nefericită, când Sabine a pledat pentru suspendarea mea, în loc de exmatriculare, își îngustează privirea în vreme ce mă cercetează și spune:

– Ai două variante. Pot să o sun pe mătușa ta și să o rog să plece de la serviciu ca să vină aici *sau*... Face o pauză, încercând să mă omoare cu suspansul, cu toate că nu trebuie să fii medium pentru a-ți da seama unde vrea să ajungă. Sau pot să te însoțesc înapoi la oră. Pe care ai prefera-o?

Pentru o clipă, sunt tentată să aleg prima variantă doar ca să văd ce-ar face. Însă, în cele din urmă, îl urmez înapoi la clasă. Pantofii lui calcă apăsat pe ciment în timp ce mă însoțește de-a lungul curții și holului înainte să ne oprim la ușa clasei domnului Munoz, unde privirea mea cade asupra lui Roman care nu doar că și-a ocupat locul, ci clatină din cap și râde pe când mă îndrept tiptil spre scaunul meu.

Cu toate că Munoz s-a obișnuit deja cu comportamentul meu ciudat, tot consideră esențial să îmi ceară să particip la oră. Mă pune să răspund la tot felul de întrebări cu privire la evenimente istorice, incluzând atât unele pe care le-am studiat, cât și pe unele nestudiate. Iar mintea mea este atât de preocupată cu Roman, Damen și planurile mele, încât doar răspund automat, *văzând* răspunsurile din mintea lui și, în mare, le repet cuvânt cu cuvânt.

Așa că, atunci când mă întreabă:

– Așadar, Ever, spune-mi ce am mâncat la cină, aseară?

Răspund automat:

– Două felii de pizza rămase de mai devreme și un pahar și jumătate de Chianti.

Mintea mea este atât de puternic setată pe propriile drame personale, încât îmi ia un moment până când observ că a rămas cu gura căscată.

De fapt, toată lumea a rămas cu gura căscată.

Ei bine, toți în afară de Roman care doar clatină din cap și râde chiar și mai puternic.

Iar imediat cum sună clopoțelul și încerc să năvălesc pe ușă, Munoz pășește în fața mea și rostește:

– Cum faci asta?

Îmi strâng buzele și ridic din umeri de parcă nu am idee despre ce vorbește. Cu toate că este evident că nu are de gând să o lase baltă, problema asta îl frământă de săptămâni întregi.

– Cum de... *știi chestii?* spune, privirea lui fixând-o pe a mea. Despre evenimente istorice pe care nu le-am studiat nici măcar în treacăt... *despre mine?*

Mă uit îndelung în jos și inspir adânc, întrebându-mă ce rău ar putea face să-i dau un indiciu. În fond, plec diseară și, cel mai probabil, oricum, nu-și va aminti niciodată asta, deci ce rău ar putea face să-i mărturisesc adevărul?

– Nu știu. Ridic din umeri. Nu-i ca și cum aș *face* ceva. Pur și simplu, apar imagini și informații în mintea mea.

Se uită la mine, neștiind dacă să creadă sau nu. Neavând nici dorința, nici timpul necesar ca să încerc să-l conving, însă dorind totuși să-l las cu ceva plăcut, îi zic:

– Spre exemplu, știu că nu ar trebui să renunțați la cartea dumneavoastră pentru că va fi publicată cândva.

Rămâne cu gura căscată, ochii larg deschiși, privirea lui oscilând de la speranță fantastică la neîncredere completă.

Și, cu toate că mă omoară să o adaug, chiar dacă întreaga idee mă face să-mi vină să vărs, știu că mai este și altceva, lucrul corect de făcut. De alftel, ce rău ar putea să facă? Vreau să spun, oricum plec, iar Sabine merită să iasă din casă și să se distreze puțin. Și, în afara predilecției lui pentru boxeri cu Rolling Stones, melodiile lui Bruce

Springsteen și obsesia pentru vremurile renascentiste, pare inofensiv. Ca să nu mai zic că oricum nu va duce nicăieri, de vreme ce am văzut-o precis întâlnindu-se cu un tip care lucrează la ea în clădire...

– Numele ei este Sabine, spun înainte să am ocazia să analizez problema prea mult și să mă răzgândesc. Apoi, văzând confuzia din ochii lui, adaug: Știți, blonda minionă de la Starbucks? Cea care și-a vărsat ceaiul cu lapte de sus până jos pe cămașa dumneavoastră? Cea la care vă tot gândiți?

Iar când se uită la mine, este clar că a rămas fără cuvinte. Și, preferând să o las așa, îmi strâng lucrurile și mă îndrept spre ușă, uitându-mă peste umăr ca să adaug:

– N-ar trebui să vă temeți să vorbiți cu ea. Serios. Doar găsiți-vă curajul și abordați-o odată. Veți vedea că este foarte drăguță.

patruzeci și unu

Când ies din încăpere, presupun că o să-l găsesc pe Roman așteptându-mă cu aceeași licărire batjocoritoare în ochi. Însă nu este așa. Iar când ajung la mesele de la bufet, aflu de ce.

Pune în scenă un spectacol. Îi conduce pe toți din jurul lui, regizând tot ce aceștia spun sau fac – asemenea unui dirijor, un maestru păpușar, circarul dintâi. Și, imediat cum cel mai mic indiciu cu privire la ceva dă să încolțească într-un colț al minții mele, imediat cum o vagă înțelegere începe să prindă contur – îl văd *pe el.*

Damen.

Iubirea fiecăreia dintre viețile mele acum merge împiedicată spre masă, atât de nesigur și tras la față, încât nu am nici urmă de dubiu că lucrurile au progresat într-un ritm alarmant. Nu mai avem timp.

Iar când Stacia se întoarce, se strâmbă și sâsâie: „Rataat" sunt șocată să realizez că tachinarea nu îmi este adresată.

E îndreptată către Damen.

Și, în numai câteva secunde, întreaga școală i se alătură. Toată bătaia de joc odată rezervată numai mie este acum direcționată spre el.

Mă uit fugitiv la Miles și Haven, privindu-i cum își adaugă vocile corului general, apoi fug spre Damen, alarmată să-i descopăr pielea atât de lipicioasă și rece, pomeții, care cândva erau ridicați, acum sunt alarmant de supți, iar acei ochi negri profunzi, care erau odată atât de duioși și calzi, acum sunt înlăcrimați și cu urdori, abia lucizi. Și, cu toate că buzele lui sunt oribil de uscate și crăpate, tot simt un dor nestăvilit să îmi apăs gura de a lui. Deoarece, indiferent

cum arată, cât de mult s-a schimbat, tot este Damen. *Damen al meu.* Tânăr sau bătrân, sănătos sau bolnav, nu contează. Este singurul la care am ținut vreodată cu adevărat – singurul pe care l-am iubit vreodată – și nimic din ce ar face Roman sau oricine altcineva nu ar putea să schimbe vreodată asta.

– Bună, șoptesc, vocea tremurându-mi în vreme ce ochii mi se umplu cu lacrimi.

Fac abstracție de injuriile insistente care ne înconjoară și mă concentrez exclusiv asupra lui. Mă urăsc pentru că am permis să i se întâmple așa ceva, știind că el nu ar fi lăsat niciodată să mi se întâmple mie una ca asta.

Se întoarce cu fața la mine, ochii lui străduindu-se să se concentreze, dar, imediat cum am senzația că am surprins o licărire de recunoaștere, aceasta dispare atât de repede, încât sunt sigură că mi-am imaginat-o.

– Hai să plecăm de aici, zic, apucându-l de mânecă, încercând să-l trag după mine. Ce-ai zice să chiulim? zâmbesc, sperând să-i amintesc de obișnuita noastră rutină de vineri.

Tocmai ajungem la poartă când apare Roman.

– De ce te mai deranjezi? spune cu mâinile încrucișate și capul înclinat într-o parte, permițând tatuajului său Ouroboros să apară și să dispară fulgerător.

Apuc brațul lui Damen și îmi îngustez privirea, hotărâtă să trec de Roman indiferent ce va fi necesar să fac.

– Serios, Ever. Clatină din cap, privind de la mine la Damen. De ce îți pierzi vremea? Este bătrân, plăpând, aproape slăbit de bătrânețe *și*, îmi pare rău să zic, după cum stau lucrurile, nu o să mai rămână mult pe fața pământului. Cu siguranță, nu ai de gând să-ți irosești licoarea dulce a tinereții pe acest dinozaur.

Se uită la mine, ochii albaștri strălucind, buzele arcuindu-se, privind lung la masa de prânz imediat cum tachinările zgomotoase se intensifică.

Și, cum ai bate din palme, *știu*.

Ideea care îmi tot dădea târcoale, cotrobăind pe la periferia minții și încercând să-mi atragă atenția, s-a concretizat în cele din urmă. Cu toate că nu sunt sigură dacă am dreptate și știu că nu voi avea nici o altă opțiune decât să mă furișez de-aici rușinată dacă

mă înşel, cuprind mulţimea cu privirea, uitându-mă de la Miles, la Haven, la Stacia, la Honor, la Craig, la fiecare puşti în parte care doar se mişcă automat, imitând, făcând tot ceea ce spun sau fac ceilalţi, fără să se oprească măcar o dată să-şi pună întrebări, fără să întrebe măcar o dată *de ce*.

Apoi, inspir adânc, închid ochii şi îmi concentrez toată energia asupra lor când strig:

– *TREZIŢI-VĂ!!!*

După aceea, rămân nemişcată, mult prea ruşinată ca să mă uit acum, că toată batjocura lor s-a mutat de la Damen la mine. Însă nu pot lăsa asta să mă oprească, *ştiu* că Roman a realizat un fel de hipnoză în masă, un gen de transă lipsită de raţiune, în care toată lumea îi îndeplineşte ordinele.

– Ever, te rog. Salvează-te cât mai poţi. Roman râde. Nici eu nu mai am cum să te ajut dacă insişti să continui.

Însă nu îl ascult – nu pot să ascult. Trebuie să găsesc o cale să-l opresc – să *îi* opresc! Trebuie să găsesc o modalitate să-i trezesc pe toţi, să îi fac să-şi revină cât aş pocni din degete...

Poc!

Asta e! Doar o să pocnesc din degete şi...

Inspir adânc, închid ochii şi ţip cât pot de tare:

– *REVENIŢI-VĂ!*

Ceea ce doar îi face pe colegii mei să îşi iasă din minţi, batjocura lor devenind tot mai agresivă, numeroase cutii de suc fiind azvârlite spre capul meu.

Roman oftează, uitându-se la mine când zice:

– Ever, *pe bune*, insist. Trebuie să pui capăt acestei nebunii, *acum!* Te faci al naibii de rău de râs dacă îţi imaginezi că asta va funcţiona! Ce o să faci mai departe, îi iei pe toţi la palme?

Rămân nemişcată, respiraţia mea devenind un gâfâit scurt şi superficial, ştiind că nu mă înşel, în ciuda a ceea ce spune el. Ştiu că a aruncat o vrajă asupra lor, le-a luat minţile printr-un fel de transă...

Iar apoi îmi amintesc un documentar vechi, pe care l-am văzut cândva la televizor, în care hipnotizatorul l-a readus în prezent pe pacient nu dându-i palme sau pocnindu-l, ci bătând din palme după ce a numărat până la trei.

Inspir adânc, privind cum colegii mei se urcă pe masă și pe băncuțe, ca să poată arunca mai bine în mine cu alimentele pe care nu le-au mâncat. Știu că este ultima mea șansă, că, dacă asta nu funcționează – ei bine –, nu știu ce voi face.

Așa că închid ochii și strig:

– *TREZIȚI-VĂ!*

Apoi, număr de la trei la unu și, la sfârșit, bat din palme de două ori.

Iar apoi...

Iar apoi... nimic.

Se așterne liniștea în timp ce-și revin încet.

Se freacă la ochi, clipesc, cască și se întind ca și cum s-ar trezi dintr-o ațipeală lungă. Privesc confuzi în jur, întrebându-se de ce se află pe masă, cu aceiași oameni pe care odată i-au socotit ciudați.

Craig este primul care reacționează. Văzând că se află atât de aproape de Miles, încât umerii lor aproape se ating, o ia la goană spre celălalt capăt. Se liniștește în compania camarazilor săi atleți, recuperându-și bărbăția cu un pumn dat în braț.

Când Haven se uită țintă la bețișoarele ei din morcov, cu o privire de scârbă absolută, nu pot să nu zâmbesc, știind că marea familie fericită a revenit la rutina normală de înjurături, ochi dați peste cap, ciondănindu-se unul cu altul, revenind la bisericuțele lor obișnuite, din nou într-o lume în care animozitatea și aversiunea încă fac legea.

Școala mea a revenit la normal.

Mă îndrept spre poartă, pregătită să-l dobor pe Roman, însă el a plecat deja. Așa că îl apuc pe Damen și mai strâns, ajutându-l să traverseze parcarea și să urce în mașina mea în timp ce ne urmează Miles și Haven, cei mai buni doi prieteni, de care mi-a fost atât de dor și pe care nu-i voi mai vedea niciodată.

– Voi știți că vă iubesc, da?

Privesc de la unul la altul, știind că își vor ieși din minți, însă aceste vorbe trebuie rostite.

Se uită unul la altul, schimbând o privire panicată, amândoi întrebându-se ce i s-ar fi putut întâmpla fetei pe care odată au numit-o Regina ghețurilor.

– Hm, *OK*... zice Haven, clătinând din cap.

Însă doar zâmbesc și îi îmbrățișez pe amândoi, strângându-i puternic în timp ce îi șoptesc lui Miles:

– Indiferent ce faci, să nu renunți la actorie și muzică, îți vor aduce... Mă opresc, întrebându-mă dacă ar trebui să-i zic că tocmai am văzut o licărire de lumini strălucitoare și Broadway-ul, dar, fiindcă nu vreau să-i răpesc plăcerea ascensiunii, spun: Îți vor aduce o imensă fericire.

Chiar înainte să poată răspunde, trec la Haven, știind că trebuie să termin repede cu asta, ca să-l pot duce pe Damen acasă la Ava, dar sunt hotărâtă să găsesc o cale să o determin să se iubească mai mult, să se oprească din a se mai pierde în ceilalți și că merită să rămână cu Josh indiferent cât va dura.

– Ești atât de valoroasă, îi spun. Ai atât de multe de oferit... aș vrea doar să poți vedea într-adevăr cât de intens strălucește steaua ta.

– Hm, bleah! zice ea, râzând în vreme ce se desprinde din strânsoarea mea. Te simți bine? Privește chiorâș de la mine la Damen. Și ce-i cu el? De ce este cocoșat în halul ăsta?

Clatin din cap și mă urc în mașină, deoarece nu mai am timp de pierdut. Iar când ies cu spatele din locul meu de parcare, privesc pe geam și întreb:

– Hei, voi știți unde locuiește Roman?

patruzeci și doi

Nu mi-am imaginat niciodată că aș fi recunoscătoare pentru înălțarea mea subită și pentru noii mei bicepșii proeminenți, dar noii mele înălțimi și forțe (ca să nu mai pomenesc de slăbiciunea lui Damen) li se datorează faptul că aproape l-am cărat de la mașina mea până la ușa Avei în doar câțiva pași. Îi susțin corpul în timp ce bat la ușă, pe deplin pregătită să o dărâm dacă este necesar, însă bucuroasă când răspunde și ne face semn să intrăm amândoi.

Mă îndrept spre hol în vreme ce Damen se împleticește pe lângă mine, oprindu-mă chiar în fața ușii violet, rămânând cu gura căscată când Ava ezită să o deschidă.

– În cazul în care camera ta este atât de sacră și pură pe cât presupui, atunci nu crezi că doar îl va ajuta pe Damen? Nu crezi că are nevoie de toată energia pozitivă pe care o poate obține? spun, știind că are dubii cu privire la găzduirea energiei „contaminate" a unui om bolnav și aflat pe moarte, ceea ce-i atât de ridicol, încât nici nu știu de unde să încep.

Se uită la mine, ațintindu-mi privirea mult mai mult decât ar prefera răbdarea mea în scădere, iar când, în cele din urmă cedează, trec rapid pe lângă ea, așezându-l pe Damen pe salteaua japoneză din colț și acoperindu-i trupul cu pătura de lână pe care o ține pe-aproape.

– Sucul este în portbagajul meu, împreună cu antidotul, zic, aruncându-i cheia. Sucul nu va fi bun de nimic pentru încă două zile, dar ar trebui să se simtă mult mai bine diseară, când va fi lună plină și antidotul este gata. Și atunci poți să-i dai sucul mai târziu,

ca să-l ajute să-și recapete forțele. Cu toate că probabil nici nu va avea nevoie de el, de vreme ce totul va reveni oricum la ce a fost. Însă totuși... doar în caz că...

Dau din cap, dorindu-mi să mă simt măcar pe jumătate atât de încrezătoare pe cât par.

– Ești sigură că asta va funcționa? întreabă, privind cum îmi scot din rucsac cea din urmă sticlă cu elixir.

– Trebuie.

Mă uit la Damen, este atât de palid, de slăbit, de... *bătrân*. Cu toate acestea, e tot Damen. Încă sunt prezente urme ale frumuseții lui, afectate doar ușor de trecerea accelerată a anilor – părul sur, pielea aproape transparentă și ridurile de la ochi.

– Este singura noastră speranță, adaug, făcându-i semn să plece în timp ce îngenunchez, ușa închizându-se în spatele meu când îi îndepărtez ușor părul de pe chip și îl oblig cu blândețe să bea.

La început, se opune, își sucește capul într-o parte și în alta, ținându-și gura ferm închisă. Însă când este evident că nu am de gând să renunț, cedează. Permite lichidului să i se prelingă pe gât, în vreme ce pielea i se încălzește, culoarea revenindu-i. Golește sticla și mă privește lung, cu asemenea iubire și adorație, încât sunt copleșită de bucurie doar știind că și-a revenit.

– Mi-a fost dor de tine, murmur, dând din cap, clipind și înghițind cu greu, iar inima mi se sfâșie de dor în timp ce îmi apăs buzele pe obrazul lui. Toate sentimentele înăbușite, pe care m-am luptat atât de puternic în tot acest timp să le țin în frâu, acum năvălesc la suprafață, dând pe-afară, pe când îl sărut iarăși și iarăși. Te vei face bine, îi zic. Vei redeveni foarte curând așa cum erai înainte.

Izbucnirea mea subită de fericire se ofilește precum un balon spart în timp ce privirea lui se întunecă și îmi parcurge chipul.

– M-ai părăsit, șoptește.

Clatin din cap, dorind ca el să știe că nu este adevărat. Nu l-am părăsit niciodată, el m-a părăsit pe mine, dar nu a fost vina lui și îl iert. Îl iert pentru tot ce a făcut vreodată – sau spus –, cu toate că este deja prea târziu... chiar dacă deja nu mai contează...

Dar, în schimb, doar zic:

– Nu. Nu am făcut asta. Ai fost bolnav. *Foarte* bolnav. Dar acum s-a sfârşit şi în curând te vei simţi mai bine. Trebuie doar să-mi promiţi că bei antidotul când...

„Când ţi-l dă Ava" – cuvintele pe care nu pot suporta să le rostesc, *nu le voi* rosti, pentru că nu vreau să ştie că acesta este ultimul nostru moment împreună... cel din urmă rămas-bun.

– Tot ce trebuie să ştii este că îţi vei reveni. Dar trebuie să fii atent la Roman. Nu îţi e prieten. Este malefic. Încearcă să te omoare. Aşa că trebuie să-ţi recapeţi puterile ca să-l poţi doborî.

Îmi apăs gura pe fruntea lui, obrazul lui, fiindu-mi imposibil să mă opresc înainte să-i acopăr întregul chip cu sărutările mele. Simt gustul propriilor lacrimi sărate pe buzele lui, în vreme ce-l sorb din priviri, sperând să memorez parfumul lui, gustul lui, cum se simte pielea lui, dorind să iau amintirea lui peste tot cu mine.

Însă, chiar şi după ce îi spun că îl iubesc, chiar şi după ce mă întind lângă el, îl trag în braţele mele şi îi apăs trupul de al meu, chiar şi după ce rămân acolo ore întregi, întinsă exact alături de el în timp ce doarme, chiar şi după ce închid ochii şi mă concentrez pe a-mi combina energia cu a lui, sperând să-l vindec cu iubirea mea, cu esenţa mea, cu însăşi fiinţa mea, încercând să imprim vreo mică parte din mine în el, chiar şi după toate acestea, în momentul în care mă îndepărtez, rosteşte din nou:

O acuzaţie venită din starea lui de reverie, menită numai mie.

– M-ai părăsit.

După ce i-am zis cel din urmă rămas-bun şi am închis uşa în urma mea, mi-am dat seama că nu se referă la trecut.

Preveseşte viitorul nostru.

patruzeci și trei

Străbat holul și intru în bucătărie, având inima ca de plumb, picioarele țepene, iar fiecare pas cu care mă îndepărtez de Damen nu face decât să înrăutățească lucrurile.

– Te simți bine? întreabă Ava, stând lângă aragaz și fierbând niște ceai.

Ca și cum toate acele ore pur și simplu nu s-ar fi scurs.

Clatin din cap și mă sprijin de perete, nefiind sigură cum să răspund, incapabilă să vorbesc. Deoarece adevărul este că *bine* e cam ultimul lucru pe care îl simt. Pustiită, secătuită, nefericită în dragoste, mizerabil, deprimată – da. Dar *bine?* Nu prea.

Însă asta este pentru că sunt de o nedreptate strigătoare la cer. O trădătoare. Sunt cel mai groaznic fel de persoană pe care te-ai aștepta să-l cunoști vreodată. În toate acele momente în care am încercat să-mi imaginez acea scenă, m-am străduit să-mi închipui cum ar fi ultimul meu moment cu Damen, nu m-am gândit niciodată că se va sfârși așa.

Nu m-am gândit nici măcar o dată că voi fi acuzată. Cu toate că, evident, am meritat-o.

– Nu ți-a mai rămas mult timp. Privește fugitiv la ceasul de pe perete, apoi la mine. Ai vrea puțin ceai înainte să pleci?

Neg din cap, știind că încă mai am câteva lucruri să-i zic și încă unele drumuri de făcut înainte să plec pentru totdeauna.

– Așadar, știi ce să faci? întreb, văzând că aprobă în vreme ce își duce ceașca la buze. Pentru că am încredere în tine, Ava. Dacă asta nu are deznodământul pe care îl cred eu, dacă doar eu mă întorc,

atunci tu ești unica mea speranță. Privirea mea se fixează asupra ochilor ei, simțind nevoia să o fac să înțeleagă exact cât de serioase sunt toate acestea. *Trebuie* să ai grijă de Damen, el este... el nu merită nimic dintre toate acestea și... Vocea mi se frânge în timp îmi strâng buzele și îmi feresc privirea. Știu că trebuie să merg mai departe, că încă mai sunt multe de spus, dar am nevoie de un moment înainte să pot. Și fii atentă la Roman. Este atrăgător și fermecător, dar toate sunt doar o fațadă. În interior, e malefic, a încercat să-l ucidă pe Damen, este răspunzător pentru ceea ce a devenit Damen.

– Să nu-ți faci griji. Se apropie de mine. Să nu te îngrijoreze nimic. Am luat lucrurile din portbagajul tău, antidotul este în bufet, sucul e... la fermentat și voi adăuga buruiana în a treia zi, așa cum ai spus. Nici măcar nu o să avem nevoie de el, de vreme ce sunt sigură că totul se va desfășura conform planului.

Mă uit la ea, văzându-i sinceritatea din ochi, ușurată că pot, cel puțin, să las lucrurile în mâinile sale capabile.

– Așadar, doar du-te în Summerland și eu voi avea grijă de restul, zice, trăgându-mă în brațele ei și îmbrățișându-mă puternic la piept. Și cine știe? Poate că, într-o zi, te vei afla în Laguna Beach și ne vom cunoaște din nou?

Râde când o spune și mi-aș dori să pot râde alături de ea, însă nu pot. Ce este ciudat la a spune adio e că nu devine niciodată mai ușor.

Mă retrag, dând din cap, în loc să vorbesc, știind că, dacă aș mai zice ceva, mi-aș pierde cumpătul cu totul. Abia reușesc să adaug cu dificultate un „Mulțumesc" înainte să ies pe ușă.

– Nu ai pentru ce să-mi mulțumești, spune, urmându-mă. Însă, Ever, ești sigură că nu vrei să-i mai arunci o privire lui Damen, doar pentru o ultimă dată?

Mă întorc, având mâna pe clanță, gândindu-mă la asta, însă doar pentru o clipă înainte să inspir adânc și să clatin din cap. Știu că nu are rost să prelungesc inevitabilul și îmi este mult prea frică să risc să văd acuzația de pe chipul lui.

– Deja ne-am luat adio, zic, pășind pe verandă și îndreptându-mă spre mașina mea. De altfel, nu mi-a rămas mult timp. Mai am încă un drum de făcut.

patruzeci și patru

Întorc pe strada lui Roman și parchez pe aleea din fața garajului său, alerg spre ușă și o dărâm cu totul la pământ. Văd cum lemnul se crapă în timp ce se leagănă din balamale și se deschide până la capăt în fața mea și sper să-l prind pe nepregătite, ca să pot să-i lovesc toate chakrele și să termin cu el pentru totdeauna.

Mă furișez înăuntru, uitându-mă în jur, cuprinzând cu privirea pereții de culoarea cojii de ou, vazele ceramice umplute cu flori din mătase, postere ale suspecților obișnuiți – *Noapte înstelată* de Van Gogh, *Sărutul* de Gustav Klimt și o redare supradimensionată a *Nașterii lui Venus* de Botticelli, înrămată în aur și atârnând deasupra căminului. Toate acestea par atât de surprinzător de normale, încât nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva am greșit casa.

Mă așteptam să găsesc gresie grosieră, muchii tăioase, un bârlog postapocaliptic cu canapele din piele neagră, mese din crom, oglinzi din abundență și obiecte artistice neclare – ceva mai la modă, mai sofisticat, orice în afară de palatul pătruns de formalism țintuit cu pânză de bumbac în care este aproape imposibil să-mi imaginez că ar locui cineva ca Roman.

Fac turul casei, verificând fiecare cameră, fiecare dulap, chiar și sub pat. Însă, când devine evident că nu este acasă, mă duc drept spre bucătărie, îi găsesc provizia de suc al nemuririi și o vărs în chiuvetă. Știu că e imatur, inutil și probabil nu va schimba mai nimic, de vreme ce imediat cum mă duc înapoi totul va reveni la cum a fost. Dar, chiar dacă nu îi va provoca nimic mai mult decât un disconfort minor, cel puțin, va ști că eu i l-am pricinuit.

Apoi, umblu iute prin sertarele lui, căutând o bucată de hârtie și un pix, având nevoie să fac o listă cu toate lucrurile pe care nu-mi permit să le uit. Un simplu set de instrucțiuni care nu vor fi prea derutante pentru cineva care probabil nu-și va aminti nimic din ce înseamnă toate acestea, dar totuși destul de clară și concisă, încât să mă ferească să repet aceleași greșeli oribile.

Scriu:

1. Nu te întoarce după hanorac.
2. Să nu ai încredere în Drina.
3. Nu te întoarce după hanorac *sub nici o formă!*

Iar apoi, ca să nu uit complet, sperând că poate ar trezi vreun fel de amintire, adaug:

4. Damen ♡

După ce o verific iarăși (și iarăși), asigurându-mă că totul este menționat și nu am trecut nimic cu vederea, o împăturesc într-un pătrat, o îndes adânc în buzunar și mă îndrept spre fereastră, privind lung cerul devenit albastru întunecat, lipsit de soare, cu luna zăbovind apăsătoare și plină, chiar în lateral. Apoi, inspir adânc și mă îndrept spre canapeaua cu pânză de bumbac urâtă, știind că a venit momentul.

Închid ochii și întind mâna spre lumină, nerăbdătoare să trăiesc gloria pâlpâitoare pentru o ultimă dată în timp ce aterizez pe acele fire de iarbă delicate de pe câmpul vast, parfumat. Sunt ajutată de forța portantă și arcuirea lor în vreme ce fug, zburd și mă învârt pe pajiște, făcând tumbe, volte pe spate, salturi, vârfurile degetelor mele atingând ușor florile splendide, cu petalele pulsând, cu parfum dulce și delicios pe când îmi croiesc drum printre copacii care vibrează de-a lungul râului colorat. Sunt hotărâtă să cuprind totul cu privirea, să memorez până și ultimul detaliu, dorindu-mi să existe vreo cale să conserv acest sentiment minunat și să-l păstrez pentru totdeauna.

Iar apoi, pentru că mai am disponibile câteva minute și deoarece am nevoie să îl mai văd pentru o ultimă dată, trebuie să fiu cu el așa cum eram odată, închid ochii și îl materializez pe Damen.

Îl *văd* așa cum a apărut prima oară în parcarea școlii. Începând cu părul lui negru, strălucitor, care se ondulează în jurul pomeților lui și îi ajunge aproape de umeri, ochii aceia migdalați, atât de profunzi, întunecați și care chiar și atunci erau ciudat de familiari. Iar buzele acelea! Acele buze însetate, ispititoare, cu arcul lui Cupidon perfect, urmate de corpul lung, atletic, musculos, care le susține pe toate. Amintirea mea este atât de convingătoare, de tangibilă, fiecare nuanță, fiecare por este prezent, absolut nimic n-a fost uitat.

Iar când deschid ochii, se apleacă înaintea mea, oferindu-și mâna pentru cel din urmă dans al nostru. Așa că îmi așez mâna în a lui în timp ce își petrece brațul în jurul taliei mele, conducându-mă prin câmpul minunat, într-o cavalcadă năvalnică, trupurile noastre legănându-se, tălpile noastre plutind, învârtindu-ne pe o melodie numai de noi auzită. Iar de fiecare dată când începe să alunece din strânsoarea mea, doar închid ochii și îl materializez din nou, reluându-ne pașii fără ezitare. Precum contele Fersen și Maria, Alber și Victoria, Antoniu și Cleopatra, suntem toți iubiții de seamă ai lumii, suntem toate cuplurile care am fost vreodată. Și îmi afund chipul în curbura caldă și dulce a gâtului său, ezitând a lăsa melodia noastră să ia sfârșit.

Însă, chiar dacă nu există timp în Summerland, există acolo unde merg eu. Așa că îmi trec degetele peste netezimea chipului său, memorând finețea pielii lui, curbura obrazului și moliciunea buzelor în vreme ce le apasă pe ale mele, convingându-mă că este el – *într-adevăr el!*

Chiar și la multă vreme după ce a pălit și a dispărut.

În clipa în care ies din câmp, le găsesc pe Romy și Rayne așteptând chiar la margine, iar după expresiile de pe chipurile lor știu că au privit.

– Nu mai ai timp, spune Rayne, uitându-se fix la mine, cu acei ochi bulbucați care mă exasperează întotdeauna.

Însă doar clatin din cap și grăbesc pasul, enervată să știu că m-au spionat și sătulă de felul în care își tot bagă nasul.

– M-am ocupat de tot, zic, privind peste umăr. Așa că n-aveți decât să...

Mă opresc, neavând nici o idee ce fac atunci când nu mă deranjează pe mine. Ridic din umeri și o las baltă, știind că, indiferent ce pun la cale, nu mă mai privește.

Ele fug alături de mine, privindu-se încordate una pe alta, comunicând prin limbajul lor intim, specific gemenelor înainte să spună:

– Ceva nu-i în regulă. Se uită fix la mine, insistând să le ascult. Ceva pare a fi teribil de greșit.

Vocile lor se amestecă în perfectă armonie.

Însă doar ridic din umeri, nici măcar puțin interesată să descifrez codul lor, iar când văd acele trepte de marmură în fața mea, năvălesc ca o furtună, privind fugitiv cele mai frumoase structuri ale lumii înainte să mă grăbesc înăuntru. Vocile gemenelor sunt reduse la tăcere de ușile care se închid în urma mea, pe când stau în antreul formidabilului hol de marmură, având ochii strâns închiși, sperând că nu voi fi respinsă ca ultima dată, sperând că pot să mă întorc în timp. Mă gândesc:

„Sunt pregătită. Sunt realmente și într-adevăr pregătită. Așa că, te rog, lasă-mă să merg înapoi. Înapoi în Eugene, Oregon. Înapoi la mama și tata, și Riley, și Buttercup. Te rog, doar lasă-mă să mă întorc... și fă totul așa cum a fost..."

Și, cum ai bate din palme, apare un scurt hol care duce spre o cameră aflată la capăt – o încăpere goală, cu excepția unui scăunel și a unui birou. Însă nu orice birou vechi, acesta este unul dintre acele birouri lungi, metalice, ca acelea pe care le-am avut în laboratorul de chimie de la vechea mea școală. În timp ce mă strecor înăuntru, un mare glob de cristal levitează în fața mea, licărind și pâlpâind până când se formează o imagine cu mine stând la același birou metalic, silindu-mă din răsputeri să rezolv un test la științe naturale. Și, cu toate că, în mare, este ultima scenă pe care aș fi ales vreodată să o repet, știu că-i unica șansă pe care o voi primi vreodată ca să mă întorc. Așa că inspir adânc, îmi apăs degetele pe ecran... și mi se taie respirația în vreme ce totul în jurul meu se întunecă.

patruzeci și cinci

– Dumnezeule! L-am picat *de-a binelea*, mormăie Rachel, aruncându-și peste umăr părul ondulat și castaniu și dându-și ochii peste cap. Vreau să spun, *abia* de-am învățat aseară. Serios. Iar apoi am stat trează până târziu, dând SMS-uri... Se uită la mine, având ochii larg deschiși pe când clatină din cap. Oricum. Tot ce trebuie să știi este că viața mea așa cum o știam a luat sfârșit. Așa că privește-mă bine acum, deoarece imediat cum acele note sunt afișate și află părinții mei, voi fi pedepsită pe viață. Ceea ce cam înseamnă că asta-i ultima dată când o să mă vezi.

– *Te rog.* Îmi dau ochii peste cap. Dacă e să fi picat cineva, știm amândouă că eu sunt aceea. Am fost bâtă la cursul ăla tot anul! Și nu-i ca și cum voi deveni om de știință sau ceva de genul ăsta. Nu e ca și cum voi *folosi* vreodată informațiile astea.

Mă opresc aproape de dulapul ei, privind cum îl deschide și aruncă o grămadă de cărți înăuntru.

– Mă bucur că măcar s-a terminat și că notele nu vor apărea până săptămâna viitoare. Ceea ce înseamnă că ar fi bine să trăiesc în stil mare cât mai pot. Și, că veni vorba de asta, pe la ce oră ar trebui să trec pe la tine, diseară? întreabă, sprâncenele ei fiind ridicate atât de sus, încât i se ascund sub breton.

Clatin din cap și oftez, dându-mi seama că încă nu i-am spus și știind că se va supăra.

– Cu privire la asta... Merg alături de ea, în vreme ce ne îndreptăm spre parcare, strângându-mi părul blond lung după ureche pe

când zic: A avut loc o mică schimbare de plan. Mama și tata ies în oraș și ar trebui să am grijă de Riley.

– Și cum de-i asta o *mică* schimbare a planului? Rachel se oprește la câțiva pași de parcare, ochii ei cercetând șirul de mașini, hotărâtă să vadă cine merge cu cine.

– Ei bine, mă gândeam că, eventual, după ce se culcă, poți să vii și...

Însă mă opresc, nu mă mai deranjez să termin de vreme ce este evident că nu mă ascultă. În clipa în care am menționat-o pe sora mea mai mică, am pierdut-o. Rachel este acel rar copil unic, care nu a avut niciodată fantezia de a avea un frate sau o soră. Să împartă atenția celorlalți nu-i pe gustul ei.

– Las-o baltă, spune. Oamenii mici au degete lipicioase și urechi mari, nu poți să ai încredere în ei. Ce zici de mâine?

Refuz din cap.

– Nu pot. E ziua în familie. Ne ducem cu toții la lac.

– Vezi. Rachel dă din cap. Acesta este exact genul de chestie cu care nu trebuie să ai de-a face când părinții tăi se despart. La noi acasă, ziua petrecută în familie e cea când ne întâlnim cu toții la tribunal ca să ne batem pe cecul de pensie alimentară.

– Habar nu ai cât de norocoasă ești, zic, regretând gluma imediat ce am scăpat-o.

Deoarece nu doar că este complet o minciună, dar ceva din aerul prietenei mele mă face să mă simt tristă și vinovată și îmi doresc să pot retrage vorbele.

Dar, oricum, nu-i ca și când Rachel mă asculta. Este mult prea ocupată să încerce a-i atrage atenția minunatei Shayla Sparks, care e cam cea mai *cool* elevă din ultimul an care a pășit vreodată pe holurile acestei școli. Îi face cu mâna ca o nebună și mai are puțin până să țopăie, țipând ca o fană înfocată, sperând să-i atragă atenția Shaylei în timp ce aceasta își umple mașina – VW Broscuță de-un albastru precum cerul – cu toți prietenii ei *cool*. Apoi, își coboară mâna și se preface că se scarpină la ureche, ca și cum nu este nici măcar puțin rușinată de faptul că Shayla se preface că nu o observă.

– Crede-mă, mașina aia nu-i chiar așa grozavă, spun, verificându-mi ceasul și privind de-a lungul parcării, întrebându-mă unde

naiba este Brandon, fiindcă ar fi trebuit să ajungă deja aici. Miata se conduce mai bine.

– Pardon? Rachel mă privește încordată, cu sprâncenele încruntate a completă neîncredere. Și de când ai condus-o tu pe oricare din ele?

Privesc chiorâș auzind cuvintele repetându-se în mintea mea și neavând idee de ce tocmai le-am rostit.

– Hm, nu am făcut-o. Ridic din umeri. Eu... eu cred că trebuie să fi citit undeva.

Se uită la mine cu ochii îngustați, apoi privirea îi coboară spre îmbrăcămintea mea, parcurgând puloverul negru, cu decolteu în V și coborând la jeanșii prea lungi.

– Și de unde ai *asta?* zice și îmi apucă încheietura mâinii.

– Te rog. Ai văzut-o cam de un milion de ori deja. Am primit-o Crăciunul trecut, spun, încercând să mă eliberez din strânsoarea ei, în vreme ce Brandon se apropie de mine și mă gândesc cât de drăguț este când părul îi cade peste ochi.

– Nu ceasul, prostănaco, *asta!* Bate ușor în brățara de lângă ceasul meu, cea cu potcoave de cal din argint, încrustată cu bucățele de cristal roz – cea care nu îmi este nici măcar puțin familiară, cu toate că reușește cumva să îmi facă stomacul să se simtă complet ciudat atunci când o privesc.

– Eu... nu știu, mormăi, tresărind când o văd rămânând cu gura căscată la mine de parcă mi-aș pierde mințile. Vreau să zic, cred că se poate să mi-o fi trimis-o mătușa mea, știi tu, cea despre care ți-am spus, cea care locuiește în Laguna Beach...

– Cine locuiește în Laguna Beach? întreabă Brandon, furișându-și brațul în jurul meu, pe când Rachel privește de la unul la altul, dându-și ochii peste cap atunci când el se apleacă să mă sărute.

Dar ceva legat de felul în care îi simt buzele este atât de ciudat și neliniștitor, încât mă întorc într-o parte.

– A venit să mă ia cu mașina, zice Rachel, grăbindu-se spre SUV-ul mamei sale și strigându-mi peste umăr: Să mă anunți dacă se schimbă ceva... știi tu, cu privire la seara aceasta?

Brandon se uită la mine, strângându-mă mai puternic la pieptul lui, până când suntem aproape contopiți, ceea ce nu face decât să îmi provoace un nod în stomac.

– Dacă se schimbă ce? întreabă, orb la felul în care mă sucesc din brațele lui, orb față de brusca mea lipsă de interes, ceea ce este o ușurare absolută, fiindcă nu am idee cum să o explic.

– A, vrea să ajungem la petrecerea lui Jaden, dar am program să stau cu Riley, îi comunic, îndreptându-mă spre Jeep-ul său și aruncându-mi rucsacul pe jos, la picioare.

– Vrei să trec pe la tine? zâmbește. Știi tu, în caz că ai nevoie de ajutor?

– Nu! răspund mult prea apăsat, mult prea repede. Atunci când văd expresia de pe chipul său, știu că trebuie să dau la-ntors rapid: Vreau să zic, Riley stă mereu trează până târziu, așa că probabil nu este o idee bună.

Se uită la mine, ochii lui trecând peste mine ușor, de parcă îl simte și el, *marele lucru greșit* și neidentificat care planează între noi, făcând totul să pară atât de al naibii de ciudat. Apoi, ridică din umeri și își întoarce privirea la șosea. Conduce restul drumului în liniște. Sau cel puțin eu și el suntem tăcuți. Casetofonul lui țipă la volum maxim. Și, cu toate că asta de obicei mă calcă pe nervi, azi mă bucur. Prefer să mă concentrez asupra unei muzici de doi bani, pe care nu o pot suporta, decât pe faptul că nu vreau să-l sărut.

Mă uit la el, îl privesc *într-adevăr* în felul în care nu am mai făcut-o de când m-am obișnuit cu noi formând un cuplu. Cuprind cu privirea cascada bretonului care încadrează acei ochi verzi, mari, care se înclină la colțuri atât de puțin, ceea ce îl face irezistibil – mai puțin azi. Astăzi, mi se pare banal. Iar când îmi amintesc că doar ieri îmi acopeream caietul de notițe cu numele lui, ei bine, pur și simplu, nu are noimă.

Se întoarce, surprinzându-mă privindu-l cu ochi pierduți și zâmbește în vreme ce îmi ia mâna. Îmi cuprinde degetele cu ale sale și le strânge într-un fel care îmi provoacă greață. Dar mă forțez să îi răspund, atât la zâmbet, cât și la strânsoare, știind că se așteaptă la asta, fiind ceea ce face o bună iubită. Apoi, privesc lung pe geam, reținându-mi greața în timp ce mă uit fix la peisajul pe care îl străbatem – străzile udate de ploaie, casele cu șindrilă și brazii –, fericită să ajung curând acasă.

– Așadar, diseară?

Intră pe aleea din fața garajului, închizând sonorul pe când se apleacă spre mine și mă privește în felul lui.

Însă eu doar îmi strâng buzele și întind mâna după rucsac, ținându-l la piept ca pe un scut, o pavăză rezistentă, menită să îl țină la distanță.

– O să îți dau mesaj, mormăi, evitându-i privirea în timp ce mă uit lung pe geam, văzându-i pe vecinul meu și pe fiica lui jucându-se cu mingea pe gazon, în vreme ce întind mâna spre clanța portierei, disperată să scap de el și să mă duc la mine în cameră.

Dar, imediat ce deschid ușa și strecor un picior afară, spune:

– Nu uiți ceva?

Privesc la rucsacul meu, știind că este tot ce am cu mine, însă, când mă uit din nou la el, îmi dau seama că nu se referă la asta. Știind că nu există decât un singur mod de a rezolva problema fără să îi trezesc sau să îmi trezesc și mai multe suspiciuni, mă aplec spre el, închizându-mi ochii în timp ce îmi apăs buzele de ale lui, considerându-le obiectiv netede, flexibile, însă fundamental neutre, fără nimic din obișnuita lor scânteie.

– Ne... hm, ne vedem mai târziu, mormăi, sărind din Jeep-ul lui și ștergându-mă la gură cu mult înainte să ajung la ușa de la intrare.

Mă grăbesc înăuntru și mă duc direct spre bârlogul meu, dar mă împiedic de un set de tobe din plastic, o chitară fără coarde și un microfon negru, mic, care se va strica dacă Riley și prietena ei nu încetează să se mai certe pe el.

– Deja ne-am pus de acord, zice Riley, smucind microfonul spre ea. *Eu* cânt toate melodiile băieților, iar *tu* cânți toate cântecele de fete. Care-i problema?

– Problema – se smiorcăie prietena ei, trăgând de el și mai tare – este că abia dacă sunt câteva cântece de fete. Știi asta.

Însă Riley doar ridică din umeri.

– Nu-i vina mea. Discută asta cu Rock Band, nu cu mine.

– Jur, ești atât de...

Prietena ei se oprește când mă vede stând la ușă și clătinând din cap.

– Voi trebuie să o luați pe rând, zic, aruncându-i lui Riley o privire critică, bucuroasă că mi se prezintă o problemă căreia pot să-i fac față, cu toate că nu am fost consultată. Emily, tu iei următoarea

melodie, iar Riley, tu o iei pe cea de după și tot așa. Credeți că este în regulă așa?

Riley își dă ochii peste cap în timp ce Emily îi smulge microfonul din mână.

– Mama e pe-aici? întreb, ignorând privirea mânioasă a lui Riley, deoarece deja m-am cam obişnuit cu ea.

– Este în camera ei. Se pregăteşte, spune, privindu-mă cum plec în vreme ce șoptește către prietena ei: Bine. Eu mă apuc să cânt *Dead on Arrival*, tu poți să cânți *Creep*.

Trec pe lângă camera mea, îmi las rucsacul pe podea, apoi mă îndrept spre cea a mamei mele, rezemându-mă de arcada care separă dormitorul de baie și privind-o cum se machiază, amintindu-mi cât de mult îmi plăcea să fac asta atunci când eram mică și credeam că mama mea este cea mai încântătoare femeie de pe planetă. Însă, când mă uit acum la ea, vreau să spun, mă uit la ea obiectiv, îmi dau seama că de fapt e destul de fermecătoare, cel puțin în felul unei mame din suburbii.

– Cum a fost la şcoală? întreabă, întorcându-şi capul dintr-o parte în alta, asigurându-se că fondul de ten este uniformizat și fără cusur.

– Bine. Ridic din umeri. Am avut un test la științele naturii, pe care probabil l-am picat, îi zic, cu toate că, în realitate, nu cred că a mers chiar atât de rău, dar nu știu cum să exprim ceea ce vreau într-adevăr să spun – că totul pare ciudat și nesigur, ca și cum ar fi în dezechilibru, cu ceva lipsind și doresc orice indiciu pe care îl pot obține de la ea.

Însă doar oftează și trece mai departe, la ochi, mișcând repede mica ei pensulă pentru machiaj peste pleoape în timp ce rostește:

– Sunt sigură că nu ai picat. Se uită în treacăt la mine, prin oglindă. Sunt sigură că te-ai descurcat foarte bine.

Îmi trec mâna peste o pată de pe perete, gândindu-mă că ar trebui să plec, să mă duc în camera mea și să mă odihnesc pentru o vreme, să ascult puțină muzică, să citesc o carte bună, orice ca să nu mă mai gândesc la mine.

– Scuze că te-am anunțat în ultimul moment, zice, scoțându-și rapid bagheta de rimel din tubul ei. Știu că probabil aveai planuri.

Ridic din umeri, îndoindu-mi încheietura, rotind-o, privind modul în care cristalele din brățara mea scânteiază și sclipesc, strălucind sub lumina fluorescentă și încerc să-mi amintesc de unde provine.

– E în regulă, îi spun. Vor fi multe alte seri de vineri.

Mama mă privește cu ochii întredeschiși, având rimelul în mână, oprindu-se în mijlocul unei mișcări în timp ce zice:

– Ever? Tu ești? Râde. Se întâmplă ceva despre care ar trebui să știu? Pentru că asta nu sună mai deloc ca fiica mea.

Inspir adânc și ridic din umeri, dorindu-mi să-i pot spune că se întâmplă cu siguranță ceva, ceva ce nu prea pot să identific, ceva care mă face să mă simt atât de... de parcă nu aș fi eu.

Însă nu o fac. Vreau să zic, cu greu pot să-mi explic mie, cu atât mai puțin ei. Tot ce știu este că ieri m-am simțit bine, iar azi – cam opusul lui bine. Chiar străină – ca și cum nu mai corespund, ca și cum sunt o fată rotundă într-o lume pătrată.

– Știi că n-am nimic împotrivă să inviți câțiva prieteni aici, spune, trecând la buzele ei, acoperindu-le cu puțin ruj înainte să intensifice culoarea cu o picătură de gloss. Atâta vreme cât nu faci mult zgomot, nu mai mult de trei prieteni și atâta timp cât nu o ignori pe sora ta.

– Mulțumesc.

Dau din cap, forțând un zâmbet, ca să creadă că sunt OK. Însă chiar aștept cu nerăbdare să am o seară departe de toate.

Mă duc la mine în cameră și mă arunc pe pat, pe deplin mulțumită doar să mă uit lung la tavan, până când îmi dau seama cât de jalnic este și întind mâna spre cartea de pe noptieră. Mă scufund în povestea unui tip și a unei fete atât de uniți, atât de perfect făcuți unul pentru celălalt, încât iubirea lor transcende timpul. Îmi doresc să mă pot cățăra în acele pagini și să trăiesc acolo pentru totdeauna, preferând povestea lor, în locul poveștii mele.

– Hei, Ev! Tata își bagă capul în camera mea. Am venit să spun bună și pa. Suntem în întârziere, așa că trebuie să plecăm curând.

Îmi arunc cartea deoparte și fug spre el, îmbrățișându-l atât de strâns, încât râde și clatină din cap.

– Mă bucur să știu că nu ai crescut prea mult pentru a-l mai îmbrățișa pe bătrânul tău. Zâmbește în timp ce mă desprind, terifiată să descopăr că sunt *lacrimi reale* în ochii mei și mă prefac ocupată

cu niște cărți de pe un raft, până când sunt sigură că amenințarea a trecut de mult. Să te asiguri că tu și sora ta aveți bagajele făcute și sunteți gata de plecare. Mâine, vreau să pornim la drum destul de devreme.

Dau din cap, surprinsă de senzația de gol care îmi invadează stomacul în vreme ce pleacă. Mă întreb, nu pentru prima dată, ce naiba se întâmplă mai exact cu mine.

patruzeci și șase

– Las-o baltă. Nu ești șefa mea, Ever! strigă Riley cu brațele încrucișate, chipul încruntat, refuzând să se clintească.

Vreau să spun, cine ar fi ghicit că o fetiță de doisprezece ani și patruzeci și unu de kilograme ar putea să fie o asemenea forță a naturii? Însă nici în ruptul capului nu cedez. Deoarece, în clipa în care părinții mei au plecat, iar Riley a fost adăpată și hrănită, i-am trimis un SMS lui Brandon, zicându-i să treacă pe aici, în jur de ora zece, ceea ce se va întâmpla dintr-un moment în altul, așa că este imperios necesar să o duc la culcare.

Clatin din cap și oftez, dorindu-mi să nu trebuiască să fie atât de al naibii de încăpățânată, dar sunt pe deplin pregătită să mă lupt.

– Hm, îmi pare rău să ți-o aduc la cunoștință, zic. Dar te înșeli. *Sunt* șefa ta. Din clipa în care au plecat mama și tata până în momentul în care se întorc, sunt sută la sută șefa ta. Și poți să te certi cât vrei, dar asta nu va schimba nimic.

– E atât de *incorect!* Mă privește cu asprime. Jur, în secunda când fac treisprezece ani, va fi nițică *egalitate* pe-aici.

Însă doar ridic din umeri, la fel de nerăbdătoare să vină acel moment pe cât este și ea.

– Bun, atunci nu o să mai fie necesar să am grijă de tine și o să pot să-mi recapăt viața, spun, privind cum își dă ochii peste cap și bate din picior pe podeaua cu carpetă.

– Te rog. Crezi că sunt proastă? Crezi că nu știu că Brandon trece pe aici? Clatină din cap. Mare scofală. Cui îi mai pasă? Tot ce vreau să fac e să mă uit la televizor – *asta-i tot.* Iar unicul motiv pentru care

nu mă lași este că vrei să acaparezi camera cu prietenul tău, ca să puteți să vă sărutați pe canapea. Iar asta e exact ceea ce îi voi spune mamei și lui tata dacă nu mă lași să mă uit la emisiunea mea.

– Mare scofală. Cui îi mai pasă? zic, oferind o imitație absolut perfectă a ei. Mama a spus că pot să invit prieteni, *na*.

Însă imediat cum o zic, nu pot să nu bat în retragere, întrebându-mă cine-i copilul aici, eu sau ea?

Clatin din cap, știind că nu este decât încă o amenințare care nu va fi pusă în practică, dar, nefiind dispusă să îmi asum vreun risc, adaug:

– Tata vrea să plecăm devreme, ceea ce înseamnă că trebuie să dormi nițel, ca să nu fii, de dimineață, din cale-afară de țâfnoasă și irascibilă. Și, ca să știi și tu, Brandon *nu* trece pe-aici.

Zâmbesc atotcunoscătoare, sperând să maschez faptul că nu știu deloc să mint.

– A, da? surâde, ochii ei luminându-se în timp ce îi fixează pe ai mei. Atunci, de ce Jeep-ul lui tocmai a intrat pe aleea din fața garajului?

Mă întorc, privind încordată pe fereastră, apoi mă uit în treacăt la ea. Oftez în barbă în timp ce îi spun:

– Bine. Uită-te la emisiunea ta. Cum vrei tu. Nu-mi pasă. Dar, dacă îți provoacă iarăși coșmaruri, să nu vii la mine plângând.

– Haide, Ever, care-i treaba cu tine? zice Brandon, expresia lui trecând granița de la curiozitate la enervare în doar câteva secunde. Am așteptat peste o oră ca sora ta mai mică să se ducă la culcare ca să putem fi împreună, iar acum începi să te porți *așa*. Ce se întâmplă?

– Nimic, mormăi, refuzându-i contactul vizual în vreme ce îmi aranjez bluza. Îl privesc încordată, cu coada ochiului cum clatină din cap și își încheie blugii – blugi care, în primul rând, nu am cerut niciodată să fie *desfăcuți*.

– Asta-i ridicol, bombăne, clătinând din cap și închizându-și cureaua. Vin cu mașina până aici, părinții tăi sunt plecați, iar acum te porți ca și cum...

– Ca și cum? șoptesc, dorind să o zică.

Sperând că poate să o rezume în doar câteva cuvinte, lămurindu-mă prin ce trec mai exact. Deoarece, mai devreme,

când m-am răzgândit și i-am trimis acel SMS rugându-l să treacă pe aici, am crezut că va readuce totul din nou la normal. Dar, din clipa în care am deschis ușa, primul meu instinct a fost să o închid la loc. Și, indiferent câte eforturi depun, nu pot să-mi dau seama de ce mă simt așa.

Vreau să spun, când mă uit la el, este evident cât de norocoasă sunt. E plăcut, drăguț, joacă fotbal, are o mașină grozavă, este unul dintre cei mai populari elevi din penultimul an – nici să nu mai zic că mi-a plăcut de el de atât de mult timp, încât cu greu mi-a venit să cred când am aflat că mă place. Însă acum totul este diferit. Și nu e ca și cum pot să mă forțez să simt lucruri pe care nu le simt.

Inspir adânc, pe deplin conștientă de greutatea privirii lui pe când mă joc cu brățara mea. O răsucesc iarăși și iarăși, încercând să-mi amintesc cum a ajuns pe mâna mea. Sunt conștientă de ceva bombănind într-un colț al minții mele, ceva legat de...

– Las-o baltă, rostește, ridicându-se să plece. Dar vorbesc serios, Ever. Trebuie să te hotărăști destul de repede ce vrei, pentru că asta...

Mă uit la el, întrebându-mă dacă va termina propoziția și de ce mi se pare că oricum nu îmi pasă.

Însă el doar se uită la mine și clatină din cap, apucându-și cheile în timp ce zice:

– Nu contează. Distracție plăcută la lac.

Privesc cum ușa se închide în urma lui, apoi mă mut pe fotoliul rabatabil al tatălui meu, apuc pătura pe care bunica a tricotat-o pentru noi nu cu mult înainte să moară și o trag până la bărbie, și o îndoi sub picioarele mele. Îmi amintesc cum, cu numai o săptămână în urmă, îi spuneam lui Rachel că luam serios în considerație să merg până la capăt cu Brandon, iar acum... acum, cu greu mai suport să mă atingă.

– Ever?

Deschid ochii. Riley stă în față mea, buza de jos tremurându-i, ochii ei albaștri privind în ai mei.

– A plecat?

Se uită în treacăt prin cameră.

Dau din cap.

– Vrei să vii să stai cu mine, cât încerc să adorm? întreabă, mușcându-și buza, aruncându-mi privirea aceea de cățeluș trist căreia e imposibil să-i rezist.

– Ți-am spus că emisiunea aceea era prea înfricoșătoare pentru tine, zic, având mâna pe umărul ei în timp ce mergem pe hol. O așez pe pat și o învelesc cu grijă înainte să mă întinde lângă ea și a o cuprinde în brațe. Îi doresc cel mai dulce vis posibil și îi netezesc părul de pe față în vreme ce șoptesc: Nu-ți face griji. Culcă-te. Nu există fantome.

patruzeci și șapte

– Ever, ești gata? Trebuie să plecăm în curând! Nu vrem să dăm de aglomerație!

– Vin! strig, cu toate că nu este așa. Continui să rămân nemișcată fix în mijlocul camerei mele, holbându-mă la o bucată de hârtie mototolită, pe care am găsit-o în buzunarul din față al jeanșilor mei. Cu toate că e scrisul meu, nu am idee cum a ajuns acolo, cu atât mai puțin ce înseamnă. Scrie:

1. Nu te întoarce după hanorac.
2. Să nu ai încredere în Drina.
3. Nu te întoarce după hanorac *sub nici o formă!*
4. Damen ♡

Iar după ce o citesc pentru a cincea oară, sunt tot la fel de confuză ca prima dată. Vreau să spun, care hanorac? Și de ce nu trebuie să mă întorc după el? Ca să nu mai zic că nici măcar nu cunosc pe cineva cu numele Drina. Cine naiba este Damen și de ce e o inimă lângă numele lui?

Adică, *de ce* am scris vreodată așa ceva? *Când* am scris așa ceva? Și ce ar putea să însemne?

Iar când tata mă strigă din nou, iar apoi aud sunetul pașilor lui urcând în grabă pe scări, arunc hârtia, o văd cum aterizează pe măsuța de toaletă înainte să cadă pe podea și mă gândesc că o să clarific totul când mă întorc.

*

În cele din urmă, weekendul mi-a făcut bine. A fost bine să mă depărtez de școala mea, a fost bine să scap de prietenii mei (și de prieten). A fost plăcut să petrec timp cu familia mea, într-un fel în care nu apucăm să facem prea des. De fapt, acum, mă simt cu atât de mult mai bine, încât imediat cum revenim la civilizație, înapoi unde celularul meu are semnal, îi voi da un SMS lui Brandon. Nu vreau ca lucrurile să rămână așa cum sunt. Chiar cred că, indiferent ce chestie ciudată am trăit, acum a trecut.

Îmi apuc rucsacul și mi-l azvârl peste umăr, pregătită să plec. Însă, în vreme ce arunc pentru o ultimă dată o privire spre locul unde am campat, nu pot să scap de sentimentul că am uitat ceva. Cu toate că bagajul meu este făcut și totul pare să fie în regulă, continui să rămân nemișcată, mama strigându-mi numele iarăși și iarăși, până când, în cele din urmă, renunță și o trimite pe Riley.

– Hei, spune, trăgându-mă puternic de mânecă. Haide, toată lumea te așteaptă.

– Imediat, mormăi. Trebuie doar să...

– Trebuie să *ce?* Zâmbește afectată. Trebuie să te holbezi pentru încă o oră sau două la jăraticul care arde înăbușit? Serios, Ever, care-i problema ta?

Ridic din umeri, jucându-mă cu clema brățării, neavând idee care este *problema* mea, dar fiindu-mi imposibil să scap de sentimentul că e ceva în neregulă. Ei bine, poate nu chiar *în neregulă,* mai mult *lipsă* sau *neterminat.* Ca și cum este ceva ce ar trebui să fac și nu se întâmplă. Și nu pot să-mi dau seama ce anume.

– Serios. Mama vrea să te grăbești, tata își face griji că o să dăm de aglomerație, chiar și Buttercup vrea să te dumirești, ca să-i putem scoate capul pe geam și să-i lăsăm urechile să fluture în vânt. A, și mie mi-ar cam plăcea să ajungem acasă înainte să se termine toate emisiunile bune. Așadar, ce-ai zice să ne vedem de drum, OK?

Dar, văzând că nu mă grăbesc, că nu fac nimic, oftează și spune:

– Ai uitat ceva? Asta e?

Mă privește în ochi cu atenție, înainte să se uite fugitiv peste umăr, spre părinții noștri.

– Poate. Neg din cap. Nu sunt sigură.

– Ai rucsacul tău?

Dau din cap.

– Ți-ai luat telefonul mobil?

Bat ușor cu palma în rucsacul meu.

– Ți-ai luat creierul?

Râd, știind că mă port ciudat și ridicol, și al naibii de anormal, dar, cu toate acestea, după ultimele câteva zile, ai zice că m-aș fi obișnuit deja cu asta.

– Ți-ai luat hanoracul cu Tabăra de Majorete de la lacul Pinecone? zâmbește ea.

– Asta e! spun, inima bătându-mi frenetic. L-am lăsat lângă lac. Zi-le mamei și lui tata că mă întorc imediat!

Însă, imediat cum mă întorc, Riley mă apucă de mânecă și mă trage înapoi.

– Calmează-te! Zâmbește. Tata l-a găsit și l-a aruncat pe bancheta din spate. Serios. Așadar, putem să plecăm acum?

Privesc pentru o ultimă dată lung, spre locul unde am campat, apoi o urmez pe Riley la mașină. Mă așez în spate, în timp ce tata intră pe drum și o melodie înfundată răsună dinspre telefonul meu. Abia l-am dezgropat din rucsac, abia am avut vreme să citesc ce scrie, înainte ca Riley să privească încordat peste umărul meu, încercând să tragă cu ochiul. Mă obligă să mă întorc atât de brusc, încât Buttercup se mișcă, aruncându-mi o privire care îmi aduce la cunoștință că nu este mulțumită. Însă, chiar și după toate acestea, Riley tot mai încearcă să vadă. Așa că îmi dau ochii peste cap și fac ca de obicei, smiorcăindu-mă:

– *Mama!*

Văd cum dă o pagină din revista ei fără să se agite, zicând automat:

– Terminați, voi două!

– Nici nu te-ai uitat! spun. *Eu* nu făceam nimic! Riley nu vrea să mă lase în pace.

– Asta este pentru că te *iubește*, spune tata, întâlnindu-mi privirea în oglinda retrovizoare. Te iubește atât de *mult*, încât vrea să fie pe lângă tine *tot* timpul – pur și simplu, nu se poate sătura de tine!

Cuvinte care o trimit pe Riley fix în partea cealaltă a mașinii, apăsându-și corpul de portieră pe când strigă:

– Mi se face greață!

Apoi, își trage picioarele spre partea ei cât poate de mult, deranjând-o pe biata Buttercup din nou. Se cutremură dramatic, ca și

cum gândul este mult prea dezgustător ca să îl poată suporta, iar tata îmi surprinde privirea și râdem amândoi.

Deschid clapeta telefonului, citind mesajul de la Brandon, acesta spunând: „Scuze. Am greșit. Sună-mă diseară". Răspund imediat cu un chip râzăreț, sperând că asta ne va ajuta să trecem peste impas până voi putea simți destulă emoție, încât să-i trimit ceva mai mult.

Îndată ce mi-am proptit capul de geam și sunt pe punctul să închid ochii, Riley se întoarce spre mine și spune:

– Nu poți să te întorci, Ever. Nu poți să schimbi trecutul. *El doar este.* O privesc chiorâș, neavând idee despre ce vorbește. Însă imediat cum încep să întreb, clatină din cap și zice:

– Acesta este destinul *nostru. Nu* al tău. Te-ai oprit vreodată să te gândești că poate tu trebuia să supraviețuiești? Că, poate, nu a fost doar Damen cel care te-a salvat?

Mă holbez la ea cu gura căscată, încercând să înțeleg ce vrea să spună. Iar când privesc prin mașină, întrebându-mă dacă au auzit și părinții mei, văd că totul e înghețat. Mâinile tatălui meu sunt blocate pe volan, ochii lui care nu clipesc privesc drept în față, în timp ce pagina din revista mamei mele este înțepenită în aer, iar coada lui Buttercup este coborâtă în bernă. Chiar și când mă uit pe geam, observ cum toate păsările sunt încremenite în mijlocul zborului, în vreme ce restul șoferilor sunt în repaus peste tot în jurul nostru. Iar când mă uit din nou la Riley, privirea ei intensă fiind fixată în ochii mei pe când se apleacă spre mine, devine evident că suntem singurele care se mișcă.

– Trebuie să te întorci, spune, vocea ei fiind încrezătoare, fermă. Trebuie să-l găsești pe Damen... înainte să fie prea târziu.

Prea târziu pentru *ce?* strig, aplecându-mă spre ea, disperată să înțeleg. Și cine naiba e Damen? De ce rostești numele acesta? Și ce anume înseamnă...

Dar, înainte să apuc să termin, deja își dă ochii peste cap și mă împinge ca și cum nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

– Doaamne, mă mai pândești mult? Clatină din cap. Vreau să zic, serios, Ever. *Granițe!* Deoarece, indiferent ce gândește *el,* face semn spre tatăl nostru, nu sunt absolut deloc interesată de *tine.*

Își dă ochii peste cap și se întoarce, cântând împreună cu iPod-ul ei, vocea ei fiind supărătoare, susurând, croncănind un cântec de Kelly Clarkson într-un fel cum nu a fost niciodată intenționat. Nebăgând-o în seamă pe mama, care zâmbește și o apucă încet de genunchi, nici pe tata, care mă privește lung prin oglinda retrovizoare, zâmbetele noastre se întâlnesc în exact același moment, împărtășind o glumă care ne este destinată numai nouă.

Tot păstrăm acel zâmbet în vreme ce un uriaș camion cu bușteni ne intră în față, izbindu-se în lateralul mașinii, făcând întreaga lume să se prăvălească în întuneric.

patruzeci și opt

Următorul lucru de care sunt conștientă este că stau pe patul meu, cu gura larg deschisă într-un țipăt fără sunet, care nu a avut niciodată șansa să fie auzit. Mi-am pierdut familia pentru a doua oară într-un an, rămânându-mi numai ecoul cuvintelor lui Riley:

Trebuie să-l găsești pe Damen... înainte să fie prea târziu!

Sar de pe patul meu şi fug spre pivniță, merg drept la mini-frigider și văd că au dispărut elixirul și antidotul. Nu sunt sigură dacă înseamnă că sunt singura care s-a întors în timp, iar toți ceilalți au rămas la fel ori dacă o iau exact de unde am rămas – cu Damen în pericol și eu fugind.

Alerg în jos pe trepte, mişcându-mă atât de repede, încât acestea sunt ca o ceață sub picioarele mele, neavând idee ce zi este sau măcar ce oră, dar știu că trebuie să ajung la Ava înainte să fie prea târziu.

Dar, imediat cum ajung pe palier, Sabine strigă:

– Ever? Tu ești?

Și înlemnesc, privind cum vine de după colț, purtând un șorț pătat și având în mână o farfurie plină cu brioșe.

– A, bun. Zâmbește. Tocmai am încercat rețeta mamei tale... știi, cele pe care obișnuia să le coacă mereu? Vreau să încerci una și să-mi spui ce părere ai.

Îngheț, incapabilă să fac altceva în afară de a clipi. Îmi impun o răbdare pe care realmente nu o am și zic:

– Sunt sigură că sunt bune. Ascultă, Sabine, eu...

Dar nu mă lasă să termin. Își înalță capul într-o parte și spune:

– Ei bine, nu ai de gând măcar să încerci una?

Știu că asta nu are legătură numai cu a mă vedea mâncând, ci și cu dorința de aprobare – aprobarea *mea*. Are dubii dacă este potrivită să aibă grijă de mine, întrebându-se dacă este în vreun fel răspunzătoare pentru problemele mele de comportament, gândindu-se că, dacă doar ar fi gestionat lucrurile mai bine, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Adică, mătușa mea genială, de succes, cu rezultate spectaculoase, care nu a pierdut niciodată măcar un caz... vrea aprobare de la *mine*.

– Numai una, insistă ea. Nu-i ca și cum încerc să te *otrăvesc!*

Iar când ochii ei îi întâlnesc pe ai mei, nu pot să nu observ alegerea ei de cuvinte aparent întâmplătoare, întrebându-mă dacă este vreun fel de mesaj împingându-mă să mă grăbesc, dar știu că trebuie mai întâi să termin cu asta.

– Știu că, probabil, nu sunt nici pe-aproape atât de bune ca ale mamei tale, deoarece ale ei erau incontestabil cele mai bune, dar *este* rețeta ei... iar pentru cine știe ce motiv m-am trezit devreme în această dimineață, cu un impuls copleșitor să le prepar. Așa că, m-am gândit...

Știind că este capabilă să se lanseze într-o discuție de zile mari în scopul ei de a mă convinge, întind mâna spre grămada de brioșe. O aleg pe cea mai mică, gândindu-mă că doar o s-o mănânc și o să plec. Însă când văd inconfundabila literă *E* scobită exact în centrul ei – *știu*.

Este semnul meu.

Cel pe care l-am așteptat în tot acest timp.

Chiar când am renunțat la speranță, Riley a răzbit. A însemnat cea mai mică brioșă de pe farfurie cu inițiala mea în exact același fel în care obișnuia să o facă.

Iar când mă uit după cea mai mare și văd litera *R* scobită, știu sigur că este de la ea. Mesajul secret, indiciul pe care l-a promis chiar înainte să mă părăsească pentru totdeauna.

Și totuși, deoarece nu vreau să fiu vreun fel de nebună delirantă, care găsește semnificații secrete într-o farfurie cu bunătățuri coapte, mă uit în treacăt la Sabine și spun:

– Tu ai... Indic spre brioșa mea, cea cu inițiala mea scobită în mijlocul ei. Tu ai pus asta aici?

Privește chiorâș mai întâi la mine, iar apoi la brioșă, după care clatină din cap și zice:

– Ascultă, Ever, dacă nu vrei să guști, atunci sigur că nu trebuie, doar m-am gândit...

Însă, înainte să apuce să termine, am cules-o deja de pe farfurie și am aruncat-o în gură, închizând ochii în vreme ce savurez dulceața ei consistentă, imediat cuprinsă de sentimentul că sunt *acasă*. Acel loc minunat, pe care am fost destul de norocoasă încât să-l vizitez iarăși, indiferent cât de scurtă a fost perioada – într-un sfârșit, îmi dau seama că nu este izolat într-un loc singular, ci este oriunde îl faci să fie.

Sabine se uită la mine cu chipul nerăbdător, așteptând aprobarea mea.

– Le-am mai încercat o dată înainte, dar, dintr-un motiv sau altul, nu au ieșit nici pe-aproape la fel de bune ca ale mamei tale.

Ridică din umeri, uitându-se la mine cu timiditate, așteptând nerăbdătoare verdictul meu. Obișnuia să spună în glumă că folosea un ingredient secret, dar acum mă întreb dacă asta este posibil să fie adevărat.

Înghit cu greu, ștergându-mi firimiturile de pe buze și zâmbind când răspund:

– *Era* un ingredient secret.

Îi văd chipul înnegurându-se, în timp ce se întreabă dacă asta înseamnă că nu sunt bune.

– Ingredientul secret era *iubirea*, îi zic. Și tu trebuie să fi folosit multă, deoarece astea sunt grozave.

– Serios?

Ochii i se luminează.

– Serios. O îmbrățișez, însă numai pentru o clipă înainte să mă retrag. Astăzi este vineri, da?

Se uită la mine, având sprâncenele unite.

– Da, e vineri. De ce? Te simți bine?

Însă doar aprob din cap și dau buzna pe ușă, știind că am chiar mai puțin timp decât crezusem.

patruzeci și nouă

Intru pe aleea din fața garajului Avei și îmi parchez mașina neglijent – cu roțile din spate pe ciment, roțile din față pe iarbă, mergând spre ușă atât de repede, încât abia dacă iau seama la scări. Însă, imediat cum ajung la ea, fac un pas în spate – ceva pare să fie ciudat, anormal, ciudat într-un fel pe care nu prea pot să-l explic. Ca și cum este prea *liniște*, prea *nemișcat*. Chiar dacă locuința pare exact cum am lăsat-o – ghivece cu plante de fiecare parte a ușii, preșul la locul lui –, este statică într-un fel care pare sinistru. Îmi ridic mâna ca să bat la ușă și abia am ciocănit că se și deschide în fața mea.

Trec prin sufragerie și intru în bucătărie, strigând-o pe Ava și observând că toate sunt exact cum le-am lăsat – ceașca pe bufet, fursecuri pe o farfurie, fiecare în locul obișnuit. Dar, când arunc o privire în bufet și văd că antidotul și elixirul lipsesc, nu sunt sigură ce să cred. Nu știu dacă înseamnă că planul meu a funcționat și, până la urmă, nu au fost necesare sau dacă s-a întâmplat exact pe dos și ceva a mers prost.

Fug spre ușa violet de la capătul holului, nerăbdătoare să văd dacă Damen mai este acolo, dar Roman îmi taie calea stând chiar înaintea ei. Fața i se lățește într-un rânjet și spune:

– Mă bucur că te-ai întors, Ever! Deși i-am zis Avei că așa va fi. Știi ce se spune – nu poți să te întorci iarăși acasă[1]!

---

[1] Aluzie la romanul *You can't go home again* de Thomas Wolfe, publicat în 1940, în care este subliniată ideea că totul se schimbă în timp și experiențele trecute nu pot fi retrăite. (n.tr.)

Îi privesc părul intenționat răvășit, care încadrează perfect tatuajul Ouroboros de pe gâtul lui și știu că, în pofida izbândei mele, în ciuda faptului că am trezit școala, tot el se află la putere aici.

– Unde-i Damen? Ochii mei îi privesc chipul, iar stomacul mi se strânge cu putere. Și ce ai făcut cu Ava?

Ușurel, ușurel! Zâmbește. Nu-ți bate capul cu nimic. Damen e exact unde l-ai lăsat. Deși trebuie să spun că nu-mi vine să cred că l-ai abandonat. Te-am subestimat. Habar nu aveam. Cu toate că nu pot să nu mă întreb cum s-ar simți Damen dacă ar ști. Pariez că și el te-a subestimat.

Înghit greu, amintindu-mi ultimele cuvinte ale lui Damen: „M-ai părăsit". Știu că nu m-a subestimat deloc, știa exact ce cale aș alege.

– Iar în ceea ce o privește pe Ava. Roman zâmbește. Te vei bucura să afli că nu i-am *făcut* nimic. Ar trebui să știi deja că am ochi numai pentru *tine*, murmură, mișcându-se atât de repede, încât abia am avut ocazia să clipesc și fața lui se află la câțiva centimetri de a mea. Ava a plecat de bunăvoie. Permițându-ne să avem intimitate. Iar acum nu mai e decât o chestiune de... Se oprește pentru a arunca o privire la ceasul lui. Ei bine... secunde de fapt, până când eu și cu tine putem să o oficializăm. Știi tu, minus toată vinovăția neplăcută pe care ai fi simțit-o dacă ne-am fi combinat mai devreme – înainte ca el să *moară*. Nu că *eu* m-aș fi simțit vinovat, dar tu îmi pari genul căreia îi place să se considere bună și pură, și bine intenționată, și toate tâmpeniile alea care, ca să fim sinceri, sunt de fapt mult prea sentimentale pentru gustul meu. Dar sunt sigur că vom găsi o cale să trecem peste toate.

Nu bag în seamă cuvintele lui și îmi planific următoarea mișcare. Încerc să îi identific slăbiciunea, kriptonita lui, cea mai vulnerabilă chakră a sa. De vreme ce blochează exact ușa prin care trebuie să trec, ușa care duce la Damen, nu am altă alegere decât să trec *prin* el. Deși trebuie să fiu atentă cum acționez. Deoarece, atunci când fac o mișcare, aceasta trebuie să fie rapidă, neașteptată, drept la țintă. Altfel, mă așteaptă o luptă pe care s-ar putea să nu o câștig niciodată.

Își duce mâna spre chipul meu, mângâindu-mi obrazul și o plesnesc atât de tare, încât zgomotul fărâmițării oaselor lui sfâșie aerul în vreme ce degetele sale distruse atârnă în fața mea.

– *Auuu.* Zâmbește, clătinând din cap în timp ce își îndoaie degetele vindecate instantaneu. Ești năbădăioasă, vasăzică? Dar știi că asta nu face decât să mă aprindă și mai mult, da? Îmi dau ochii peste cap, simțindu-i respirația rece pe obrazul meu pe când zice: De ce continui să mi te împotrivești, Ever? De ce mă îndepărtezi când eu sunt tot ce ți-a mai rămas?

– De ce faci asta? întreb, stomacul tresărindu-mi în timp ce ochii lui se întunecă și îngustează, etalând o completă lipsă de culoare și lumină. Ce ți-a făcut ție Damen vreodată?

Își dă capul pe spate, privindu-mă insistent când spune:

– E foarte simplu, scumpo. Vocea i se schimbă subit, renunțând la accentul britanic și adoptând un ton pe care nu l-am mai auzit niciodată de la el. A omorât-o pe Drina. Așa că, eu îl omor pe el. Iar apoi suntem chit. Punct.

Iar în clipa când o spune, *știu.* Știu exact cum o să-l dobor și să ajung dincolo de acea ușă. Deoarece, împreună cu *cine* și *cum,* acum am aflat și *de ce.* Motivul echivoc de care am avut nevoie în tot acest timp. Iar acum singurul lucru care stă între mine și Damen este o lovitură puternică la chakra din zona buricului lui Roman – sau centru sacral, cum i se mai spune uneori, centrul geloziei, invidiei și dorinței iraționale de a poseda.

O singură lovitură serioasă și Roman este de domeniul trecutului.

Dar totuși, înainte să îl dobor, mai am de făcut încă un lucru. Așa că mă uit la el, privirea mea fiind fixă și nesovăielnică atunci când rostesc:

– Însă nu Damen a omorât-o pe Drina. *Eu* am făcut-o.

– Bună încercare. Râde. Patetică, nițel sentimentală cum am zis, dar mă tem că nu va funcționa. Nu poți să îl salvezi așa pe Damen.

– Dar de ce nu? Dacă ești atât de interesat de dreptate, ochi pentru ochi și toate cele... atunci, ar trebui să știi că *eu sunt* cea care a făcut-o. Dau din cap, vocea mea căpătând o nouă forță: *Eu sunt* cea care a omorât-o pe cățeaua aia. Văd cum ezită, atât de puțin, dar tot suficient cât să observ. Se afla mereu prin preajmă, complet obsedată de Damen. Trebuie să fi știut asta, da? Că era totalmente obsedată de el?

Tresare. Nici nu confirmă, nici nu neagă, dar acel fior este tot ce îmi trebuie ca să merg mai departe, știind că am atins punctul dureros.

– Voia să mă dea la o parte ca să îl poată avea pe Damen numai pentru ea, iar după luni în care am încercat să o ignor și speram că o să plece, a fost destul de proastă, încât să apară la mine acasă și să încerce să mă înfrunte. Și... ei bine... fiindcă a refuzat să se retragă și, în schimb, m-a atacat – am omorât-o. Ridic din umeri, relatând povestea cu mult mai mult calm decât am simțit în acel moment, având grijă să omit propria stupiditate, ignoranță și teamă. Și a fost așa de *ușor!* Zâmbesc, dând din cap ca și cum retrăiesc momentul din nou. Serios. Ar fi trebuit să o *vezi.* E ca și cum, într-o clipă, stătea în fața mea cu tot părul ei roșcat, ca de foc și pielea albă... iar în următoarea – *dusă!* Și apropo, Damen nu a apărut decât după ce fapta a fost deja consumată. Așadar, după cum poți să vezi, dacă e să fie cineva vinovat, *eu* sunt, nu el.

Îl privesc în ochi, cu pumnii pregătiți să lovească, apropiindu-mă mult de el când spun:

– Așadar, ce zici? Tot mai vrei să ne vedem? Sau ai prefera să mă omori? Oricum ar fi, voi înțelege. Îmi pun mâna pe pieptul lui și îl împing cu putere în ușă. Mă gândesc cât de ușor ar fi să o cobor numai câțiva centimetri, să lovesc foarte puternic și să termin cu toate acestea.

– *Tu?* rostește, cuvântul fiind mai mult o întrebare, o criză de conștiință, nu acuzația care a intenționat să fie. Tu, *nu* Damen?

Confirm din cap, cu corpul tensionat, pregătit pentru luptă, știind că nimic nu mă va împiedica să intru în camera aceea și îmi ridic pumnul în timp ce spune:

– Nu e prea târziu! Tot mai putem să-l salvăm!

Înlemnesc, pumnul meu fiind suspendat la jumătatea drumului, nefiind sigură dacă glumește.

Privesc cum clatină din cap, vizibil supărat când zice:

– Nu am știut... credeam cu certitudine că a fost el... el mi-a dat *totul...* el mi-a dat *viață* – *această* viață! Și eram sigur că el...

Mă ocolește și fuge pe hol, strigând:

– Tu du-te și vezi cum se simte... eu voi aduce antidotul!

Cincizeci

Primul lucru pe care îl văd când dau buzna pe ușă este Damen. Încă întins pe salteaua japoneză, la fel de slab și palid ca atunci când l-am părăsit.

În al doilea rând, o văd pe Rayne. Este cuibărită lângă el, apăsând o cârpă umedă pe fața lui. Ochii ei se lărgesc când mă vede și mâna îi este ridicată în vreme ce strigă:

– Ever, *nu!* Nu te mai apropria! Dacă vrei să-l salvezi pe Damen, atunci, oprește-te chiar acolo... *nu* rupe cercul!

Privesc lung în jos, văzând o substanță granulară albă, care arată exact ca sarea, formând un inel perfect, care îi ține pe ei înăuntru și pe mine afară. Apoi, mă uit la ea, întrebându-mă ce vrea, ce ar putea să aibă în gând de s-a ghemuit lângă Damen și mă avertizează să stau la distanță. Observ că arată chiar și mai ciudat decât în Summerland, cu fața ei palidă și fantomatică, trăsăturile mărunte și ochi mari ca de tăciune.

Însă când privirea mea trece la Damen, văzând cum se luptă și se zbate pentru fiecare respirație – știu că trebuie să ajung la el, indiferent ce spune ea. Este vina mea că a ajuns în starea asta. L-am abandonat. L-am lăsat singur. Am fost proastă și egoistă, și destul de naivă să cred că totul se va termina cu bine doar pentru că voiam eu și că Ava va fi capabilă să readucă lucrurile la normal.

Fac un pas, degetul mare al piciorului meu aterizând chiar lângă granița albă în timp ce Roman se grăbește în spatele meu și strigă:

– Ce naiba face *ea* aici? Ochii lui sunt lărgiți de șoc pe când se uită cu gura căscată la Rayne, încă ghemuită lângă Damen, în spatele barierei.

– Să nu ai încredere în el! zice ea, uitându-se de la unul la altul. A știut de la început că sunt aici.

– Habar n-am avut! Nici măcar nu te-am mai văzut vreodată! Neagă din cap. Vreau să spun, scuze, scumpo, dar elevele de la școala catolică pur și simplu nu sunt pe gustul meu. Prefer ca femeile mele să fie nițel mai năbădăioase, ca Ever, aici de față.

Se apleacă spre mine, trecându-și degetele pe tot spatele meu, înghețându-mi spinarea într-un fel care mă face să vreau să reacționez, însă nu o fac. Doar inspir adânc și încerc să rămân calmă. Mă concentrez pe *cealaltă* mână a lui – cea care ține antidotul, cheia salvării lui Damen.

Deoarece, în cele din urmă, acesta este unicul lucru care contează toate celelalte pot să aștepte.

Înșfac sticla din mâna lui și deșurubez capacul. Și sunt pe punctul să trec prin cercul de protecție al lui Rayne când Roman își pune mâna pe brațul meu și spune:

– Nu așa de repede.

Fac o pauză, uitându-mă de la unul la altul, Rayne privind fix în ochii mei când zice:

– Nu o face, Ever! Indiferent ce îți spune, *nu* îl asculta. Ascultă-mă numai pe mine. Ava a aruncat antidotul și a fugit cu elixirul la puțină vreme după ce ai plecat tu, dar, din fericire, am ajuns aici înaintea *lui*. Indică spre Roman, ochii ei fiind ca două puncte furioase pe cerul celei mai întunecate nopți. Are nevoie de tine să rupi cercul ca să poată intra el, pentru că nu poate să ajungă la Damen fără tine. Numai cei demni de asta pot pătrunde în cerc, doar cei cu intenții bune. Dar, dacă pășești acum înăuntru, Roman te va urma, așa că, dacă ții la Damen, dacă vrei într-adevăr să-l protejezi, trebuie să aștepți până când ajunge Romy aici.

– Romy?

Rayne dă din cap, mutându-și privirea de la Roman la mine.

– Aduce antidotul, va fi gata până la căderea nopții, fiindcă are nevoie de energia lunii pline pentru a fi complet finalizat.

Însă Roman doar clatină din cap, râzând când rostește:

– Care antidot? Eu sunt singurul care are antidotul. La naiba, eu sunt cel care a preparat otrava, deci ce naiba știe ea? Iar când vede confuzia de pe chipul meu, adaugă: Nu văd ce-i atât de complicat să alegi. Dacă o asculți pe asta – pocnește din degete spre Rayne –, Damen *va* muri. Dar dacă mă asculți pe mine, *nu va* fi așa. Socoteala este destul de simplă, nu crezi?

Mă uit la Rayne, privind cum neagă din cap și mă avertizează să nu îl ascult, să o aștept pe Romy, să aștept căderea serii, care tot mai este la ore distanță. Însă apoi îi arunc o privire lui Damen aflat lângă ea, respirația lui devenind mai grea, culoarea fiind aproape complet dispărută de pe chipul lui...

– Și dacă încerci să mă păcălești? întreb, toată atenția mea fiind concentrată asupra lui Roman.

Îmi țin respirația în timp ce răspunde:

– Atunci, moare.

Înghit cu greu și privesc fix podeaua, nefiind sigură ce să fac. Să am încredere în Roman, nemuritorul ticălos care, în primul rând, este răspunzător pentru toate acestea? Sau să am încredere în Rayne, geamăna care îți dă fiori cu vorbele ei tăinuite, cu dublu înțeles și un plan care nu mi-a fost niciodată clar? Dar, când închid ochii și încerc să mă concentrez asupra stomacului meu, știind că rareori se înșală, cu toate că adesea îl ignor, constat că este frustrant de silențios.

Apoi, mă uit la Roman când zice:

– Însă, dacă *nu* te păcălesc, atunci, *trăiește*. Așa că alegerea este limpede...

– Nu-l asculta pe el, spune Rayne. *Nu* el este aici pentru a te ajuta, eu sunt! *Eu sunt* cea care ți-a trimis viziunea în acea zi din Summerland, *eu sunt* cea care ți-a arătat toate ingredientele necesare pentru a-l salva. Ți s-a interzis accesul la înregistrările akashice pentru că îți făcuseși deja alegerea. Iar în timp ce noi am încercat să îți arătăm calea, în vreme ce am încercat să te ajutăm și să te oprim din a pleca, ai refuzat să asculți, iar acum...

– Credeam că nu cunoașteți problemele mele. Îmi îngustez privirea. Credeam că tu și sora ta înfiorătoare nu puteți accesa... Mă opresc, privind la Roman, știind că trebuie să aleg cu grijă ceea ce sunt pe punctul să zic: Credeam că nu poți să *vezi* anumite lucruri.

Rayne se uită la mine cu chipul îndurerat, clătinând din cap când spune:

– Nu te-am mințit niciodată, Ever. Și nu te-am indus niciodată în eroare. *Nu putem* să vedem anumite lucruri, asta-i adevărat. Însă Romy este empat, iar eu sunt precog și împreună percepem emoții și avem viziuni. Așa te-am găsit prima dată, iar de atunci am încercat să te ghidăm, folosind informația pe care o simțim. De când Riley ne-a rugat să avem grijă de tine...

– *Riley?* Rămân cu gura căscată, stomacul mi se revoltă de greață. *Cum ar putea ea să fie implicată în ceva din toate acestea?*

– Am cunoscut-o în Summerland și i-am arătat împrejurimile. Chiar am fost la școală împreună, un internat particular pe care l-a materializat ea, acesta fiind motivul pentru care purtăm astea.

Arată spre fusta ei din stofă cadrilată și sacoul, uniforma pe care ea și sora ei o poartă mereu. Îmi amintesc că Riley visa mereu să meargă la internat, spunând că vrea asta pentru a putea scăpa de mine. Așa că are sens să fi materializat unul.

– Apoi, când s-a hotărât să... se oprește, aruncându-i o privire lui Roman înainte să continue, să *treacă dincolo*, ne-a rugat pe noi să avem grijă de tine dacă te vedem prin preajmă.

– Nu te cred, spun, cu toate că nu am motiv să nu o fac. Riley mi-ar fi zis, ar fi...

Însă apoi îmi amintesc că a spus odată ceva legat de faptul că a cunoscut niște oameni care i-au arătat împrejurimile și mă întreb dacă se referea la gemene.

– Îl știm și pe Damen... el... el ne-a ajutat odată... cu mult timp în urmă... Iar când se uită la mine, sunt pe punctul să mă dau bătută și apoi adaugă: Dar, dacă ai putea pur și simplu să aștepți încă numai câteva ore, până când antidotul va fi desăvârșit, atunci Romy va fi aici și...

Îi arunc o privire lui Damen, corpul lui costeliv, pielea palidă și lipicioasă, ochii părând duși în fundul capului, respirația neregulată, fiecare inspirație și expirație fiind din ce în ce mai slabe – și știu că există o singură variantă.

Așa că mă întorc cu spatele la Rayne și mă uit la Roman când rostesc:

– OK, doar spune-mi ce trebuie să fac.

cincizeci și unu

Roman încuviințează din cap, uitându-se în ochii mei în timp ce ia antidotul din strânsoarea mea și zice:

– Vom avea nevoie de ceva ascuțit.

Îl privesc chiorâș, neînțelegând prea bine.

– Despre ce vorbești? Dacă acela e *într-adevăr* antididotul, așa cum spui, atunci de ce nu poate pur și simplu să îl bea? Vreau să zic, este gata, nu-i așa?

Stomacul mi se strânge sub greutatea privirii lui, atât de neclintită și concentrată asupra ochilor mei.

– *Este* antidotul. Doar că necesită un ultim ingredient pentru a-l finaliza.

Îmi țin respirația, știind că ar fi trebuit să fiu mai prudentă, că nu putea fi atât de ușor când Roman este implicat.

– Ce e? întreb, vocea mea fiind la fel de nesigură pe cât mă și simt. Ce fel de joc este ăsta?

– Hai, hai. Zâmbește. Nu-ți face griji. Nu-i nimic prea complicat... și, cu siguranță, nu va dura *ore*. Clatină din cap către Rayne. Tot ce ne trebuie ca să punem lucrurile pe roate este numai o picătură sau două din sângele tău. Asta-i tot.

Îl ațintesc cu privirea, neînțelegând. Vreau să spun, cum ar putea asta să schimbe măcar puțin lucrurile în ce privește viața și moartea?

Însă Roman doar se uită la mine, răspunzând întrebării din mintea mea când zice:

– Pentru a-l salva pe partenerul tău nemuritor, el trebuie să consume un antidot care să conțină un strop din sângele iubirii lui adevărate. Crede-mă, este singura cale.

Înghit cu greu, mult mai puțin speriată de vărsarea sângelui decât de a fi luată de proastă și a-l pierde pe Damen pentru totdeauna.

– Cu siguranță, nu ești îngrijorată că, în realitate, nu reprezinți unica lui iubire adevărată... *sau ești?* întreabă, buzele lui arcuindu-se abia vizibil. Poate că ar trebui să o sun, în schimb, pe Stacia?

Apuc o foarfecă aflată pe-aproape, o îndrept spre încheietura mâinii mele și sunt pe punctul să o apăs când Rayne strigă:

– Ever, *nu! Nu* o face! E un truc! Nu-l crede! Nu asculta nici un cuvânt din ce spune!

Mă uit la Damen, văzând ridicarea și coborârea anevoioase ale pieptului lui, acum atât de încete și neregulate, încât nu este timp de pierdut. În sufletul meu, știu că i-au rămas numai minute, nu ore. Apoi, apăs foarfeca, văzând cum vârful tăios și ascuțit îmi pătrunde încheietura, aproape despicând-o în două. Un gheizer de sânge țâșnește în aer, înainte ca gravitația să preia controlul și să îl atragă în jos. O aud pe Rayne țipând, un urlet atât de pătrunzător, încât străpunge sunetul oricărui alt lucru, în timp ce Roman se apleacă, colectând sângele.

Iar în afară de faptul că mă simt vlăguită și foarte puțin amețită, este doar o chestiune de secunde înainte ca venele mele să se lipească, pielea vindecându-se în totalitate. Așa că apuc sticla, ignor protestele lui Rayne și trec prin cerc, împingând-o la o parte, în vreme ce cad în genunchi, strecurându-mi degetele sub gâtul lui Damen și forțându-l să bea. Văd cum respirația lui devine din ce în ce mai slabă... până când se oprește complet.

– *NU!* strig. *Nu poți* să mori... *nu poți* să mă părăsești!

Forțez lichidul să se prelingă pe gâtul său, hotărâtă să-l aduc înapoi, să-l readuc la viață, așa cum a făcut el cândva cu mine.

Îl țin lipit de mine, dorindu-mi stăruitor să trăiască. Totul în jurul nostru a dispărut în vreme ce mă concentrez asupra lui Damen, unicul meu suflet-pereche, partenerul meu etern, unica mea iubire, refuzând să-i spun adio, refuzând să renunț la speranță. Iar când sticla este goală, mă prăbușesc pe pieptul lui, apăsându-mi

buzele pe ale lui, hrănindu-l cu respirația mea, ființa mea, *viața* mea. Murmur cuvintele pe care odată mi le-a spus el:

– Deschide ochii și uită-te la mine!

Iarăși și iarăși...

Până când, în cele din urmă, o face.

– Damen, strig, un val de lacrimi curgându-mi pe obraji și căzând pe chipul lui. O, mulțumesc lui Dumnezeu, te-ai întors! Mi-a fost atât de dor de tine... și te iubesc... și promit că nu te voi mai lăsa *niciodată!* Doar... doar, te rog, iartă-mă... te rog...

Ochii lui se deschid clipind în timp ce gura lui încearcă să se miște, formând cuvinte pe care nu pot să le aud. Iar când îmi cobor urechea la buzele lui, atât de recunoscătoare că sunt din nou cu el, regăsirea noastră este scurtată de o serie de bătăi din palme.

Aplauze rare, regulate, care vin de la Roman, el stând acum în spatele meu. A intrat în cerc pe când Rayne se face mică într-un colț îndepărtat al camerei.

– Bravo! spune, chipul lui fiind batjocoritor, amuzat când privește de la mine la Damen. Bună treabă, Ever! Trebuie să mărturisesc, toate astea au fost foarte... *înduioșătoare*. Nu în fiecare zi este cineva martor la o reuniune atât de însuflețită.

Înghit cu greu, mâinile tremurându-mi, stomacul începând să freamete, întrebându-mă ce ar putea să pună la cale. Vreau să spun, Damen este viu, antidotul a funcționat, ce ar mai putea fi?

Mă uit fugitiv la Damen, privind ridicarea și coborârea regulată a pieptului său în timp ce adoarme din nou, apoi mă uit la Rayne care mă privește cu ochii căscați și o expresie de neîncredere.

Dar, când mă uit iarăși la Roman, sunt sigură că doar se bucură de o ultimă șansă de distracție, un spectacol patetic de bravadă acum, că Damen este salvat.

– Așadar, acum, vrei să te răzbuni pe mine? Asta e? rostesc, pe deplin pregătită să îl dobor dacă este necesar.

Însă el doar clatină din cap și râde.

– De ce aș vrea să fac asta? De ce aș vrea să îmi răpesc un absolut nou tip de distracție care doar abia a început?

Îngheț, panica invadându-mă, dar încerc să nu o arăt.

– Habar nu aveam că va fi atât de ușor cu tine, că vei fi atât de previzibilă, dar, pe de altă parte, asta este iubirea, corect? Tinde să te facă puțin nebun, puțin impulsiv, chiar irațional, nu crezi?

Îmi îngustez privirea, neavând idee depre ce tot vorbește, dar știind că nu poate să fie de bine.

– Și totuși, e uimitor cât de rapid ai picat în plasă. Nu a fost deloc greu să ți-o întind. Serios, Ever, pur și simplu, te-ai sfâșiat fără să pui efectiv vreo întrebare. Ceea ce mă face să revin la părerea mea inițială: să nu subestimezi niciodată puterea iubirii... sau, în cazul tău, a fost vinovăție? Numai tu știi sigur.

Mă uit fix la el, o înțelegere oribilă crescând în mine, știind că am făcut o greșeală gravă – că am fost cumva trasă pe sfoară.

– Erai pur și simplu atât de disperată să dai la schimb viața ta pentru a lui, *atât* de dispusă să faci orice pentru a-l salva... încât totul s-a desfășurat atât de impecabil, cu mult mai ușor decât m-am așteptat vreodată. Deși, ca să fiu sincer, știu exact cum te simți. De fapt, aș fi făcut același lucru pentru Drina... dacă doar mi s-ar fi dat posibilitatea. Mă privește dușmănos, ochii lui fiind atât de mijiți, încât sunt ca două benzi de întuneric furioase. Dar, de vreme ce deja știm cum s-a terminat atunci, presupun că ai vrea să știi cum se va termina și acum, corect?

Îi arunc o privire lui Damen, asigurându-mă că încă se simte bine, privindu-l cum doarme în timp ce Roman spune:

– Da, încă e în viață, nu-ți bate căpșorul frumușel cu asta. Și, ca să știi și tu, cel mai probabil va rămâne așa pentru mulți, mulți, *mulți* ani de acum încolo. Nu am de gând să îl atac din nou, așa că nu te agita. De fapt, nu am intenționat să-l omor pe nici unul din voi, indiferent de ce se poate să fi crezut tu. Cu toate că, pentru a fi corect, presupun că ar trebui să te avertizez că toată această fericire are un preț.

– Care este acela? șoptesc, privind țintă la Roman, neavând idee ce ar putea să vrea, în afară de Drina, care deja nu mai e. De altfel, indiferent care este prețul, îl voi plăti. Dacă înseamnă să îl recuperez pe Damen, voi face orice este necesar.

– Văd că te-am neliniștit, gângurește el, clătinând din cap. Ți-am zis deja că Damen va fi în regulă. De fapt, mai mult decât în regulă. Va fi nerăbdător să plece și se va simți mai bine

decât niciodată. Doar uită-te la el, vrei? Vezi cum i-a revenit culoarea, cum formele lui capătă volum? Foarte curând, va redeveni acel tip chipeș și voinic pe care te-ai convins că îl iubești atât de al naibii de mult, încât ai face *orice* pentru a-l salva, fără întrebări...

– Treci la subiect, rostesc, privindu-l în ochi, enervată de felul în care acești nemuritori ticăloși insistă mereu să fie *ei* în centrul atenției.

– O, nu. Clatină din cap. Am așteptat *ani* de zile momentul acesta și *nu* voi fi grăbit. Vezi tu, eu și Damen ne cunoaștem de foarte multă vreme. De la început, din Florența, unde ne-am întâlnit. Iar când îmi vede expresia, adaugă: Da, am fost un orfan, cel mai tânăr orfan, iar când m-a salvat de ciumă l-am privit ca pe un tată.

– Ceea ce ar face-o pe Drina mama ta? spun, văzând privirea lui împietrind înainte să se relaxeze din nou.

– Nici pe-aproape. Zâmbește. Vezi tu, o iubeam pe Drina, nu mi-e teamă să o recunosc. Am iubit-o din tot sufletul. Am iubit-o în același fel în care crezi că îl iubești pe el. Arată spre Damen, care a redevenit așa cum era când ne-am cunoscut. Am iubit-o cu fiecare fibră a ființei mele, aș fi făcut orice pentru ea... și nu aș fi abandonat-o niciodată, cum ai făcut tu cu el.

Înghit cu dificultate, știind că merit asta.

– Dar totul era mereu despre Damen. *Mereu. Despre. Damen.* Numai asupra lui se putea concentra. Numai pe el îl vedea. Până când el te-a cunoscut pe tine – prima dată –, iar Drina a apelat la mine. Zâmbește scurt, însă zâmbetul pălește rapid când zice: Pentru *prietenie,* aproape scuipând cuvântul. Și *camaraderie.* Și un umăr mare și puternic pe care să plângă. Privește mânios. I-aș fi dat orice își dorea – orice pe lume –, dar deja avea totul... și tot ce voia era unicul lucru pe care nu puteam să i-l dau, *nu voiam* să i-l dau... pe Damen. *Al naibii!* Auguste. Clatină din cap. Și, din nefericire pentru Drina, Damen nu te voia decât *pe tine.* Și așa a început – un triunghi amoros care a durat patru sute de ani, fiecare dintre noi atât de neînduplecat, de hotărât, fără să renunțăm măcar o dată la speranță, până când eu am fost *obligat...* pentru că *tu* ai omorât-o. Garantând că nu vom fi niciodată împreună. Garantând că iubirea noastră nu va exista niciodată...

– Ai știu că eu am omorât-o? Îmi pierd răsuflarea, stomacul mi se răsucește într-un nod oribil. În *tot* acest timp?

Își dă ochii peste cap.

– Ei bine, *daa!* Râde, realizând o imitație perfectă a Staciei în cel mai enervant moment al ei. Am planificat totul, deși, trebuie să spun, chiar m-ai dat peste cap când l-ai abandonat în felul acela. Te-am subestimat, Ever. Chiar am făcut-o. Însă chiar și așa, m-am ținut de planurile mele, i-am zis Avei că te vei întoarce.

Ava.

Mă uit la el cu ochii larg deschiși, nefiind sigură dacă vreau să știu ce s-a întâmplat cu unica persoană în care am crezut că pot să am încredere.

– A, da, buna ta prietenă Ava. Singura pe care puteai să te bazezi, corect? Dă din cap. Ei bine, după cum s-a dovedit, mi-a citit o dată, chiar destul de bine aș putea spune și, ei bine, am păstrat legătura. Știi că practic a fugit din oraș în clipa în care ai plecat? A luat și tot elixirul. L-a lăsat pe Damen singur în camera asta, vulnerabil, lipsit de apărare, doar așteptându-mă pe mine. Nici măcar nu a rămas prin preajmă destul de mult, încât să vadă dacă mica ta teorie era adevărată – gândindu-se că erai dusă de mult, așadar, oricum ar fi fost, nu ai fi aflat niciodată. Știi tu, chiar ar trebui să ai mai multă grijă în cine ai încredere, Ever! Nu ar trebui să fii așa de naivă.

Înghit cu greu și ridic din umeri. Nu mai pot să fac nimic acum în legătură cu asta. Nu pot să mă răzgândesc. Nu pot schimba trecutul, singurul lucru pe care pot să îl schimb acum este ce se va întâmpla în continuare.

– A, și mi-a plăcut felul în care tot priveai insistent la încheietura mâinii mele, căutând tatuajul meu Ouroboros. Râde. Habar nu aveai că le purtăm oriunde vrem, așa că eu am ales gâtul.

Stau acolo tăcută, sperând să aud mai mult. Damen nici nu a știut că existau nemuritori ticăloși până când Drina a devenit malefică.

– Eu l-am înființat. Dă din cap, cu mâna dreaptă la inimă. Eu sunt părintele fondator al clanului Nemuritorii Ticăloși. Chiar dacă este adevărat că prietenul tău Damen ne-a dat tuturor prima băutură,

când efectele au început să dispară, ne-a lasat să îmbătrânim și să ne ofilim, refuzând să ne mai dea.

Ridic din umeri și îmi dau ochii peste cap. Să acorzi cuiva mai mult de un secol de viață este cu greu ceva ce aș numi egoism.

– Atunci, am început să experimentez, învățând de la cei mai buni alchimiști ai lumii până când am întrecut rezultatul lui Damen.

– Numești asta triumf? Să devii malefic? Să dai și să iei viață după bunul plac? Să te joci de-a *Dumnezeu?*

– Fac ce e necesar. Ridică din umeri, cercetându-și unghiile. Cel puțin, eu nu i-am lăsat pe orfanii rămași să se ofilească. Spre deosebire de Damen, mi-a păsat destul de mult, încât să le dau de urmă și să-i salvez. Și da, din când în când, am recrutat pe cineva nou. Deși, te asigur, nu au fost răniți nevinovații, numai cei care o meritau.

Privirile noastre se întâlnesc, dar mă uit rapid în altă parte. Eu și Damen trebuia să anticipăm asta, nu trebuia să presupunem că Drina era sfârșitul.

– Așadar, imaginează-ți cât de surprins am fost când am apărut aici doar ca să o găsesc pe această... poznașă... ghemuită cu Damen în micul ei cerc magic, în vreme ce înfiorătoarea ei soră geamănă aleargă prin oraș, încercând să încropească un antidot înainte de căderea nopții. Roman râde. O căutare destul de încununată de succes, aș putea să adaug. Ar fi trebuit să aștepți, Ever! Nu ar fi trebuit să spargi cercul. Ele două meritau mult mai multă încredere decât erai tu dispusă să le acorzi, dar, pe de altă parte, cum am mai spus, ai tendința să ai încredere în cei în care nu trebuie. Oricum, între timp, înapoi la bungalow, doar m-am relaxat acolo, așteptând ca tu să apari și să rupi sigiliul protector, așa cum știam că vei face.

– De ce? Mă uit fugitiv la Damen, apoi la Rayne, încă ghemuită în colț, mult prea speriată ca să se miște. Cu ce schimbă lucrurile?

– Ei bine, *este* ceea ce l-a omorât. Ridică din umeri. Ar fi putut să trăiască zile în șir dacă nu ai fi dat buzna așa. Norocul tău că am avut antidotul la îndemână, ca să îl readuc la viață. Și, cu toate că există un preț, unul uriaș, ce-i făcut e bun făcut, corect? Iar acum, nu mai există cale de întoarcere. *Nici o. Cale. De întoarcere.* Înțelegi asta deja mai bine decât oricare dintre noi, nu-i așa?

– Destul, rostesc, palmele fiindu-mi strânse în pumni.

Mă gândesc că ar trebui să scap de el acum, să îl elimin pentru totdeauna. Damen este în siguranță, Roman nu mai e necesar, deci ce rău ar putea face?

Doar că nu pot. Nu-i corect. Vreau să spun, Damen *este* în siguranță. Și nu pot să mă apuc să *elimin* oameni doar pentru că îi socotesc buni de nimic. Nu pot să abuzez de puterea mea astfel. Se așteaptă multe de la cei care primesc mult și așa mai departe.

Îmi relaxez pumnii, desfăcându-mi degetele în timp ce el zice:

– Asta e o alegere înțeleaptă. Nu vrei să faci ceva prea nesăbuit, cu toate că, în curând, vei fi tentată. Pentru că, vezi tu, Ever, cu toate că Damen va fi teafăr, cât se poate de sănătos și esențialmente tot ce ți-ai putea dori vreodată să fie, mă tem că asta nu va face decât să îngreuneze lucrurile când îți vei da seama că nu puteți niciodată să fiți împreună.

Mă uit la el, degetele tremurându-mi, ochii strălucindu-mi, refuzând să îl cred. Damen va trăi... eu voi trăi... deci ce ar putea să ne țină departe unul de celălalt?

– Nu mă crezi? Ridică din umeri. Bine, haide, consumați-vă iubirea și aflați. Nu este ca și cum îmi pasă. Devotamentul meu față de Damen a luat sfârșit cu secole în urmă. Așa că nu voi avea absolut nici o neliniște sufletească atunci când tu vei sări pe el, iar el va muri. Zâmbește, privindu-mă în ochi, și, când vede expresia sceptică de pe chipul meu, rânjetul lui se transformă într-un râs. Un râs atât de grosolan, încât se întinde spre tavan și cutremură pereții acestei camere, înainte să se aștearnă peste tot în jurul nostru precum o pătură blestemată.

– Te-am mințit eu vreodată, Ever? Haide, gândește-te la asta! Aștept. Nu am fost eu sincer încă de la început? A, sigur că se poate să fi păstrat pentru sfârșit câteva dintre cele mai mici, insignifiante detalii, fapt care, cu toate că se poate să fie destul de neastâmpărat din partea mea, într-adevăr, sporește amuzamentul. Însă acum, se pare că am ajuns la momentul destăinuirii complete, așa că aș vrea să fie limpede, limpede ca lacrima că voi doi nu puteți să fiți *niciodată* împreună. Fără schimb de ADN, sub nici o formă. Iar în cazul în care tot nu înțelegi ce înseamnă asta, atunci, permite-mi să clarific lucrurile afirmând că nu poate fi schimbat niciodată vreun fel de fluid corporal. Și, doar în caz că ai nevoie de o explicație pentru

aceasta, ei bine, înseamnă că nu vă puteți săruta, linge sau să scuipați unul în gura celuilalt, să vă împărțiți între voi elixirul... ah și, desigur, nu puteți să faceți ceea ce încă nu a fost făcut. La naiba, nici nu poți să plângi pe umărul lui pentru că nu puteți să faceți ceea ce nu s-a făcut încă. Pe scurt, nu puteți face *nimic*. Sau, cel puțin, nu unul cu celălalt. Pentru că, dacă o faceți, Damen va muri.

– Nu te cred, rostesc, inima bătându-mi frenetic, palmele fiindu-mi alunecoase din cauza transpirației. Și cum anume este asta posibil?

– Ei bine, poate că nu sunt medic sau om de știință prin profesie, dar, cu mult timp în urmă, am studiat cu unii dintre cei mai buni. Albert Einstein, Max Planck, Sir Isaac Newton și Galileo îți spun ceva?

Ridic din umeri, dorindu-mi să înceteze să arunce cu nume faimoase și să continue odată.

– Așadar, în cele mai simple cuvinte, permite-mi să spun că, deși antidotul singur l-ar fi salvat oprind receptorii să multiplice celulele îmbătrânite și deteriorate suplimentare, în momentul în care am adăugat sângele tău, ne-am asigurat că orice viitoare reintroducere a ADN-ului tău nu va duce decât la determinarea lor să se activeze din nou, întregul proces devenind astfel reversibil și omorându-l. Dar nu este nevoie să transformăm explicația în Canalul de știință, trebuie doar să știi că nu veți mai putea să fiți împreună vreodată. *Niciodată*. Ai înțeles? Pentru că, dacă o faceți, Damen moare. Iar acum, că ți-am comunicat, restul depinde de tine.

Mă uit fix la podea, întrebându-mă ce am făcut, cum de am putut să fiu atât de proastă, încât să am încredere în el. De-abia ascult când spune:

– Iar dacă nu mă crezi, atunci n-ai decât, încearcă. Dar, când dă colțul, să nu vii plângând la mine.

Ne privim fix în ochi și, exact ca în acea zi la mesele de prânz de la școală, sunt absorbită în abisul minții lui. Simt dorința lui fierbinte față de Drina, dorința ei fierbinte pentru Damen, dorința lui față de mine, dorința mea să fiu acasă și știind că toate au dus la *asta*.

Clatin din cap, smulgându-mă din strânsoarea lui în vreme ce zice:

– A, uite, se trezește! Și arată mai splendid și mai grozav decât niciodată. Bucură-te de regăsirea voastră, scumpo, dar ține minte, să nu te bucuri de ea *prea* mult!

Privesc peste umăr, văzându-l pe Damen începând să se miște, întinzându-se și frecându-și ochii, apoi mă năpustesc asupra lui Roman, dorind să-l rănesc, să-l distrug, să-l fac să plătească pentru tot ce a făcut.

Însă doar râde și se ferește în pași de dans din calea mea, îndreptându-se spre ușă și zâmbind când spune:

– Crede-mă, nu vrei să faci asta. Pur și simplu, s-ar putea să ai nevoie de mine cândva.

Stau în fața lui, tremurând de furie, tentată să-mi reped pumnul în cea mai vulnerabilă chakră a lui și să-l văd dispărând pentru totdeauna.

Știu că nu o crezi acum, dar de ce nu îți rezervi un moment să te gândești la asta. Acum, că nu mai poți să te cuibărești la pieptul lui Damen, ești pe punctul să devii foarte singură, foarte repede. Și, de vreme ce mă mândresc că sunt genul care este foarte iertător, aș fi mai mult decât dispus să umplu golul.

Îmi îngustez privirea și ridic pumnul.

– Iar apoi... există un mic, neimportant fapt, acela că ar putea exista un antidot la antidot...

Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei în timp ce îmi țin respirația.

– Și, de vreme ce eu l-am creat, doar eu aș ști sigur. Așadar, după cum văd eu lucrurile, dacă mă elimini pe mine, elimini orice speranță ca voi doi să mai fiți vreodată împreună. Este acesta un risc pe care ești dispusă să ți-l asumi?

Stăm nemișcați, noi doi uniți în cel mai hidos mod, ochii noștri încătușați, fără să ne mișcăm, până când Damen îmi strigă numele.

Iar când mă întorc, nu îl văd decât pe *el*. Revenit la măreția lui obișnuită, în vreme ce se ridică de pe salteaua japoneză și fug în brațele lui. Simt căldura lui minunată când își apasă trupul de al meu, uitându-se la mine în felul în care obișnuia – ca și cum sunt cel mai important lucru din lumea lui.

Îmi îngrop chipul la pieptul lui, umărul lui, gâtul lui, întregul meu trup vibrând de furnicături și căldură pe când îi șoptesc numele iarăși și iarăși, buzele mele mișcându-se de-a lungul cămășii lui,

adunând căldura lui, forța lui, întrebându-mă cum voi găsi vreodată cuvintele pentru a mărturisi lucrul oribil pe care l-am făcut.

– Ce s-a întâmplat? întreabă, uitându-se în ochii mei în timp ce se retrage. Ești OK?

Privesc lung în jurul camerei, observând că Roman și Rayne au dispărut. Apoi, mă uit atent în ochii lui adânci și întunecați pe când îl întreb:

– Nu-ți amintești?

Neagă din cap.

– Nimic din ce s-a întâmplat?

Ridică din umeri.

Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este seara de vineri, la piesa de teatru. Iar apoi, după... Ridică din umeri. Ce-i cu locul acesta? Sigur nu e Montage?

Mă sprijin de trupul lui în vreme ce ne îndreptăm spre ușă. Știu că trebuie să îi spun – mai bine mai devreme decât mai târziu –, dar vreau să amân cât pot de mult. Vreau să mă bucur de faptul că s-a întors... că este în viață și sănătos, și suntem din nou împreună. Coborâm scările, descui mașina și zic:

– Ai fost bolnav. *Foarte* bolnav. Însă acum te simți mai bine. Dar este o poveste cam lungă, așa că...

Bag cheia în contact, în vreme ce își așază mâna pe genunchiul meu.

– Și încotro o apucăm de aici? întreabă pe când bag în marșarier.

Îi simt privirea când inspir adânc și intru pe stradă, hotărâtă să ignor întrebarea mult mai însemnată din spatele întrebării lui, și zâmbesc spunând:

– Oriunde vrei. Weekendul începe acum.